

We serve

**LC Oulu Pokkitörmä
1958-2008**

LC Oulu/Pokkitörmä 50 vuotta 25.10.2008

Sisältö

Klubiveljille	2
Perustaminen	3
Pokkitörmän nimi	5
Toiminnan puitteet	6
Tiistai tärkeä päivä	6
Hallitus myös tiistaisin	7
Lionismi on kansainvälistä toimintaa	8
Ensimmäiset aktiiviset vuosikymmenet	9
Puukoista oopperaan ja TV-arpajaisiin	9
Kirpputorista Pokkitörmän perinne	11
Vakiintuneen toiminnan aikaa	14
Virallista ja vähemmän virallista yhdessäoloa	14
Ladyt monessa mukana	20
Punaiset sulat ja punainen sydän	22
Koko ajan rahaa	24
Muutakin kuin rahaa	27
Jaettavaa on saatu	31
Ketkä ovat saaneet	33
Yhteistyötä itäiseen suuntaan	35
Jäsenistö	37
Jäseneksi ja virkaan	37
Palkitsemiset	39
Pokkitörmän presidentit ja sihteerit	42
Jäsentilasto	44
Henkilöhistoriat	48

Aarre Nevasalo syntynyt 22, Erkki Suorsa s.27, Jussi Isokangas s. 29, Antti Vuorela s.30, Leo Itkonen s.30, Osmo Lappalainen s.32, Seppo Jokisaari s.37, Jorma Martinoja s.38, Erkki Manninen s.39, Taisto Finni s.39, Jouni Ohtonen s.41, Jorma Heino s.43, Jouko Ala-Antti s.44, Risto Korkala s.45, Raimo Juntunen s.46, Eero Kettunen s.51, Risto Vuoria s.54, Jukka Mustalahti s.54, Kalervo Lassila s.54, Veli-Matti Vainionpää s.55, Pekka Oivo s.57, Timo Heikkilä s. 61, Jukka Siira s.67

Klubiveljille

Kun LC Oulu/Pokkitörmä perustettiin vuonna 1958, lionismi oli toiminut Suomessa kahdeksan vuotta. Uusia klubeja oli näiden vuosien aikana perustettu runsaasti. LC Oulu/Pokkitörmän järjestysnumero on 111 ja se on toiseksi vanhin Oulussa.

Klubin toiminta on ollut kuluneina vuosikymmeninä vilkasta ja tuloksellista, se käy tästä kirjasta hyvin ilmi. Klubi on juhlinut kaikkia merkkivuosiaan ja 30-vuotisjuhlien aikaan julkaistiin myös historiikki, tekijöinä Osmo Lappalainen ja Matti Myllyntausta. Sen tietoja on käytetty hyväksi tämän historiikin tekemisessä kuin myös muissa vuosijuhlissa allekirjoittaneen pitämiä esitelmiä.

Pokkitörmän arkisto samoin kuin neljän muun oululaisen klubin arkistot on talletettu Oulun maakunta-arkistoon. Siellä ne on järjestetty virallisen arkistosteemin mukaisesti ja on erittäin kätevästi käytettävissä. Vuosikertomukset ja istuntokertomukset ovat antaneet tiedot tämän kirjoittamiseen. Tavoitteena ei ole ollut yksityiskohtainen kuvaus klubin toiminnasta, vaan antaa kuvaa monipuolisesta tekemisestä aina välillä jollakin yksityiskohdalla elävöittäen. Kuvituksen teknisessä puolessa on avustanut Eero Kettunen ja tarkistusluennan ovat tehneet Jouko Ala-Antti, Taisto Finni, Erkki Manninen ja Risto Vuoria. Taiton on tehnyt Jari Mattila Salmelan Kirjapainosta.

Toivottavasti tämä kirja palauttaa kauemmin mukana olleille veljille mukavia muistoja klubin vaiheista ja kertoo nuoremmille meidän vanhojen partojen monen muotoisesta toiminnasta tutussa veljesporukassa.

Osmo Lappalainen

Perustaminen

Päivälleen 50 vuotta sitten lokakuun 25. päivänä juhlittiin LC Oulu/Pokkitörmän perustamista Oulun Kauppaklubilla. Oulu oli saanut toisen lionsklubin. Ensimmäinen, LC Oulu oli perustettu neljä vuotta aikaisemmin. Toisen klubin perustaminen katsottiin tarpeelliseksi,

sillä kaupunkimme eli vireän kasvun aikaa. Väkiluku oli 56 500 ja kasvua edellisenä vuonna oli ollut liki 3 000, siis jopa enemmän kuin myöhempinä voimakkaan kasvun vuosina. Vuosi 1958 oli monella tavalla merkittävä Oululle ja koko Pohjois-Suomelle. Vuosikausia kestäneen kamppailun jälkeen kesäkuun 29. päivänä eduskunta vahvisti kolmannessa käsittelyssä lain Oulun yliopistosta. Vanhan kauppa- ja tervakaupungin kehitys sai uuden suunnan.

Frakkiin pukeutuneet veljet seuraavat klubin ensimmäisen presidentin Uki Parhin kiitospuhetta perustamiskirjan luovuttamisen jälkeen.

Tuona aikana sodasta oli toivuttu ja jälleenrakennus suurelta osalta tehty, mutta henkisesti puolella tarvittiin toimintaa ja tekemistä, jota kansainvälinen liiton toiminta länsimaisine yhteyksineen pystyi tarjoamaan. Kylmän sodan aikana Neuvostoliitto pyrki sitomaan Suomen entistä tarkemmin omaan vaikutuspiiriinsä. Maan hallitus oli kaatunut vuoden 1958 yöpakkasiin.

Pokkitörmän henkilökohtainen kummi oli LC Oulun jäsen, silloinen varapiirikuvernööri Fredrik Kuusisto, joka hoiti perustamiseen liittyvät asiat ja muodollisuudet. Perustajajäseniä oli 15. He olivat johtaja Erkki Hahtonen, asessori Eero Heinonen, johtaja Klemens Holappa, ev.ltn. Heikki Jokiperä, insinööri Juho Juntunen, huoltopäällikkö Urpo Karjalainen, dipl.ins. Olavi Kinos, insinööri Pentti Koponen, hammaslääkäri Esko Koski, dipl.ins. Ilmari Nikander, johtaja Risto Näyhä, pankinjohtaja Uki Parhi, johtaja Otto Santala, metsänhoitaja Olli Sarantola ja ekonomi Paavo Toivonen. Viimeisimpänä perustajajäsenistä oli klubin toiminnassa aktiivisesti mukana Otto Santala, joka kuoli vuonna 1988.

Perustamisjuhlaa vietettiin Kauppaklubilla juhlavien onnittelujen ja lukuisten puheiden merkeissä ja siihen osallistuttiin sen arvon vaatimalla tavalla. Ladyt olivat pitkissä iltapuvuissa ja veljet frakeissa. Puheissa toivottiin uudelle klubille aktiivista ja menestyksellistä toimintaa. Sellaisena se alkoi ja on jatkunut läpi vuosikymmenien aina muuntuen ajan vaatimusten mukaan.

Klubin nimi Pokkitörmä liittyy monella tavalla Oulun historiaan. Onnistuneen nimiehdotuksen tekijä oli veli Pentti Koponen. Hän perusteli ehdotustaan kolmella asialla: Pokkitörmä on oululaisten poikien vanha talvinen laskettelupaikka. Klubin kokoontumispaikka Kauppaklubi on aivan Pokkitörmän vieressä. Lisäksi mainitulla törmällä sijaitsi Oulun lyseo. Tätä ”Pokkitörmän pakkotyölaitosta”, kuten poikien antama lempinimi kuului, olivat monet perustajat aikoinaan käyneet. Perustelut riittivät ja klubin nimeksi tuli LC Oulu Pokkitörmä.

Pokkitörmän nimi

Atte Kalajoki vuonna 1988

”Kantaoululainen saattaa ajatella, että pöljä kysymys, vähän niin kuin ikivanha arvoitus: Mikä oli Jaakobin poikain isän nimi? Mutta tosiaan, mistä tulee nimi Pokkitörmä tai Pokkinen? Ja siitä sitten Pokkisen väylä.

Yksi vanha ehdotus Pokkitörmän nimen taustaksi vanhan ystäväni Todellisen oloneuvoksen päättely, että jommallakummalla Oulun linnan ensimmäisistä päälliköistä, Baggella tai Bhemillä, tai jollakulla heidän muonamestareistaan oli ollut mukanaan pukkeja, joita oli laidunnettu Linnansaaren vastarannalla, missä mäen alla Juurusojan suulla oli Oulun satama, Hahtiperä. Laiduntörmästä tuli ruotsinkielisten puheessa Bockbacken, mikä suomenkielisten suussa tietysti vääntyi Pokkimäeksi tai Pokkitörmäksi, niin selvä Pukkimäki kuin olikin. Vedenpitävä selitys, eikö vain! Kun pukit sittemmin korvattiin lampaila, joita laidunnettiin ylävirrassa olevassa saarella, tuli saaresta Lammassaari niin kuin hyvin tiedämme.

Historiat eivät kerro tästä asiasta mitään. Nymanssonin kartta vuodelta 1804 on vanhin Oulun kartta, josta olen tavannut Pokkitörmä nimen. Siinä on sanapari Pokkisen törmä. Vähintään yhtä kauas ajassa pääsen kirjallisuuden avulla. Sara Wacklin aloittaa kirjansa Hundrade minnen från Österbotten I, niteen vuodelta 1844 kertomalla, minkälaiselta Oulu näytti 50 vuotta ennen eli hänen lapsuudessaan 1790-luvulla. Sara W. muistaa, että kaupungin monista (!) mäistä jyrkin ja korkein oli Pokkises backe, juuri näin nimi ruotsinkielisessä tekstissä. Hän muistaa myös todistaa, että sieltä oli luonnonkaunis näköala, minkä sittemmin myös moni oululaisrunoilija on todistanut.

Olisi hauska tietää enemmänkin meille rakkaan Pokkisenmäen, Pukkimäen, Pokkitörmän, Pokkisen, Bockbackenin, Pokkibackenin etymologiasta, mutta, mutta...

Siltä varalta, että vuohipukit olisivat vain mielikuvitusta, yritin hakea historiasta henkilöä, joka olisi voinut ”antaa” nimensä Pokkitörmälle. Löysin vain yhden ukon. Hän oli And(ers)s bock, senaikaisessa kirjoituksessa pienellä b:llä. Hän oli kauppias Turusta ja käymässä Oulun satamassa, mutta jo niin aikaisin kuin 1553.

Jos Antti-pukki olisi jättänyt nimensä koskenrannan törmälle, olisi Kaarle-kuningas tietysti käskenyt perustaa kaupungin Pokkitörmälle eikä nimettömälle niemelle linnaa vastapäätä. M.o.t.

Sitten osui ystäväni korkeasti oppineen kartta-asiain erikoistuntijan silmiin Korsholman maaherran 1767 päivätty kirje, jossa hänen ylhäisyytensä tiedustele Oulusta ”i hwar tillstånd fyr- kanningbåkarna aro” Missä? Tietysti törmällä Linnansaarta vastapäätä, jossa olisi siis ollut loisto(fyr), majakka(fyrbåk), tunnuspooki(-båk). Ei kai se mantereella muualla voinutkaan olla! Siitä siis nimi Båkbacken = Pokkimäki, Pokkitörmä, Pookimäki.

Meriasiantuntijani Vanha Luusi kylläkin puisteli päätään ja sanoi, että pookiksi riitti kirkon tapuli, joka silloin on ollut jokseenkin nykyisen Tuomiokirkon

portaiden paikalla. Sen suippo torninhuippu näkyi kyllä merellekin yli matalien talojen.

Lisävalaistusta sanan Pokkinen sisällöstä toi vielä kartta-asiantuntijani Kotimaisten kielten tutkimuslaitoksen nimitoimistosta. Pokkinen tarkoittaa myös kalliota tai paljasta kalliota, joka on veneväylän merkki ja tuttu sana Oulujokivarressa Utajärvellä, Yliniskalla, Jylhämässä ja Vaalassa. Näin on kertonut vuonna 1947 Jaakko Kemilä Utajärveltä: Aina ”kuivapäinen” kallio Kolehmaisena lammissa Kilonsaaren yläpuolella, Jylhämän niskoilla. Jo etempää tarkattava veneväylän merkki (väylä Pokkisen oikealla puolella), jota on usein sanottu myös Pokkisen kallioksi. Ja edelleen: ”Katuhan poika pokkista, neuvoi isä melanponta pitelevää poikaansa, joka uskaltautui laskemaan koskia”. Siis Pokkinen, veneväylän merkki, Pokkitörmä, törmä sellaisenaan Pokkinen, ruotsiksi Pokkibacken”.

Toiminnan puitteet

Tiistai tärkeä päivä

Pokkitörmän klubikokouspäivä on ollut perustamisesta lähtien tiistai. Alkuaikoina tosin haettiin oikeaa tiistaita useamman vuoden ajan. Aluksi se oli neljäs, sitten kolmas, jopa välillä kokeiltiin perjantaitakin, kunnes kokouspäiväksi vakiintui kuukauden ensimmäinen tiistai, jonka veljet sitten ovat voineet merkitä kalenterei-

Vaikka Kauppaklubista välillä luovuttiin kokouspaikkana, juhlien pitopaikkana se oli erinomainen. Mannekiinien joukosta vanhemmat veljet löytävät tuttuja nimiä.

hinsa vuosikymmenten ajan.

Kokouspaikkana oli aluksi Kauppaklubi, mutta jo vuoden 1959 tammikuun klubikokouksen pöytäkirjan 9. pykälässä todettiin: ”Koska Kauppaklubi on osoittautunut epätydyttäväksi kokouspaikaksi, päätettiin tästä lähtien kokoukset pitää hotellissa Tervahovissa”.

Kokoukseen kuului myös ruokailu ja se juuri aiheuttikin mielipiteiden vaihtoa Kauppaklubin kanssa. Muutaman vuoden jälkeen palattiin kuitenkin Kauppaklubille, kun sitä ennen oli tehty kirjallinen sopimus. Kauppaklubi pysyikin sitten kokouspaikkana aina vuoteen 1987, jolloin kiinteistö siirtyi Oulu Kauppaklubi ry:ltä kaupungin omistukseen ja muihin käyttötarkoituksiin.

Uusien jäsenten hankinta klubiin on tärkeä osa toimintaa. Ensimmäisinä vuosina ei ollut puutetta halukkaista. Monta kertaa pöytäkirjoissa korostetaan harkintaa ja tarkkaa tuntemusta tarjokkaasta ennen kuin hänet tuodaan klubissa esille. Äänestykset uudesta veljestä olivat todellisia, sillä löytyy useita mainintoja ehdokkaista, jotka tulivat hylätyiksi jopa usealla mustalla kuulalla. Vuosittain uusia veljiä hyväksyttiin 4 – 5, joten pelot klubin jäsenmäärän liiasta kasvusta olivat aiheellisia. Huippuvuosi oli 1968, jolloin yhdeksän veljeä tuli klubiin. Tämä käy ilmi mukana olevasta jäsenluettelosta, josta käy myös ilmi tilanteen muuttuminen myöhempinä vuosikymmeninä.

Hallitus myös tiistaisin

Hallitus kokoontui tavallisesti viikkoa ennen valmistelemaan ja hoitamaan käytännön asioita yhdessä toimikuntien kanssa. Hallituksen kokouksissa luotiin toiminnan suunta ja tehtiin päätösehdotukset klubikokoukselle. Hallitukseen kuuluivat presidentti, varapresidentit, sihteeri, rahastonhoitaja, klubimestari ja tail twister. Eri toimikunnat valmistelivat asioita ja niiden puheenjohtajat raportoivat joko hallitukselle tai klubikokoukselle. Pysyviä toimikuntia vuodesta toiseen olivat aktiviteetti-, hallinto- ja vaalitoimikunta. Lisäksi eri tapahtumien valmisteluun perustettiin vuosittain epävirallisia toimikuntia. Hallituksen kokouksissa oli usein mukana muitakin veljiä ”paikkaamassa” kuten sanottiin. Niinpä useimmiten kokouksessa oli kymmenkunta veljeä, usein hieman vapaammissa tunnelmissa kuin klubikokouksessa.

Lionismi on kansainvälistä toimintaa

Kun LC Oulu/Pokkitörmä perustettiin, se liittyi samalla Suomen Lions-liittoon ja kansainväliseen Lions Clubs International järjestöön. Toiminnan runko on samanlainen ympäri maailman, ja sitä johdetaan järjestön päämajasta Oak Brookista Illinoisista.

Suomessa toimintaa hoitaa Suomen Lions-liitto Helsingistä käsin. Pokkitörmän perustamisen aikoihin liitossa oli kolme piiriä, mutta uusien klubien perustamisen myötä piirit lisääntyivät nykyiseen 14 piiriin. Klubeja oli 1958 120 ja nykyisin 953. Piireissä piirikuvernööri ja piirihallitus hoitavat ja ohjaavat klubien toimintaa. Jäsenmaksusta osa menee Suomen Lions-liitolle ja osa kansainväliseen päämajaan. Vaikka klubit luovat oman toimintansa muodot suhteellisen itsenäisesti, asettaa kansainvälinen kattojärjestö raamit. Raportit lähtevät klubeista kuukausittain liittoon ja kansainväliseen päämajaan ja piirikuvernööri vierailee klubissa aina kerran vuodessa.

Ensimmäisinä vuosikymmeninä valtameren takaa tulleita ohjeita pyrittiin noudattamaan tarkasti. Toimikunnat valittiin ohjeiden mukaan ja ne kokoontuivat säännöllisesti ja pitivät kokouksistaan pöytäkirjaa. Säännöt olivat sitä varten, että niitä noudatettiin. Mutta aina syntyi kuitenkin keskustelua tulkinnoista. Mikä on työeste ja miten väljästi sitä voidaan soveltaa? Miten ehdottomia pitää olla paikkausten suhteen ja miten tarkasti osallistumisprosentti lasketaan? Entä jos on poissa syytä ilmoittamatta? Seurasiko neljän sellaisen jälkeen erottaminen? Niin oli alussa hyväksytty ja sääntö vahvistettiin myöhemmässä klubikokouksessa ainakin kerran. Vuosikertomuksissa ei sellaisesta erottamisesta ole kuitenkaan yhtään mainintaa. Erottamisiin on useimmiten liittynyt jäsenmaksujen maksamatta jättäminen, sillä siitä on aina oltu tarkempia.

Pokkitörmällä on ollut jo ensimmäiseltä vuosikymmeneltä alkaen kansainvälistä toimintaa naapurimaahan. Klubilla on ystävyysklubi LC Boden Oulun ystävyyskaupungissa. 1960-luvun loppupuolella mainitaan pöytäkirjoissa

kirjeenvaihdosta Bodeniin ja muutaman kuukauden kuluttua Pokkitörmän edustaja vieraili Bodenissa. Seurasi bodenilaisten vierailu Ouluun ja niin oli yhteistyö alkanut. Se on jatkunut sitten läpi vuosikymmenten.

Vierailut toisten juhlissa olivat toistuvia ja erityisesti Bodenista tänne tultiin isolla joukolla. Me vanhemmat veljet ja ladyt muistamme vielä esimerkiksi monimuotoiset tapahtumat Urmas Runolinnan kotona, kun lammasta grillattiin ulkona lumisateessa tai kun Pohtossa isolla joukolla yhdessä tehtiin juhlaillallista ja onnistuttiin hienosti. Bodenilaisia oli bussilasti vielä klubin 35-vuotisjuhlissa.

Kun uusi klubi perustetaan, siihen tarvitaan kummiklubi. Pokkitörmä oli kummina jo vuonna 1961 LC Ii klubille. Pokkitörmän veljiä kävi uuden klubin ensimmäisen vuoden kokouksissa ohjaamassa toimintaa alkuun. Toisen kerran klubi oli kummina 1968 LC Tyrnävän perustamisessa. Silloin henkilökohtaisen kummin tehtävät hoiti veli Erkki Suorsa.

Ensimmäiset aktiiviset vuosikymmenet

Puukoista oopperaan ja TV-arpoihin

Lionismin yksi tärkeitä periaatteita on hyväntekeväisyys ja sitä me leijonat teemme aktiviteettien avulla. On varainhankinta aktiviteetteja ja työaktiviteetteja. Aktiviteetti kuvaa hyvin kaikkea sitä mitä tähän puoleen leijonien toiminnassa liittyy. Kaikesta saattaa jälkeinpäin olla vain lyhyt maininta pöytäkirjoissa ja markkamääräiset numerot osoittamassa tuottoa. Mutta siihen mainintaan sisältyy paljon: On keksitty idea, pidetty pienempiä tai isompia palavereita, otettu yhteyksiä eri puolille, vaivattu ihmisiä, koottu materiaaleja ja hankittu ilmoituksia. Sitten on päivystetty, kirjoitettu puffia lehtiin, tehty radio-ohjelmia ja kaikissa tapauksissa tehty päiväkaupalla töitä. Lopuksi helpotuksen huokauksen ja oman sisäisen kritiikin jälkeen on oltu enemmän tai vähemmän tyytyväisiä lopputulokseen.

Pokkitörmän ensimmäinen aktiviteetti olivat leijonatunnuksella varustetut olutlasit, joita lähinnä omat veljet ostivat. Tuotosta ei ollut asiakirjoissa mitään mainintaa. Seuraavaksi Pokkitörmän veljet ryhtyivät todella maailmanlaajuiseen hankkeeseen. Hankittiin 30 isoa lapinleukua ja jokaista varten painatettiin käsintehdyille paperille komea adressi. Leukut lähetettiin lionsklubeille ympäri maailmaa Alaskaa, Ecuadoria, Hawaijia ja Belgian Kongoa myöten, Euroopan maista puhumattakaan. Saatekirjeessä toivottiin vastapalveluna jotain kansallista lahjaa, joka täällä sitten myytäisiin hyväntekeväisyystilaisuudessa. Jatkokirjeenvaihdonkin jälkeen vain kahdeksan vastalahjaa saatiin Ouluun, jotka sitten huutokaupattiin naamiaistanssiaisissa. Näin laajoihin maailmaa syleileviin yrityksiin ei sitten enää ryhdyttykään. Rahaa kerättiin pitämällä oululaisille laskiaisjuhlat sekä Oulu- ja Sillat klubien kanssa yhdessä jääjuhlat Raatissa ylioppilaskunnan asuntolahankkeen hyväksi.

Vuonna 1963 arvautettiin TV-lupien määrää Oulussa maaliskuun lopussa.

Arpajaisissa television toinen voittaja saa palkintonsa. Hän on kuvassa vasemmalla. Pokkitörmän edustajana toisena vasemmalla on veli Pentti Koponen.

Oppikoulujen oppilaat myivät arpoja, joissa palkintona oli kaksi televisiota. Aktiviteetti onnistui hyvin, sillä puhdas tuotto oli 530.000 markkaa silloista rahaa. Kaksi aktiivisinta koulua saivat palkkioksi pankkiosakkeita kuten myös kaksi lähimmäksi päässyttä. Pankkiosakkeita hankittiin myöhemmin lisää muiden aktiviteettien tuotolla ja kasvatettiin stipendirahastoja lionsstipendien jakamiseksi.

Laaja ja tuottoisa aktiviteetti oli vuosina 1966 – 69 julkaistu Oulun matkailuopas kätevästä selailu-vihkosena, johon veljet keräsivät tiedot ja mainokset. Kaupungin matkailutoimisto omi sitten tämän julkaisutyön itselleen.

Aivan erikseen on mainittava monet musiikkiin liittyvät aktiviteetit. Oopperavierailut Pyrintön urheilutalolla olivat suuria tapahtumia. Vuonna 1963 Vaasan ooppera esitti oululaisille Sevillan parturin, sitten samalla vuosikymmenellä Carmenin ja vielä Porgyn ja Bessin. Primadonna näissä oli vaasalaisten ikioma tähti Irma Rewell. Pokkitörmä oli myös mukana järjestelemässä aivan maailman huipputaiteilijoiden esiintymisiä, kuten laulajatar Mattiwilda Dobbsin konserttia vuonna 1970. Veljet hankkivat mainokset ohjelmalehtiseen. Näistä koko Oulun musiikkielämää rikastuttaneista tapahtumista lankeaa kiitos ennen kaikkea veli Pauli Kaijaselle eli Kaija-Patelle, joka konserttitoimistoinen hoiti yhteydet taiteilijoiden agentteihin. Pauli Kaijanen oli myös Oulun ensimmäinen Etta. Näin hänen pitkäaikainen ja mahtava panoksensa Oulun musiikkielämässä sai myös ansaitsemaansa julkista tunnustusta.

Musiikki ei ollut ainoa kulttuurin alue, jolle Pokkitörmän veljet uskaltoutuivat. Vuonna 1960 klubi järjesti kirjailijamatinean, joka onnistui oikein hyvin. Kirjailijat Pentti Saarikoski, Mauri Sariola ja Kullervo Kemppinen kertoivat teoksiensa taustoista ja vastailivat yleisön tekemiin kysymyksiin. Matineasta oli jopa rahallista tuottoa, vaikka se ei ollutkaan päätarkoitus. Mitenkähän olisi jos samantapaista kulttuuritilaisuutta kokeiltaisiiin 2000-luvulla?

Kirpputorista Pokkitörmän perinne.

Joka toinen vuosi Pokkitörmä kokosi voimansa kirpputoriaktiviteettiin. Idea oli saatu Bodenista, sillä lokakuun kokouksessa 1968 kertoi veli Urmas Runolinna käynnistään Bodenissa. LC Bodenilla oli ollut onnistunut kirpputori. Sen veljet olivat jopa luvanneet toimittaa myymättä jääneet tavarat Ouluun, mikäli täällä myytävän kerääminen tuottaisi ongelmia. Joulukuun kuukausikokouksessa

esiteltiin Bodenista saapunut kirje, jossa kerrottiin yksityiskohtaisesti kirpputorin järjestelyistä. Niin saivat Pokkitörmän kirpputorit alkunsa. Niitä pidettiin vuodesta 1969 alkaen joka toinen vuosi.

Kirpputori Sokos-aukiolla 70-luvun alussa on pidetty, loput tavarat korjattu pois ja aurinko paistaa. Vasemmalla veli Erkki Suorsa, äärimmäisenä oikealla veli Ole Lindholm ja neljäntenä oikealla Myllyntaustan Matti.

Ensimmäisinä vuosina Askon piha ja Kauppurienkatu sen edessä olivat näiden markkinoiden näyttämönä. Sittemmin siirryttiin Sokos-aukiolle ja Kirkkokadulle, sillä tilaa tarvittiin enemmän. Tapahtumaa valmisteltiin kuukausia ja tavaroiden kerääminen alkoi pari viikkoa ennen. Mainostilaa saatiin kaupunkilehteen ja tehtiinpä muutaman kerran sketsi paikallisradioon. Sitten toukokuun alun sunnuntaina varhain aloitettiin tavaroiden siirto ja myyntipöydille asettelu. Jo siinä vaiheessa innokkaita ostajia tungeksi tutkimassa tavaroita eikä virallisesta aloitusajasta aina voitu pitää tiukasti kiinni. Kauppansa tekivät vaatteet ja kengät,

kirjat, lehdet ja kaikenlainen kodeista kertynyt vanha tavara hetekoista alkaen. Liikkeistä saatiin alennusmyynneistä jäänyttä uutta vaatetta jopa tankokaupalla ja se teki hyvin kauppansa. Kaikki klubin veljet ja ladyt sekä myös nuoriso olivat hoitamassa omaa määrättyä osuuttaan myyntitiskien äärellä. Välillä paistoi aurinko, useimmiten oli kylmä ja joskus satoi, mutta kauppa kävi. Siihen aikaan ei ollut pysyviä kirpputoreja, siksi vanhoja vaatteita ostettiin tarpeeseen ja tällaiset isot markkinat olivat tapahtuma Oulussa. Huutokaupalla myytiin antiikkiesineitä ja jopa vanhoja autoja. Myllyntaustan Matti supliikkimiehenä hoiti meklarin hommia. Se ei ollut aina kovin helppoa, sillä kirpputorilla ihmiset halusivat saada kaiken halvalla, eikä vaikkapa autoa voinut myydä parilla sadalla markalla. Myös kävi selväksi, kuinka Oulun liike-elämä oli veljissä menettänyt monta todellista myyntimieskykyä. Sillä selvää oli sekin, että tavara piti osata esitellä ja myydä ohi kulkeville, muuten ne jäivät tiskeille ja tangoille. Kirpputoriin liittyvä ilmoitusten hankinta ilmoituslehteen, monesti vaikeuksiakin tuottanut, oli omalta osaltaan vaikuttamassa hyvään taloudelliseen tuottoon.

Sokos-aukion ihmispaljoutta 80-luvun kirpputorilla.

Kun ihailimme tuota klubimme alkuaikojen monipuolista, tehokasta ja samalla tuottoisaa toimintaa, on syytä muistaa, ettei se ole itsestään syntynyt, vaan vaati veljiltä innostusta ja aktiivista antautumista asioiden hoitamiseen. Tässä suhteessa klubillamme on

kunniakkaat perinteet, joista meidän on pidettävä kiinni.

Ensimmäisen kymmenen vuoden aikana tärkeitä avunsaajia olivat sotainvalidit ja sotaveteraanit. Oululaisia partiolippukuntia avustettiin kokoontumispaikkojen kunnostamisessa ja varusteiden hankinnassa. Kun yliopiston oppilaskunta keräsi varoja Domus Botnica asuintaloa varten, Pokkitörmä ja Oulu klubi yhdessä maksoivat siitä nimikkohuoneen. Ladyt vaikuttivat siihen, että Pokkitörmä avusti Oulun sydännaisia, kun nämä keräsivät varoja ensimmäisen kobolttikanuunan hankkimisessa Ouluun. Myös moniin muihin avustuksiin riitti rahaa kuten loppupuolella olevasta lahjoitustilastosta käy ilmi.

Vakiintuneen toiminnan aikaa

Virallista ja vähemmän virallista yhdessä oloa

Klubin toiminta on muotoutunut perinteisiin uomiinsa vuosikymmenien aikana ja siihen on vaikuttanut jo lionismin viitekehys. Pysyvää on ollut kokoontuminen kuukauden ensimmäisenä tiistaina, sen on voinut laittaa kalenteriin jo hyvissä ajoin. Hallitus on valmistellut kokouksessa käsiteltävät asiat etukäteen, hoitanut yhteydet liittoon, valmistellut keräyksiä ja huolehtinut raha-asioista.

Kokouspaikka on kyllä vaihdellut. Upseerikerho oli kotimme pitkään Kauppaklubin jälkeen, Kruunumakasiini tarjosi tilat pariaksi vuodeksi, sitten oli vuorossa Hilikku Taidemuseota vastapäätä ja Tervasoihdun yläkerrassa torin rannassa viihdyimme muutaman vuoden. Oskarin kellarin kabinetin hieman ahtaat tilat olivat kotimme sitten, kunnes 2005 kokoustiloiksi löytyivät Pohjois-Pohjanmaan ammattioppilaitoksen Oparin eli opetusravintolan tilat, joissa nykyisin olemme. Oulu kasvaa jatkuvasti monella tavalla, mutta kansalaisten kokoustiloista on pulaa. Me vanhimmat veljet muistelemme vieläkin kaiholla vanhaa, kunniakasta Kauppaklubia, jossa alkuvuosina klubi kokoontui pitkään. Mutta eiköhän liene niin, että monella meistä askel välillä suuntautuu Kauppaklubin entiseen kiinteistöön eläkeläisrientojen merkeissä.

Muutaman kerran vuodessa tapahtuneet vierailut asiaan kuuluvine esittelyineen ovat tuovat vaihtelua kuukausikokouksiin. On vierailtu muun muassa Toppilan turvevoimalassa, Polar Elektrolla Kempeleessä, Pohjan Prikaatissa Hiukkavaarassa, kaupungin palo- ja pelastuslaitoksella, Madetojan salilla ja konservatoriossa, Veitsiluodon paperitehtaalla, Nokian Ruskon tehtailla, Merikosken voimalaitoksella, Ortodoksikirkossa, Tuomiokapitulissa, OAMK:n Kaukovainion yksikössä, Oulun läänin Pelastuskeskuksessa. Luetteloa voisi jatkaa vielä pitkälti. Nämä esimerkit jo osoittavat, miten monipuolisesti olemme tutustuneet kotikaupunkiimme, sen elämään ja yritystoimintaan.

Syyskauden avaus ja klubikokous Oulun Cp-yhdistyksen majalla Hietasaarella 1983. Vasemmalta sihteeri Esko Raatikainen, presidentti Antti Vuorela, klubimestari Lauri Saure ja 1.varapres. Pentti Kangas.

Samana tarkoitusta ovat palvelleet esitelmät, joita klubikokouksissa on pidetty. Klubin omien veljien pitämät esitelmät ovat syventäneet niitä eri toiminta-aloja, joilla veljet toimivat. Sääntönä on ollut, että uusi veli esittelee omaa ammattiaan ja toiminta-alueitaan. Erityisen mielenkiintoisia ovat olleet veljien elämäntarinat, sillä vaikka vuosia tai vuosikymmeniä on oltu yhdessä, toisista veljistä tietää kovin vähän. Ulkopuolisia asiantuntijoitakin on tullut kuvaan vierailuesittelyjen lisäksi. Erikoisesti ovat jääneet mieleen professori Jouko Vahtolan luento Pohjois-Suomen asuttamisesta ja professori Kaj Nymanin luento Kuinka yhdyskunta rakentuu ja apulaispoliisipäällikkö Paavo Väliheikin esitys Tähdet kertovat, varatuomari Björn Weckmanin pitkä, mutta mielenkiintoinen esitelmä kummisedästään marsalkka Mannerheimistä, konservatorion rehtori Ahti Alatalon luento Oulun musiikkikoulutuksesta. Luennot ja esitelmät ovat olleet asiantuntevia ja kiinnostavia, sillä useimpia seuraa kysymyksiä ja keskustelu.

Pääosan kuukausikokouksen ajasta on vienyt ja vie virallinen klubikokous. Sen kehittämisestä ja lyhentämisestä on keskusteltu koko klubin historian ajan. Se on kuitenkin osa lionstoimintaa eikä sitä voida kokonaan poistaa. Muutosta on kuitenkin tapahtunut. Jokainen veli saa esityslistan, jossa useimmiten pysytään kiitettävästi. Edellisen kokouksen pöytäkirja lähetetään jo kokouskutsun yhteydessä. Hallitus on kokouksessaan valmistellut asiat ja usein tehnyt päätösesitykset. Näin kokouksissa on jäänyt aikaa esitelmille, kahville tai ruokailulle ja niiden aikana vapaalle seurustelulle. Oskarin kellarin vuosien aikana vakiintui käytäntö: kokousasiat tunnissa selviksi, koska sitten tulee jo etukäteen tilattu ruoka ja aterioinnin jälkeen esitelmä. Esitelmä kysymyksineen tahtoo viedä sen verran aikaa, että vain harvoin on toteutunut se jonkun veljen aikoinaan esittämä toive ehtiä kokouksesta kotiin puoli yhdeksän uutisille.

Tauon paikka Oulangalla.

Syysretkellä tuulisella Keimiötunturilla

Lionstoiminta on muutakin kuin kokouksia. Erilaiset virkistysaktiviteetit kuten vierailut Oulangan kansallispuistossa, Taivalkosken Maijanlammella, Suomussalmen Viiangissa, Iso-Syötteellä, Tornion jaloterästehtaalla, Ukkohallassa ja Oloksella ovat olleet virkistäviä poikkeuksia klubitoiminnassa. Näillä vierailuilla ladyt ovat tietenkin olleet mukana.

Klubien väliset ilmakivääriammunnat palolaitoksen alakerrassa alkoivat klubimme jäsenen Veli Räsäsen aloitteesta 1980-luvulla, mutta LC Oulu/Oulujoen innokkaat ampujat ottivat sitten kilpailun hoitaakseen. Pokkitörmä on ollut mukana vuodesta toiseen, mutta ilman suurempaa menestystä, kun taas Oulujoen veljet ovat olleet voitokkaita varmaan joka kerta.

LC Oulu/Avaimen hoitamista Kultainen räpylä viestiuinneista helmikuussa on käynyt myös niin, että melkein joka kerta on osallistuttu, mutta palkintosija on ollut harvinaisuus. Viestiinnit ovat yksi pisimpään jatkuneista klubien yhteisistä tapahtumista.

Edustava uintijoukkue taisi tulla kolmanneksi. Vas.Timo Heikkilä, Pekka Oivo, Osmo Lappalainen, Jari Haapalainen, Jukka Mustalahti ja Kalervo Lassila.

Golfista on tullut laji, jossa klubin veljien ja ladyjen menestys aivan valtakunnallisissakin kilpailuissa on ollut erinomainen. Vuonna 1998 leijonien golfin SM-kilpailut pidettiin Kainuun Katin-kullassa.

Pokkitörmän veljet Raimo

Juntunen ja Taisto Hirvonen olivat ensimmäisiä parikilpailussa ja toisen palkinnon saivat veljemme Jussi Mäki ja Pentti Martikainen. Veli Pentti ja hänen ladynsä Vappu edustivat useita kertoja Pokkitörmää sekä piirin että koko maan leijonien golfkisoissa. Vappu sijoittui yleensä paremmin aina palkintosijoille asti ollen ainakin kerran ladyistä paras. Toinen ahkera ja menestynyt kilpailija on ollut lady Kaisa Juntunen.

Lentopalloharrastus oli kovaa vielä 1980-luvulla. Pokkitörmä osallistui piirin kisoihin, joissa karsittiin osallistujat valtakunnallisiin otteluihin. Meidän harrastelijajoukkueemme ei kuitenkaan selviytynyt jatkoon. LC Oulujoki ja LC Avain ovat kunniakkaasti pitäneet yllä oululaisten lentopallomainetta. Oulujoki on voittanut ainakin kuusi kertaa liiton mestaruuden ja Avain kaksi kertaa.

Marttojen kanssa Pokkitörmällä on ollut monta kertaa maukasta yhteistyötä. Veljet Risto Korkala ja Jouko Ala-Antti piirakoiden leipomispuuhissa.

Pokkitörmä järjesti onnistuneen Sikariportaan vierailun Oulussa 1977. Sikariporras on helsinkiläinen isokenkäisten lentopallojoukkue, joka käy välillä pelaamassa maakunnissa hyväntekeväisyysotteluja. Mauno Koivisto on joukkueen tunnetuin jäsen, silloin Oulun vierailun aikaan hän oli Suomen pankin pääjohtaja. Presidentti Koivisto pelaa edelleenkin, vaikka on pitkälti yli kahdeksankymmenen. Täällä sikariporrasta vastaan asettui oululaisten leijonien, kaupunginhallituksen ja Oulunsuun Heiton naisten edustusjoukkueet. Sikariporras voitti kaikki ottelut. Illallinen syötiin Kemiran virkatalolla ja loppuilta vietettiin Vaakunan yökerhossa oululaisten pankinjohtajien ollessa isäntinä. Mainosten hankinta ohjelmalehtiseen ja runsas katsojamäärä takasivat hyvän lopputuloksen, jolla hankittiin invalidien palvelutalolle väritelevisio sekä stereot ja puolet luovutettiin lentopallojuniorien koulutukseen.

Television luovutus invalidien palvelutalolle.
 Vas. puuhamiehet Antti Vuorela ja Otto Santala,
 presidentti Olli Koskela, vastaanottajana hallituksen
 puheenjohtaja rovasti Eljas Mikkonen.

Ladyt monessa mukana

Mitä olisivat leijonat ilman ladyja. Ladytoiminta ei ole ollut virallista, mutta klubin työskentely ilman monessa asiassa vaikuttavia ladyjä jäisi pahasti vajaaksi.

Alkuaikoina ladyt kokoontuivat usein klubikokousiltoina ensin pohtimaan omia asioitaan ja tulivat sitten mukaan kuuntelemaan esitelmää ja osallistuivat ruokailuun. Ladyillä oli avustuskohteita, joihin he omalla toiminnallaan keräsivät ja lahjoittivat rahaa. Ensimmäisiä kohteita oli Lastenkoti Onnela, jonka lapsille ladyt lahjoittivat joulupaketit monena vuotena. Myöhemmin ladyjen kokoontumiset muuttuivat vähemmän säännöllisiksi keräysten, myyntitoimien ja arpajaisten järjestelyjen mukaan tapahtuviksi.

Ladyt avustivat Päivyt Rajamäkeä kunnollisen viulunjousen hankinnassa, tukivat 1980 tulipalossa kotinsa menettäneitä perheitä, ostivat Oulun Diabetes yhdistykselle verensokerimittarin, lähettivät rahaa LCIF-rahastoon Afrikan apua varten ja ovat lähes vuosittain antaneet raha- ja vaateapua puutteessa oleville perheille.

Vuonna 1989 ladyt ottivat kummitytön Intiasta Pelastakaa lapset ry:n kautta. Mosul Mousumin avustaminen mahdollisti hänelle käsityö- ja talouskoulun käymisen kymmenen vuoden ajan. Sen jälkeen järjestö ilmoitti, että koulunkäynti oli päättynyt ja avustus loppui.

Sitten ladyt hankkivat kummitytön Sri Lankasta. Valinta kohdistui tähän Intian eteläkärjessä olevaan saareen, sillä jotkut leijonat olivat alkaneet avustaa saaren orpojen lasten koulunkäyntiä yhteistyössä paikallisten lionsklubien kanssa. Sri Lankan lounaisrannikon klubit valitsevat hakemusten perusteella ehdokkaat ja

Ladyjen kummityttö
Mayuri Sri Lankasta.

Suomesta hankitaan kummi, joka sitoutuu tukemaan lapsen koulunkäyntiä. Toiminta on laajentunut ja kummeiksi ovat ryhtyneet klubit, varsinkin ladyt ja yksityiset leijonat, mutta paljon myös järjestön ulkopuolisia henkilöitä. Tässä avustustyössä kaikki rahat menevät kummilapsille, sillä kenellekään ei makseta palkkaa eikä matkoja. Pokkitörmän ladyjen kummityttö Mayurin avustaminen alkoi vuonna 2001. Kummiasiaa on hoitanut lady Ritva Lappalainen, joka yhdessä veli Osmon kanssa on käynyt monta kertaa Sri Lankassa ja tavannut siellä Mayurin. Hänestä on tullut iso tyttö keskikoulun ja lukion käymisen jälkeen ja tällä hetkellä hän odottaa lukion päättökokeiden tuloksia ja pääsyä yliopistoon.

Vuonna 2002 ladyt aloittivat avustustyön Oulun Ensi- ja turvakodissa. Ladyt ovat vieneet sinne kaikenlaista vaatetta, leluja, pehmoleluja, vauvanvaatteita, syöttötuolin, lastenvaunut ja nukenvaunuja. Tavaroista keräsivät ladyt suurimman osan omasta keskuudestaan. Kodin pyynnöstä sinne on ostettu mobileleluja, pelejä, vauvankuumemittari, mikroaaltouuni ja yleiskone. Tätä projektia ladyt jatkavat edelleen.

Ladyt ovat koonneet paljon tavaraa Ensikodille. Vas. Ritva Lappalainen, Kaisa Juntunen, Tuula Kauppinen, Raija Heino, Seija Martinoja ja Kaija Finni.

Ladyt ovat mukana myös veljien kanssa yhteisissä keräyksissä, arpajaisissa ja kaikissa järjestelyissä, joissa tarvitaan sellaista osaavaa kättä ja silmää, joka meiltä leijonilta puuttuu. Pokkitörmän kirpputori ei esimerkiksi olisi ollut mahdollinen ilman ladyjen asiantuntevaa toimintaa varsinkin vaatetavaroiden käsittelyssä ja myynnissä. Ja mitä olisivat vierailut, retket ja juhlat ilman ladyjen mukana oloa. Ne olisivat ikäviä tai suorastaan mahdottomia toteuttaa. Perinteisen lionismin olennainen osa on vapaamuotoinen ladytoiminta.

Punaiset sulat ja punainen sydän

Suomen Lions-liitto aloitti suuret valtakunnalliset Punainen sulka keräykset vuonna 1972. Kaikki veljet ja myös perheet organisoitiin myymään pientä oikeaa,

punaiseksi värjättyä höyhentä ja autoihin kiinnitettävää sulkatarraa. Liike-elämää tuntevat saivat tehtäväkseen myydä kirkkaaseen muoviin upotettua punaista höyhentä yrityksille. Myyntipaikat ja alueet suunniteltiin ja jaettiin yksityiskohtaisen tarkasti ja tehokkaasti. Klubimme selvisi piirin 50 klubin joukossa viidennelle tilalle.

Vuonna 1975 myytiin muovista punaista sydäntä ja pöydällä pidettävää isompaa lasisydäntä sydänsairauksien torjuntatyön hyväksi. Myynti sujui nyt rutiinilla ja tuotto oli kaksinkertainen vuoden 72 keräykseen verrattuna. Tulkoon mainitukseksi yksi sydänten myyntiin liittynyt yksityiskohta. Tämän kirjoittaja toimi Norssissa historian yliopettajana. Opettajakollegoille myin sydämiä ihan mukavasti, mutta en tietenkään tarjotellut niitä oppilaille. Mutta sitten ilmestyi yksi lukion tyttö opettajahuoneeseen ja halusi ostaa kaksi sydäntä. Seuraavalla välitunnilla sinne tuli kolme tyttöä ja sitten minun piti kieltää opettajahuoneeseen tulo, koska tyttöjä oli jonossa ja jokainen osti kaksi. Joku tytöistä oli keksinyt laittaa sydämet korviinsa ja joukkoliikkeen ansiosta norssin tyttöjen korvissa komeili lähes parisataa sydäntä.

Punaisen sulan vuoro oli jälleen 1984. Tuotto kohdistettiin sotainvalideille ja sotaveteraaneille. Tähän aktiviteettiin liittyi myös työosuus, kun leijonat kunnostivat vaikeuksissa olevien invalidien huonokuntoisia asuntoja. Niin teki myös Pokkitörmä. Vammaiset ja Operaatio Sulka oli vuonna 1990 ja sen tuotto kohdistui pelkästään vammaisten tukemiseen. Alkanut lama vaikeutti myyntityötä tällöin monella tavalla ja valtakunnallisestikin jäätiin asetetusta tavoitteesta. Yhteispohjoismaisena Punainen sulka keräys tapahtui 1998 - 99.

Viimeksi Punainen sulka oli 2006 - 07. Keräys oli organisoitu hyvin ja myyntiartikkeleita oli muutakin kuten tauluja. Piirin keräyspäällikkönä oli Pokkitörmän veli PDG Erkki Manninen. Hän toimi tehokkaasti, sillä I-piiri oli valtakunnan 14:tä piiristä paras. Myös Pokkitörmä onnistui saavuttamaan tavoitteensa 100 prosenttisesti.

Vuonna 1986 oli valtakunnallinen syöpäkeräys, jossa myös leijonat olivat mukana. Meidän klubimme osuus oli käydä läpi ovelta ovelle keräyksellä Puolivälinkangas. Monta hyvinkin erikoista kokemusta viisaampana todettiin, että helpompi on myydä jotakin kuin suoraan pyytää. Jotkut veljet taisivat pitää sitä suorastaan kerjäämisenä. Mutta kuitenkin oma osuutemme tehtiin onnistuneessa suurkeräyksessä.

Koko ajan rahaa

Rahaa auttamiseen ja toimintaan pitää jollakin tavalla kerätä. Sitä hankkimista tehdään aktiviteeteilla, kuten edellä on jo kerrottu. Pokkitörmän perinteinen aktiviteetti oli kirpputori joka toinen vuosi lähes kolmen vuosikymmenen ajan. Pitkään keskusteltiin kirpputorin kehittämisestä tai peräti lopettamisesta, mutta aina vaan klubi kokosi voimat eikä yhtään totaalista epäonnistumista sattunut, huolimatta usein kiusanneesta kylmyydestä tai jopa kirpputorillamme harvinaisesta vesisateesta. Tapahtuman tuotto pieneni kuitenkin vuosi vuodelta. Tavaraa kyllä löytyi myyntiin, mutta entistä enemmän sitä jäi myymättä. Jatkuvasti toimivia kirpputoreja ilmestyi eri puolelle kaupunkia ja niissä kävivät kirpputoreilla käyntiä harrastavat. Meidän ison tapahtuman hyödyn korjasivat Pelastusarmeija ja Punaisen Ristin keräyskeskus, joille lahjoitettiin myymättä jääneet tavarat.

Viimeinen kirpputori keskustassa pidettiin vuonna 2000.

Hautakorventiellä hymyillään onnistuneen kirppiksen jälkeen ja aurinkokin alkoi paistaa.

Muutamia vuosia sitten olimme kuitenkin tutuissa myyntihommissa toisenlaisissa maisemissa Ruskon Hautakorventiellä veljemme Jukka Mustalahden liikekiinteistön pihalla. Myytävät tavarat keräsimme omasta klubista ja ostajat houkuteltiin paikalle tiheällä opasviitoituksella läheisistä kaupunginosista. Siten syntyi ikään kuin laajennettu pihakirppis, johon tulivat ostamisesta kiinnostuneet. Suhteellisen pienellä vaivalla toteutettu aktiviteetti onnistui ihan mukavasti. Kirppis toteutettiin vielä toisenkin kerran, mutta sitten myyntitilojen menetys lopetti tapahtuman.

Pitkä perinne on ollut jouluaaton lämpötilaveikkaus. Sen arpoja on ollut helppo myydä, sillä hinta oli pitkään vain viisi markkaa. Tuotto on ollut varma, kun palkinnot hankittiin pääasiassa lahjoituksina. Palkintoja oli runsaasti ja ihmiset oppivat tuntemaan tämän veikkauksen ja totesivat ostotilanteessa, että jaha se on taas vuosi mennyt, kun jälleen veikataan lämpötilaa. Tässä veikkauksessa oli sekin hyvä puoli, että sopupelin pelaaminen oli vaikeaa, vaikka olisi kuinka hyvät suhteet ylöspäin. Kun siirryttiin euroaikaan, ja arvan hinnaksi laitettiin kaksi euroa, arpajaisten tuotto kasvoi merkittävästi. Kaikella on kuitenkin aikansa. Arpajaisten jatkuessa vuodesta toiseen ostajat alkoivat kyllästyä ja ennen kaikkea veljet, jotka joutuivat aina vaivaamaan samoja tuttaviaan. Monet veljet ostivatkin myytävän arpakiintiön itse. Vuonna 2004 arpajaiset olivat viimeisen kerran

Joulukorttiaktiviteetti syntyi siten, että painatimme ihan omia joulukortteja. Veljemme Olli Parviaisen lady Ritva on taiteilija, jonka vesivärimalauksista saimme luvan tehdä kauniita kortteja oululaisista maisemista. Kortteja myytiin useampi vuosi hyvällä menestyksellä. Sitten Lions-liitto aloitti valtakunnallisen leijonien joulukorttien myynnin ja niitä olemme sitten myyneet 90-luvulta lähtien. Puolet myyntituotosta jää klubille. Joulukortit ovat iso bisnes Lions-liitolle, sillä niiden tuotolla kustannetaan muun muassa Lions Quest ohjelman materiaalit.

Karamellihyllyssä riitti laskemista Linnanmaan S-marketissa.

Tällä vuosituhanella tärkeimmäksi muodoksi varainhankinnassa ovat tulleet inventaariot Prisman marketeissa. Liikkeissä tarvitaan vielä nykyaikanakin ainakin kerran vuodessa käsin suoritettu hyllyissä olevan tavaran laskeminen, jotta saadaan liikkeen tavaravaraston kirjanpitoarvo selville. Tässä laskemisessa olemme päässeet yhteistyöhön Avain klubin kanssa. Vuoden vaihteessa ja joskus myös kesäkuun lopussa kokoamme porukan veljistä ja ladyistä tähän työhön. Työ tehdään tavallisesti illalla kuuden jälkeen tai aamulla kuudesta alkaen. Useimmiten tarvitaan useampi käynti, sillä kaikenlaista tavaraa on nykyisissä tavarataloissa valtavat määrät. Laskeminen ei ole raskasta, mutta tarkkaa työtä ja viisi tuntia kerrallaan on ihan tarpeeksi. Palkka maksetaan klubille tehtyjen tuntien mukaan. Se on tavarataloille edullista, kun mukaan ei tarvitse laskea sosiaalikuluja ja toisaalta me leijonat olemme osoittautuneet luotettaviksi laskijoiksi. Ongelmaksi

vain on alkanut tulla vuosien mittaan, että mukaantulo ei sovi kuin harvoille ja joillekin ei ollenkaan. Kuitenkin suurin osa klubin viime vuosien tuloista on tullut tästä tavaroiden ynnäämisestä. Ladyt ovat pystyneet hoitamaan sen avulla myös omaa sosiaalista avustustyötään.

Muutakin kuin rahaa

Avustustoimintaa on tehty myös tekemällä työtä eikä vain rahaa jakamalla. Vanhusten kirkkokyyti Marian päivänä on ollut jokavuotinen tapahtuma 70-luvulta lähtien. Vanhainkocodeista haettiin vanhukset veljien autoilla kirkkoon ja huolehdittiin myös kirkkokahvista. Kymmenkunta veljeä autoineen riitti huolehtimaan tästä hyvän tahdon aktiviteetista. Myöhemmin halukkaiden vanhusten huono kunto pakotti siirtymään linja-auton ja invataksien käyttöön, jotta pystyttiin hoitamaan myös pyörätuolissa olevat. Aktiviteetti jatkui aina 90-luvun loppupuolelle saakka.

Leikkimökkiä rakentamassa vas.Timo Heikkilä ja Taisto Finni ja edessä selin Jouko Ala-Antti.

1990-luvun puolivälissä klubi rakensi Montessori-päiväkodin lapsille leikkimökin. Puuhamiehinä olivat Timo Heikkilä ja Jouko Ala-Antti ja mukana oli kymmenkunta veljeä. Vaikka kyseessä oli vain leikkimökki, tarvittiin talkootyötä lähes 100 tuntia ennen kuin se voitiin juhlallisesti luovuttaa lasten käyttöön. Mukana olleet veljet kehuivat erinomaisesti onnistunutta aktiviteettia.

Kova työ tehtiin sotaveteraanin talon ulkoseinien kunnostamisessa, kun seinät ja ikkunat raaputettiin ja sitten maalattiin.

Mittavan työn klubi on tehnyt veli Ole Lindholmin aloitteesta ja johdolla 90-luvulla niin sanotussa glaukooma projektissa. Glaukooma on silmänpohjaa rappeuttava sairaus, joka alkaa huomaamatta ja vähitellen vie silmien näkökyvyn. Se voidaan kuitenkin parantaa yksinkertaisella leikkauksella, jos se ajoissa huomataan. Veli Ole omistautui tämän taudin torjuntaan jäätyään eläkkeelle geologin työstään. Hän kiersi puhumassa lukemattomia kertoja asiasta ympäri Pohjois-Suomea, järjesteli silmänpohjan kuvauksia ja innosti ja välillä suorastaan pakotti meitä klubin leijonia mukaan hoitamaan kuvausten järjestelyjä. Esimerkiksi talven 1995 - 96 aikana Oulun seudulla kuvattiin yli 2 500 ihmisen silmät ja saman verran Raahen seudulla ja Kainuussa, jossa veli Ole veti muita lionsklubeja tähän työhön. Myöhemmin työ laajeni myös Etelä-Suomeen ainakin Tampereen seudulle ja silloin myös Lions-liitto oli mukana. LC Pokkitörmän 40-vuotisjuhlassa 1998 Ole Lindholm sai Lionsritarin nimen ja arvon.

Hietasaarella on Oulun Kehitysvammaisten Tuki ry:n Koivulan toimintakeskus. Mustasalmen vieressä sijaitsevassa päiväkodissa kehitysvammaiset käyvät päivisin ohjatussa toiminnassa tehden heille sopivaa työtä muun muassa sanomalehtien niputtamista kukkakauppoja varten ja takkapuiden pilkkomista, jotka peräkärryllä toimitetaan tilaajille. Tontilta kaadettiin 2000-luvun alussa isoja vanhoja koivuja, joiden käsittely oli heille ylivoimaista. Me kävimme niistä suurimpia pilkkomassa useampana vuotena.

Puunkuljetukseen käytetty peräkärri tarvitsi kuomun, jotta kuljettaminen oli helpompaa ja puut eivät kastuneet. Pokkitörmän klubi osti Koivulaan kuomun.

Koivulan avustamisprojektin puuhämies Jukka Mustalahti puuvajaa rakentamassa.

Puuvajan rakentamisessa mukana olleet veljet syksyllä 2008.

Pilkotut puut tarvitsivat suojan. Pokkitörmä rakensi sinne hirsisen latomallisen puuvajan 4 x 6 metriä. Puutavara tuli talotehtaalta ja me veljet pystytimme sen. Työ ei ollutkaan aina ihan yksinkertaista, sillä jouduimme pohtimaan hartaasti alimpien hirsien asettelua. Paikalla oli kuitenkin diplomi-insinööri ja arkkitehti ja muita taitavia veljiä, joten ratkaisu löytyi. Tätä projektia varten saimme rahaa Aarne Ritari säätiöltä 1450 euroa ja lahjoituksina saimme liikkeiltä erilaista tavaraa. Omat rahalliset kulut olivat 1000 euroa monen kymmenen talkootunnin lisäksi. Koivulasta on tullut veljille tuttu kohde, jossa on talkoiden lisäksi pidetty klubikokouksia ja erilaisia palavereita.

Hietasaareen liittyi myös Pohjois-Suomen Syöpäyhdistyksen virkistystalon Villa Toivon aidan rakentaminen. Syöpäyhdistys oli saanut haltuunsa vanhan rappeutuneen huvilan. LC Avaimen veljet tekivät mahtavan, vuosikausia kestäneen työn kunnostamalla täydellisesti huvilan ja sen piharakennuksen. Avain pyysi meiltä apua aidan rakentamiseen ison tontin ympärille ja Pokkitörmä lupasi hoitaa homman. Jykevät betoniset aitatolpat saimme purettavalta huvilalta Pyykösjärven Huvilatieltä. Vaikka tolppien kuopat kaivettiin koneella, oli painavien tolppien saaminen pystyyn ja suoraan linjaan raskas ja vaativa työ. Verkkoaita tukilautoineen tuli valmiiksi ja maalatuksi vuonna 2007.

Syöpäyhdistyksen aidasta on jo suurin osa valmiina.

Kaudella 2007 - 08 tapahtui valtakunnallinen Digi-projekti digitaaliseen TV-aikaan siirtymisen yhteydessä. Veljiä koulutettiin asentamaan digiboksi sellaisille vanhuksille, joilta se ei itse onnistunut. Veli Erkki Manninen asensi seitsemän boksia. Tämä projekti poiki myös valtakunnallisen auditointiprojektin kaudella 2008 E-ryhmän liikkeissä. Koulutuksen saaneet veljet käyvät liikkeissä neljä kertaa vuoden aikana ja tarkastavat hyllyissä olevien tavaroiden järjestelyä, esille panoa ja myyntipäivämääriä. He myös haastattelevat asiakkaita. Pokkitörmästä osallistuivat veljet Jouni Ohtonen, Ville Pyrhönen, Juhani Pirttilahti ja Erkki Manninen ja palkkio tuli klubille.

Pokkitörmä on mukana perinteisellä oululaisten klubien kunniakäynnillä sankarivainajien muistomerkillä tammikuussa valtakunnallisella lionsviikolla. Klubien edustajat lipuin ja lippuvartijoin järjestäytyvät ja marssivat muistomerkille. Lasketaan seppele, liput tervehtivät ja pidetään lyhyt puhe. Tilaisuus on koruton ja juhlava. Järjestelyn hoitavat oululaiset klubit vuorollaan. Järjestävä klubi huolehtii käytännön järjestelyistä: hankkii seppeleen ja huolehtii, että joku sen veljistä pitää puheen.

Luontopolku saatiin aikaan Nallikariin yhteistyössä kaupungin kanssa 80-luvulla. Sitä ennen pidettiin luontoasian merkeissä iso juhla hotelli Vaakunassa tanssiaisineen. Juhlan tähti oli Marion Rung, joka houkuttelikin hotellin salin täyteen juhluvieraita. Talkoilla olimme mukana raivaamassa polkua ja pystyttämässä luontopolun opastaulut. Avajaiset olivat mediatapahtuma erilaisine kilpailuineen. Vuosien kuluessa opastaulujen kunnossapito osoittautui vaikeaksi ja nykyisin leirintäalueen ja asutuksen laajeneminen on syönyt koko alueen.

Jaettavaa on saatu

Toimintamme kantava perusajatus on hyväntekeväisyys ja avun tarpeessa olevien tukeminen. Avustustyö antaa henkisen pohjan, jolla lionismi toimii.

Pokkitörmän tekemät lahjoitukset eri kohteisiin

		Nykyrahassa
1958 – 1968	63 030 mk	47 600 €
1968 – 1978	79 780 mk	79 660 €
1978 – 1988	152 860 mk	57 370 €
1988 – 1998	135 000 mk	30 330 €
1998 – 2001	22 600 mk *3 v.	4 090 €
2001 – 2008	11 680 €*7 v.	11 680 €

Määrät on poimittu toimintakertomuksista sekä täydennetty tarvittaessa pöytäkirjoista ja yhdistetty kymmenen vuoden jaksoiksi. Poikkeuksena ovat kaksi viimeistä jaksoa ja syynä siihen vuonna 2001 käyttöön tulleet eurot. Alkuvuosi vuosikertomuksessa oli vielä markkoina, mutta heinäkuusta lähtien euroina. Jotta määrät olisivat jollain tavalla vertailukelpoisia meille nyky maailman ihmisille, kolmannessa sarakkeessa on markat muutettu euroiksi. Pankista saadun rahan arvon muuntotaulukon mukaan, joka perustuu elinkustannusindeksiin eli rahan

ostovoimaan, eri vuosikymmenten rahat on muutettu ensin vuoden 2001 markoiksi ja sitten jaettu euron markka-arvon 5,94573 mukaisesti euroiksi. Lahjoitusten yhteissumma euroina on 230 730, joka vanhana eli vuoden 2001 rahana tekee 1 371 850 markkaa

Kirpputorilla Pentti Halmetoja oli pukeutunut myytäväksi tulleeeseen frakkiin ja herätti ansaittua huomiota. Vieressä rahastonhoitaja Matti Kaukonen reteen näköisenä. Kauppa käy ja rahaa tulee.

Kun vertaillaan lukuja, on mielenkiintoista tehdä johtopäätöksiä. Kolmen ensimmäisen vuosikymmenen summat ovat mahtavia. Tempaukset ovat olleet mittavia ja niitä on ollut toistuvasti. Lionstoiminta oli silloin uutta ja innostusta riitti. Muita rahankerääjiä oli vähemmän, kun taas nykyisin ammatillaiset keräävät hyväntekeväisyyteen päätyönään. Ne jotka haluavat avustaa, osallistuvat usein näihin keräyksiin. Henkilökohtainen hyväntekeväisyys suuntautuu siis toisin kuin aikaisemmin. Vuosien myötä tahti työpaikoilla on kiristynyt eikä työtä vaativiin aktiviteetteihin vapaa-ajalla klubin puitteissa tahdo riittää aikaa. Vai olisiko myös niin, että me veljet olemme ajan mittaan tulleet saamattomammiksi emmekä keksi niin hyviä ideoita kuin ennen. Jokainen voi valita vaihtoehtoista mieleisensä. Todettakoon myös, että kolmen ensimmäisen vuosikymmenen tuloksissa oli usein laskettu mukaan tehdyt työtunnit, jotka on muunnettu rahaksi ja sitten kirjattu lahjoituksiin. Näin ei ole menetelty myöhemmin.

Voimme tyytyväisinä todeta, että paljon on Pokkitörmän klubi saanut aikaan. Välillä on ehkä tuntunut siltä, että tämä on ollut yhtä rahan keräämistä ja myymistä. Onko sillä maailmaa parannettu, sen saa jokainen ratkaista omassa mielessään. Mutta hyvä mieli on aina ollut mukana olleilla onnistuneen tempauksen jälkeen, kun on onnistuttu ja tehty hyvää työtä.

Ketkä ovat saaneet

Pokkitörmä on maksanut monen vaihto-oppilaan matkan Amerikkaan tai Eurooppaan. Vastaanottajamaassa lionsperhe ottaa vastaan meidän lähettämämme lukiolaisen ja huolehtii hänestä viiden viikon ajan. Tätä kansainvälistä kasvatusta klubi on tehnyt vuosien ajan.

Lions Quest on leijonien maailman laajuinen kasvatusohjelma, joka tähtää yhteisöllisyyden ja toisista välittämisen opettamiseen. Pokkitörmä on kouluttanut parikymmentä oululaista lähinnä ala-asteen opettajaa, jotka omissa kouluissaan

pitävät ohjelman mukaisia tunteja. He ovat kertoneet, että oppilaat pitävät näistä tunteista ja niillä on vaikutusta oppilaiden käyttäytymiseen.

Sitten vielä luettelona osa viime vuosikymmenien avustuksista:

- Ostettu Oulun invalidien palvelutaloon videonauhuri.
- Hankittu monena vuotena juhlapuku varattomalle ylioppilaalle.
- Matka-avustus Oulunsalon nuorisoseuran ohjelmaryhmälle.
- Maksettu LC Kostamuksen kansainvälinen jäsenmaksu.
- Avustus Kostamuksen invalidilasten keskukselle.
- Avustus musiikin opiskelijalle huilukilpailuihin osallistumiseen.
- Maksettu varattoman invalidiopiskelijan autokoulu.
- Avustus Kosovon pakolaisten auttamiseen.
- Avustus Leinonpuiston koulun leirikoulumatkaa varten.
- Avustus Omaishoitajien yhdistyksen virkistystoimintaa varten.
- Apuraha lionsien nuoriso-orkesteri Nordenille.
- 500 € Sri Lankan tsunamin uhrien avustamiseen.
- Jaettu stipendejä Madetojan musiikkilukion oppilaille useana vuonna.

Sen voi kuitenkin todeta, että tällainen yksityinen avustustyö ei ole enää mediaa kiinnostavaa. Alkuaikojen tempaukset kuten muotinäytökset ja kirpputori näkyivät arkistossa olevan leikekirjan mukaan lehdissä monien kuvien kanssa. Nykyään lehteen saa vain muutaman sentin pituisen maininnan, kun vuosijuhlan yhteydessä klubi tekee suuren lahjoituksen. Lehdet kyllä seuraavat tarkasti mitä yhteiskunta tekee huonossa asemassa olevien hyväksi ja paljastaa epäkohtia ja laiminlyöntejä. Leijonien toiminta yleensä ja klubien avustustyö ei ole mediaseksikästä eikä vetävää kuten nykyisin vaaditaan.

Yhteistyötä itäiseen suuntaan

Ystävyysuhteet on avattu myös itärajan taakse. Veli Taisto Finni kävi usein liikeasioissa Kostamuksessa ja hänen tarmokkaan ja sinnikkään työnsä ansiosta Pokkitörmä sai aikaan lionsklubin Kostamukseen toimien sen kummiklubina. Toukokuun lopussa vuonna 1995 meitä oli kuusi veljeä perustamistilaisuudessa ja Charter Nightissa Kostamuksessa. Liitettäköön tähän mukaan Veli Taisto Finnin kirjoitus sen vuoden Lions-lehteen.

LC Kostammuksha Charter-juhla 27.5.1995

”Suomalaiset osanottajat olivat kummiklubi LC Oulu Pokkitörmän presidentti Taisto Finni ja jäsenet 1. varapres. Erkki Manninen, 2. varapres. Jouko Ala-Antti, PDG Osmo Lappalainen, ja veljet Timo Heikkilä ja Matti Hännikäinen. Mukaansa he saivat venäjänkieltä

Veljet juhlallisina peruskirjaa luovuttamassa. Keskellä Taisto Finni ja Kostamus klubin presidentti Viktor Krasnikov. Hänen vieressään Vassi Livio.

taitavan PDG Vassi Livion LC Vehkalahdesta. Oululaiset olivat liikkeellä kahdella autolla ja Kajaanin asemalta ottivat mukaan PDG Livion.

Rajanylitys oli mutkatonta. Perillä isännät majoittivat suomalaiset Potkova järven niemenkärjessä oleviin majoihin, hyvin luonnonkauniille paikalle kaupungin ja kombinaatin väliin. Tuloilta vietettiin rattoisissa tunnelmissa ja saatiin tutustua vasta perustetun olutpanimon tuotteisiin. Olutta ja syötävää oli ihan riittävästi. Uuden klubin jäseniä on kaikkiaan 22 ja heistä seitsemän toimii kombinaatissa rautamalmin tuotannossa, loput edustavat yrittäjiä eri aloilta.

Seuraava aamupäivä käytettiin kaupunkiin tutustumiseen. Ennen paikalla oli pieni kylä Kostamus, jonka asukkaat tiesivät kauan, että rautaa on maastossa, sillä

kompassi käyttäytyi alueella poikkeavasti. Koeporaukset ja magneetti-ilmakuvaus osoittivat 1960-luvulla, että alueella sijaitsi laaja rautamalmiesiintymä, jonka syvyys on paikoin 14 kilometriä. Vuonna 1978 Neuvostoliiton johto solmi Suomen kanssa urakkasopimuksen, joka oli suurin laatuaan.. Suomalaisen tuli rakentaa kaupunkiin asuinrakennukset ja tuotannon vaatimat tehdasrakennukset. Työt käynnistyivät välittömästi ja kestivät viisi vuotta. Tällä hetkellä louhittavaa on varmuudella luvassa 60 vuodeksi ja uusia löytöjä tehdään jatkuvasti.

Kysymyksessä on avolouhos, jossa on paikoin kaivettu noin 200 metrin syvyyteen. Malmi kuljetetaan murskaamoihin, joissa lopulta saadaan hyvin hienojakoista metallia, jota puhdistetaan vedellä ja lopuksi sekoitetaan saveen ja tulistetaan pelleteiksi. Niiden suurin ostaja on Rautaruukki.

Kaupungissa on noin 32 000 asukasta, joista kolmasosa saa tulonsa kombinaatista. Asukkaat edustavat monia kansallisuuksia, karjalaisia heistä on vajaat 10 prosenttia. elintaso on suhteellisen korkea verrattuna muihin Venäjän kaupunkeihin. Joka kolmannella perheellä on oma auto. Koska kaupungin asukkaat tuntevat hyvin toisensa, rikollisuus on kurissa. turisteja käy Suomesta ja muista pohjoismaista. Kaupunki on jokseenkin omavarainen: kulttuuritalo, ravintola sanomalehti ja oma olutpanimokin.

Charter-juhla alkoi kello 17 kombinaatin hallituksen kokoushuoneessa. 1.varapresidentti Vassily Akashev piti tervehdyspuheen, jonka jälkeen PDG Osmo Lappalainen kertoi lyhyesti Lions-liikkeen historiasta. Presidentti Viktor Krasnikov luki käännöksen kansainvälisen presidentin Pino Grimaldin tervehdyksestä. Suomen Venäjän lionskoordinaattori Leo Lindblomin edustajana Vassi Livio piti puheen, jossa hän kiinnitti erityistä huomiota lionsaatteen sisältöön: suvaitsevaisuuteen, lähimmäisenrakkauteen ja pyyteettömään talkoohenkeen. tämän jälkeen hän otti vastaan uusilta veljiltä leijonalupauksen. Sitten seurasi charterkirjan allekirjoittaminen, merkkien jako ja kynttilöiden sytyttäminen. Ilta

atkui hilpeissä tunnelmissa veljesillallisilla ja saunomisella pitkälti myöhään yöhön.

Klubi teki päätöksen ensimmäisestä aktiviteetista. Kustannetaan ortopediset lapsi-invalidit OYKS:aan hoitoon. Seuraavana aamuna lionit Sergei Mashentsev ja Vassi Livio kävivät ortodoksisessa liturgiassa.

Juhla oli kaikin puolin onnistunut, ja niin isännät kuin vieraat tulevat muistamaan tilaisuuden eräänä elämänsä kohokohtana.”

Kostamuksen klubi on pysynyt hengissä päinvastoin kuin monet muut Venäjälle perustetut lionsklubit. Henkilökohtainen kummi Taisto Finni on jatkuvasti pitänyt yhteyttä Kostamukseen. Klubin edustajat ovat vierailleet Pokkitörmän juhlissa, ja kerran Kostamukseen vietiin kirpputorin jälkeen pari pakettiautollista myymättömiä vaatteita. Vuonna 1997 joulukuussa vieraili 23 Kostamuksen nuoriso-orkesterin Private School of Arts March jäsentä Oulussa. Pokkitörmä oli mukana muun muassa majoituksen järjestelyissä. Orkesteri esiintyi myös Pohjankartanon koulun joulujuhlissa.

Jäsenistö

Jäseneksi ja virkaan

Lionsklubeille on tyypillistä jäsenistön voimakas kierto. Uusia jäseniä rekrytoidaan klubiin jatkuvasti, mutta jäsenmäärä ei kuitenkaan kasva liian suureksi, sillä eroamisia tapahtuu paikkakunnalta muuton tai muiden syiden takia. Pokkitörmän jäsentilastosta näkyy, että monet eivät ole liittymisen jälkeen päässeet klubin toimintaan mukaan, vaan jääneet sivustakatsojiksi ja sitten kohta eronneet. He eivät ole löytäneet klubista sellaista toimintaa tai sellaista veljespiiriä, jota ovat tulleet hakemaan. Ehkä klubin veljet eivät ole olleet riittävän aktiivisia uuden veljen kotouttamisessa ja huomioineet häntä riittävästi. Tavoite kuitenkin on, että

uusi veli pyritään heti vetämään toimintaan jonkin pienemmän viran hoitamisella ja samalla totuttamaan klubin tapoihin.

Niiden jäsenten virkakierto, jotka ovat sisäistäneet klubin toiminnan, näkyy jäsentilastossa. Sihteerin ja rahastonhoitajan tehtävät ovat opettavaisia ja johtavat presidenttiportaalle. Jokainen presidentti aivan muutamaa poikkeusta lukuun ottamatta on hoitanut jompaakumpaa virkaa ja varsin monet molempia. Ura klubiin tulosta presidentiksi on kestänyt vajaan kymmenen vuotta. Mutta sitten on monille tullutkin ongelma. Virkakierron jälkeen on innostus helposti laskenut ja samalla kiinnostus toimintaan. Kokouksista on ollut helppoa jäädä pois sadan prosentin merkistä huolimatta, vieraantua ja sitten erota. Usein elämäntilanteen muuttuminen ja uudet kiinnostavat haasteet ovat olleet samantapaisen kehityksen taustalla. Monet ovat kuitenkin löytäneet klubista sellaisen veljespiirin, että heistä on tullut elämänikäisiä jäseniä. Lionstoiminta ja klubin veljespiiri muodostavat heille yhden tärkeän verkoston, joka antaa sisältöä elämään.

Kaikkiaan on veljiä näiden viidenkymmenen vuoden aikana otettu klubiimme 151 perustajajäsenet mukaan lukien. Kun tarkastellaan jäsentilannetta kahtena viimeisenä vuosikymmenenä, on se ollut negatiivinen. Vielä 1980-luvun lopulla kehitys oli toisen suuntainen. Sen jälkeen eronneita tai poisjääneitä on ollut enemmän kuin on otettu uusia. Väistämätön seuraus kehityksestä on ollut jäsenmäärän pieneneminen. Ensimmäisten vuosikymmenien lähes 40 jäsenestä on tultu vähitellen alaspäin. Syksyn 2008 alkaessa jäseniä Pokkitörmässä on 24. Heistä etuoikeutettuja on kaksi ja muutamia on sellaisia, jotka eivät paljon osallistu. Kun tilanne on tällainen, niin aktiivisia veljiä jää kovin vähän eri toimintoihin.

Yleisiä syitä jäsenkehityksen on varmaan yhteiskunnan muuttuminen entistä kiireisemmäksi, mikä vie ihmisten ajan entistä tarkemmin. Lehdistä saa aikaisempaa useammin lukea stressistä ja työuupumuksesta, jotka vähitellen nujertavat ihmisen. Tuntuu ettei vielä ole keksitty tehokkaita vastalääkkeitä, vaikka

kuntoutusta, kuntosaleja ja rentoutuksen eri muotoja suositellaankin. Niistäkin saattaa tulla stressaavia, jos niihin täytyy osallistua.

Useimmat meistä kokevat lionstoiminnan edellä kerrotulle sopivana vastavoimana. Siinä pääsemme kerran kuussa ja välillä useamminkin aivan toisenlaisten asioiden pariin. Siihen kuuluu myös tekeminen ja osallistuminen, sillä pelkkä passiivinen mukana olo ei kovin kauan motivoi. Meidän toimintamme hyviä puolia on tehtävien vaihtuminen klubeissa vuosittain eli kukin vuorollaan on vastuuvuorossa klubin työskentelystä. Tällöin meillä on mahdollisuus tuoda uusia ajatuksia ja ideoita mukaan ja virkistää helposti rutiiniksi muuttuvaa toimintaa.

Palkitsemiset

Lionsjärjestö palkitsee avokätisesti jäseniään merkeillä ja mitaleilla. Vuosittain saavat jokaiseen kuukausikokoukseen osallistuneet veljet 100 prosentin rintamerkin. Samoin presidentillä on mahdollisuus palkita ansiomerkeillä hyvin tehtävänsä hoitaneita virkailijoitaan kuten sihteerin, rahastonhoitajan tai jonkun aktiviteetin vetäjän. Presidentin itsensä on vaikeampi saada 100 prosentin presidentin palkintoa vuodestaan, sillä siinä on ehtona monen asian tarkka ja oikea hoitaminen. Piirikubernööri palkitsee piirihallituksen aktiiviset jäsenet ja myös Suomen Lions-liitto palkitsee ansiomitaleilla valtakunnallisesti kunnostautuneita.

Yksi palkitsemisen muoto on klubin viiri, joka tosin vain harvemmin luovutetaan klubin omalle veljelle. Yritysvierailuilla se luovutetaan muistoksi ja kiitokseksi samoin toisille klubeille niiden merkkipäivänä. Ensimmäinen viiri hankittiin jo kaudella 1964 - 65 ja ensimmäinen kappale luovutettiin LC Oululle sen kymmenvuotisjuhlissa. 1990-luvulla arkkitehtiveljemme Jouko Ala-Antti suunnitteli klubille uuden viirin, joka on myös tämän julkaisun kannessa. Siinä kuvion pohjana on vanhan kreikankielen pii kirjain.

Pokkitörmällä on ollut kaksi kunniajäsentä. He olivat perustajajäsenet Otto Santala ja Pauli Kaijanen. Veli Otto oli innokkaana ja ansiokkaasti mukana klubin

toiminnassa aina 80-luvun loppupuolelle saakka. Veli Paulin eli Paten tekemisistä musiikkiin liittyvien aktiviteettien järjestämisessä on puhuttu jo aikaisemmin.

Aarne Ritari säätiö myöntää ansioituneille leijonille klubin pyynnöstä Lionsritarin nimen ja arvon. Se maksaa, sillä klubin on säätiölle maksettava nykyisin arvosta 850 euroa. Pokkitörmän 40-vuotis juhlassa veli Ole Lindholm sai Lionsritarin nimen ja arvon mahtavasta työstään glaukooma projektissa, kuten aikaisemmin on kerrottu.

PDG Erkki Manninen lyötiin juhlallisessa seremoniassa Lionsritariksi Suomen Lions-liiton vuosikokouksessa Oulussa 2004 menestyksellisestä toiminnasta klubissa, I-piirin hallituksessa ja Lions-liitossa. Veli Erkki oli myös perustamassa toista naisklubia Ouluun 2002. Hän oli henkilökohtainen kummi LC Oulu/Hannat klubille.

Melvin Jones oli lionsjärjestön perustaja. Hänen nimeään kantavan merkin ja kunniakilven saa klubi lunastaa ansioituneille veljille. Tuhannen dollarin maksu menee LCIF-säätiölle, joka käyttää varat tällä hetkellä Sight First II keräyksen näönsuojelutyöhön köyhissä maissa eri puolilla maailmaa. Pokkitörmä on

aikaisemmin hankkinut Melvin Jones jäsenyyden veljille: Matti Myllyntausta, Osmo Lappalainen, Erkki Suorsa, Reino Arvola ja Antti Vuorela. Tänä vuonna palkitaan Taisto Finni ja Erkki Manninen.

Arvovaltainen lähetystö luovuttamassa Melvin Jones jäsenyyttä veli Osmolle vuonna 1992.

Piirikuvernöörinä I-piirissä on toiminut Pokkitörmän veljistä kaksi, Osmo Lappalainen 1992 - 93 ja Erkki Manninen 2001 - 02. Ennen kuin voi hakea piirikuvernöörin virkaa, on toimittava klubin viroissa ja piirissä lohkon ja alueen puheenjohtajana sekä varapiirikuvernöörinä. Meidän I-piirissä kuvernöörin virka kiertää kolmen alueen kesken ja sattuu siten oululaisten kohdalle joka kolmas vuosi. Lions International kouluttaa piirikuvernöörit järjestön kansainvälisessä konferenssissa, joka veli Osmon kohdalla oli Hongkongissa ja veli Erkin kohdalla Indianapoliksessa USA:ssa

Erkki Manninen saa ritariksi lyönnin vuonna 2004.
Seremoniamestari on PDG Simo Waltenberg
LC Pori Juhana

Pokkitörmän presidentit ja sihteerit

<u>Kausi</u>	<u>Presidentti</u>	<u>Sihteeri</u>
58-59	Uuno Parhi	Eero Heinonen
59-60	Paavo Toivonen	Pentti Koponen
60-61	Rainer Lumme	Risto Näyhä
61-62	Eero Heinonen	Erkki Teppo
62-63	Pentti Halmetoja	Esko Autio
63-64	Pentti Koponen	Niilo Lappalainen
64-65	Esko Pulkki	Pekka Laaksonen
65-66	Ilmari Nikander	Mauri Visuri
66-67	Olavi Kinos	Eino Teittinen
67-68	Arvo Roininen	Pertti Rajasto
68-69	Urmias Runolinna	Martti Kiiskinen
69-70	Hugo Estama	Antti Häivä
70-71	Esko Autio	Osmo Lappalainen
71-72	Mauri Visuri	Matti Castren
72-73	Antti Häivä	Antti Vuorela
73-74	Otto Santala	Erkki Lampela
74-75	Erkki Suorsa	Ole Lindholm
75-76	Pertti Rajasto	Pentti Kangas
76-77	Reino Arvola	Yrjö Vasari
77-78	Olli Koskela	Jorma Martinoja
78-79	Esko Mämmi	Esa Mikonsaari
79-80	Matti Myllyntausta	Pekka Jalovaara
80-81	Osmo Lappalainen	Matti Kaukonen
81-82	Jorma Martinoja	Jussi Väisänen
82-83	Ole Lindholm	Pentti Martikainen
83-84	Antti Vuorela	Esko Raatikainen
84-85	Pentti Kangas	Jouni Ohtonen
85-86	Matti Kaukonen	Aarre Nevasalo
86-87	Esko Raatikainen	Mauri Harjunpää
87-88	Pentti Martikainen	Ensio Juotasniemi
88-89	Arto Nummi	Jussi Isokangas
89-90	Pekka Jalovaara	Pekka Jokela
90-91	Aarre Nevasalo	Heikki Viitasalo
91-92	Jouni Ohtonen	Erkki Manninen
92-93	Jussi Isokangas	Raimo Juntunen
93-94	Olli Parviainen	Jouko Ala-Antti
94-95	Taisto Finni	Jukka Haaksiala
95-96	Erkki Manninen	Risto Vuoria

96-97	Heikki Viitasalo	Timo Heikkilä
97-98	Jouko Ala-Antti	Risto Korkala
98-99	Raimo Juntunen	Jussi Mäki
99-00	Taisto Hirvonen	Jorma Heino
00-01	Risto Korkala	Matti Hännikäinen
01-02	Risto Korkala	Osmo Lappalainen
02-03	Timo Heikkilä	Jukka Mustalahti
03-04	Risto Vuoria	Pekka Oivo
04-05	Jorma Heino	Eero Kettunen
05-06	Veli-Matti Vainionpää	Kalervo Lassila
06-07	Jukka Mustalahti	Jukka Siira
07-08	Eero Kettunen	Jukka Siira
08-09	Erkki Manninen	Juhani Pirttilahti

Perustajaveljet perustamisjuhlassa 1958.

	Nimi	Hyv. jäsen.	Presi-dentti	1.var. pres.	2.var. pres.	Siht.	2. siht.	Rah. hoit.	Klubi-mest.	Tail-twist.	S, E, K
29	Risto Soinivaara	1961							62		S 62
30	Arvo Heino	1961			63						E 73
31	Mauri Visuri	1961	71	70		65				62	E
32	Esko Autio	1962	70	69	68	62					E
33	Olavi Pirinen	1962		67	66		63				E 69
34	Pekka Laaksonen	1963				64				67	E 72
35	Arvo Roininen	1963	67	66					63		E
36	Eero Krekelä	1964					70	65		75	E 75
37	Urmas Runolinna	1964	68		67					65	E 86
38	Erkki Suorsa	1964	74	73	72		65	67	O1		E 08
39	Antti Häivä	1964	72	71	70	69			65		E 81
40	Eino Teittinen	1965				66					S 67
41	Martti Kiiskinen	1965			75	68	67				E 79
42	Pertti Rajasto	1966	75	74	73	67					S 79
43	Reino Arvola	1967	76	75	74		72	72	69		
44	Pekka Lemström	1967					68			70	E 77
45	Eljas Kajava	1968			78			69		74	E 78
46	Olli Koskela	1968	77	76			74	71		69	E 90
47	Hemmo Kuuranhalla	1968									E 71
48	Aimo Kamula	1968									E 70
49	Esko Mämmi	1968	78	77			75	70			K 85
50	Matti Castrén	1968				71			77		E 80
51	Jorma Pulliainen	1968									E 70
52	Pentti Silvast	1968									E 71
53	Ole Lindholm	1968	82	81	80	74				71	K 01
54	Veikko Nisonen	1968							70		E 77
55	Osmo Lappalainen	1969	80	79	78	O1,70					
56	Matti Myllyntausta	1970	79	78	77			74	72		K 03
57	Antti Vuorela	1970	83	82		72			76		E 06
58	Yrjö Vasari	1970			81	76	71		75		E
59	Raimo Luokomaa	1970								72	S 74
60	Viljo Ahvenniemi	1971					73			78	E 91
61	Pentti Kangas	1971	84	83	82	75	72				E 90
62	Stephen Portman	1971									E 75
63	Aimo Timonen	1971									E 71
64	Olli Yki-Järvinen	1971									E 73
65	Erkki Björklund	1972								73	E 73
66	Erkki Lampela	1972			83	73		77			E 88
67	Matti Kaukonen	1972	85	84		80		73			E 91
68	Heikki vonSchöneman	1972									E 75
69	Heikki Nupponen	1972									E 73
70	Pertti Ritala	1973							73		E
71	Rolf Nuorivaara	1974									E 75
72	Esko Raatikainen	1974	86	85	84	83		76	78		E 95

	Nimi	Hyv. jäsen.	Presi- dentti	1.var. pres.	2.var. pres.	Siht.	2. siht.	Rah. hoit.	Klubi- mest.	Tail- twist.	S, E, K
73	Pekka Santaholma	1974					77		74		E 81
74	Jorma Martinoja	1975	81	80	79	77	76			O2	
75	Kaarlo Höynä	1975						75			S 78
76	Lauri Saure	1975			85	80			83	77	S 86
77	Pentti Martikainen	1975	87	86		82	78				E 02
78	Ari Lokio	1976									E
79	Esa Mikonsaari	1976				78					E 80
80	Jussi Väisänen	1976				81		78			E 93
81	Pekka Jalovaara	1977	89	88	87	79					
82	Arto Nummi	1977	88	87	86		83	80			E 92
83	Ilpo Ollikainen	1977							79		E 81
84	Jussi Isokangas	1978	92	91	90	88	87	79			K 08
85	Pekka Puhakka	1978									E 79
86	Juha Runolinna	1978									E
87	Mauri Montin	1978						83	80	90	E 90
88	Jouni Ohtonen	1978	91	90	89	84	79		86	07,88	
89	Pekka Paussu	1979						82		80	E
90	Tero Sallamo	1979							82	79	E 91
91	Aarre Nevasalo	1980	90	89	88	85				01,81	E 06
92	Olli Parviainen	1980	93	92	91		89	85	81	84	E 98
93	Ensio Juotasniemi	1980			93	87		81			E 93
94	Taisto Finni	1980	94	93	92		84	87		82	
95	Seppo Pirinen	1980									E 83
96	Juhani Matela	1980									E 81
97	Pekka Hirvonen	1981					81	86			S 88
98	Arto Kirri	1981					85		82		E 91
99	Seppo Siekkinen	1983							84	87	E 93
100	Leo Itkonen	1983							94	92	E 06
101	Tapio Nurmi	1983									S 85
102	Risto Sipilä	1983						84			E 94
103	Mauri Harjunpää	1984				86			90	85	
104	Juha Heiskari	1984									E 94
105	Sakari Karjalainen	1984									S 85
106	Pertti Koponen	1984									E 87
107	Veli Räsänen	1984					88		85		E 90
108	Jyrki Jauhiainen	1985					86				E 87
109	Erkki Manninen	1986	O8,95	94	93	91	90	88	87		
110	Pekka Jokela	1987				89					S 92
111	Pentti Harjapää	1987									E 95
112	Taisto Hirvonen	1988	99	98							E 04
113	Simo Somera	1988									E 90
114	Juha Tervo	1989					96	91			E 96
115	Usko Nurmela	1989								93	E 94
116	Jouko Ala-Antti	1989	97	96	95	93	91	O8,02	92		
117	Heikki Viitasalo	1989	96	95	94	90					E 00

Pokkitörmän veljet juhlakuvassa 2008. Vas. Jouko Ala-Antti, Jouni Ohtonen, Reino Arvola, Erkki Manninen, Osmo Lappalainen, Jorma Martinoja, Taisto Finni. Toinen rivi vas. Juhani Pirttilahti, Timo Heikkilä, Kalervo Lassila, Jorma Heino, Raimo Juntunen, Risto Korkala, Jukka Mustalahti, Ville Pyrhönen, Jukka Siira.

Henkilöhistoriat

Klubissa on ollut tapana, että uusi veli pitää esitelmän, jossa hän kertoo jotain itsestään ja enemmän työstään ja työympäristöstään. Kun 2000-luvulla oma lehtemme Pokkinen alkoi ilmestyä, syntyi ajatus että veljet voisivat kertoa hieman laajemmin elämänvaiheistaan. Veljet ovat olleet vuosia ja jopa vuosikymmeniä yhdessä, mutta veljen taustasta emme tiedä mitään. Veli Antti Vuorela kirjoitti ensimmäisen ja loi ikään kuin kehyksen, johon tarinan voi sijoittaa. Niin tarinaan tuli mukaan kotitausta, lapsuuden ajat, koulunkäynti, opiskelu, työura, harrastukset ja usein Pokkitörmä viimeisenä. Monille veljistä kirjoittamisen aloittaminen tuotti vaikeuksia, mutta sitten he itsekkin innostuivat ja kevyen toimituksellisen muokkauksen jälkeen ne ilmestyivät lehdessämme. Niissä on monta elämäntarinaa, jotka kertovat sodasta ja sodan jälkeisestä ajasta, jolloin elämä oli niin kovasti erilaista kuin nykyaikana. Ehkä ne opettavatkin jotain nuoremmalle polvelle. Tarinat ovat veljien ikäjärjestyksessä.

Aarre Nevasalo

Nuoruus

Olen syntynyt Naantalissa 29.9.1922. Isäni oli Naantalin satamakapteeni ja sieltä kai pohjautui minunkin satamiin liittyvän työurani. Koulun käynnin aloitin kansakoulussa 1929 ja yhteiskouluun siirryin neljänneltä luokalta sen ajan tavan mukaan.

Jo vuotta aikaisemmin olin kymmenvuotiaana mukana suojeluskunnan poikaosastossa. Samoihin aikoihin tuli mukaan partiotoiminta Naantalin Sinisissä, jossa kokoonnuttiin kerran viikossa. Sotilaspojissa kuunneltiin suojeluskuntalaisille pidettyjä luentoja ja viikonloppuisin oltiin ampumaradan vallihaudassa näyttämässä osumia ja paikkaamassa tauluja. Erilaisissa harjoituksissa opeteltiin suunnistusta, teltanpystytystä ja myös aseiden käsittelyä. Koulunkäynti jäi väkisinkin kolmannelle tilalle. 14-vuotiaana aloitin suojeluskunnan torvisoittokunnassa puhaltamisen opettelun. Kerran viikossa sielläkin harjoiteltiin.

Vuonna 1936 heinäkuussa oli Naantalissa suuri kansainvälinen partioleiri, Kultaranta leiri. Sen suojelija oli presidentti P.E. Svinhufvud. Leirin johtajina olivat opettaja Ukko Kivistö ja piispa Elis Gulin. Jälkeenpäin on selvinnyt, että samalla leirillä oli mukana meidän klubistamme Timpe Arvola.

Vuonna 39 sotilaspojat jäivät ja siirryin suojeluskunnan riveihin. Kesä aloitettiin suojeluskunnan Varsinais-Suomen piirin kymmenen päivän leirillä Naantalissa. Heinäkuun alussa lähdimme joukolla linnoitustöihin Karjalan Kannakselle. Meidän työmaamme oli Kuolemanjärven Hatjalahdella. Kolme viikkoa paiskittiin töitä pystyttämällä kolmen tonnin kivipaasia panssariesteiksi. Työpäivä kesti aamukahdeksasta ilta kuuteen, ja voi sanoa, että se oli kovaa hommaa. Kun taas kerran olimme saaneet ison kiven pystyyn, istuimme varjoon hikeä pyyhkien ja tupakat kaivettiin rempseästi esille. Ilo loppui kuitenkin kesken sauhujen, kun näimme koulumme rehtorin seisovan vieressä katselemassa touhuamme. Sanomatta sanaakaan hän lähti pois, ja me tietysti kuvittelimme, ettei siitä sen enempää. Mutta syksyllä koulun alettua, välitodistuksen käytösnumeromme oli kahdeksan. Ei sitä silloin otettu mitään erivapauksia edes linnoitustöissä. Arvostettu rehtorimme, reservin luutnantti kaatui maaliskuussa 40 Summan viimeisissä taisteluissa.

Talvisota

Lokakuussa alkoivat miesopettajat hävitä koulusta eikä tuntien pitämisestä meinannut tulla mitään. Marraskuun alussa opettajat olivat niin vähissä, että katsottiin viisaimmaksi lopettaa koko koulunkäynti. Me 17 vuotta täyttäneet kuuluimme 3. luokan nostoväkeen. Meitä koulutettiin ja meille kuului desanttien etsiminen niin mantereelta kuin saaristosta. Joulukuun alussa kävimme ilmoittautumassa vapaaehtoiseen sotapalvelukseen ja tammikuun puolivälissä tuli komennustodistus ja litterat Hämeenlinnaan. Parin viikon koulutuksen jälkeen sain komennuksen Tammelan pitäjän Mustialaan aliupseerikouluun. Sekin koulutus kesti vain pari viikkoa, kun tuli lähtö Sortavalaan ja sieltä etulinjaan Koirinojalle Er. pataljoona 8:aan. Talvisota loppui ja rauhanteon jälkeen meidät siirrettiin Uuteen Värtsilään.

Jatkosota

Välirauhan aikaan sain syksyllä 40 komennuksen reserviupseerikouluun Niinisaloon, josta sitten helmikuussa palasin entiseen yksikköön. Sodan alettua ylitimme rajan Korpiselässä ja välillä ankaria taisteluja käyden etenimme Jänisjoen, Leskelän ja Käsnäselän kautta kohti Petroskoita. Sinne en kuitenkaan päässyt, kun keuhkokuumeen takia olin joutunut sotasairaalaan. Tauti vielä uusiutui Rukajärvellä. Sieltä kävin talousupseerikoulutuksen. Sodan loppuvaiheessa 1944 minut siirrettiin III AK:n esikuntaan nuoremmaksi polttoaineupseeriksi. Tehtävänä oli hoitaa merikuljetukset Toppilasta Ajokseen ja Röyttään. Vielä ennen siviiliin pääsyä sain komennuksen Rovaniemen Viirinkankaalle poltetun Selvittelykeskus 15 alaosaston päälliköksi. Se homma kesti toukokuun loppuun ja vasta sitten siviilielämä pääsi alkamaan.

Työura

Siviilissä työt aloitin Essolla ja sitten olin Typpi Oy:n palveluksessa, josta siirryin 1955 vastaperustetun Nestesäiliöt Oy:n palvelukseen. Vastuualueeseen kuului Neste Oy:n, Typpi Oy:n sekä Oulu Oy:n polttoöljyn vastaanotto, varastointi ja toimitukset. Myöhemmin myös Raahen varastot ja Oulun Vihreäsaari tulivat vastuulleni. Nesteen laivojen huolintaa hoidin 17 vuotta laivameklarina. Eläkkeelle jäin 1983. Vielä sen jälkeen tein jonkin aikaa huolintaa A. Jalander Oy:ssä, Vuorelan Antin johtamassa firmassa.

Perhe

Avioiduin sodan aikana vuonna 1942. Vanhin lapsi syntyi seuraavana vuonna ja toinen joulukuussa -45. Vaimoni kuoli 1955. Kolme vuotta myöhemmin avioiduin nykyisen vaimoni Marjatan kanssa. Meillä on kolme lasta. Kukaan lapsista ei ole jäänyt Ouluun, mikä on valitettavaa. Lastenlapsia on seitsemän.

Harrastukset

Työ on ollut niin tiivistä, että harrastuksille ei ole jäänyt paljon aikaa. Kuitenkin maanpuolustustyö on aina ollut minulle tärkeää. Olen toiminut vuodesta 1970 lähtien Karjalan Prikaatin Kilta ry:n puheenjohtajana Oulussa. Olen myös Vapaussodan Perinneliiton Oulun osaston jäsen. Jäseniä siinä on lähes 50 ja kokoonnumme joka toinen viikko. Olen myös Oulun Sotaveteraanien jäsen.

1960-luvulla olin ensimmäisiä Oulun Golfkerhon jäseniä ja muistaakseni myös perustajajäsen.

Pokkitörmään minut kutsuttiin vuonna 1980. Presidenttinä oli 90-luvun alussa ja lohkon puheenjohtajana 1994 - 95. Klubin toiminnasta jäin pois ikääntymisen takia 2006.

Erkki Suorsa

Lapsuus

Olen syntynyt Oulussa vuonna 1927. Minulla on yksi veli, seitsemän vuotta minua vanhempi. Äitini sairastui vakavasti ja menehtyi, kun olin vähän yli kolmevuotias. Äitini vanhemmat, joilla oli maatila Oulujoella Iinatissa kymmenen kilometrin päässä kaupungista, ottivat minut hoitoonsa. Heidän luonaan olin lapsuuteni ja kouluaikana vietin heidän luonaan kaikki vapaa-aikani. Sukupolven vaihdoksen jälkeen tila jäi enoni ja tätini hoitoon, jotka olivat naimattomia. He halusivat minun jäävän heidän luokseen. Siellä Iinatissa kasvoinkin kiinni maatalouteen ja se vaikutti sitten myöhemmin koko elämänuraani.

Kouluaika

Kansakoulua kävin Oulussa, alakoulun Kirkkotorin ja Kajaanintullin kouluissa, yläkoulun Keskuskoulussa. Viimeinen luokka sattui talvisodan aikaan ja koulunkäynti loppui marraskuussa 1939 jatkuen vasta toukokuussa Aleksanterin koulussa.

Kansakoulun jälkeen vuonna 1940 pyrin ja pääsin Oulun lyseoon. Kun jatkosota alkoi 1941, se vaikutti monella tavalla koulunkäyntiin. Heti sodan alkuvaiheessa koulu otettiin sotilaskäyttöön, mutta sitä saatiin kuitenkin osittain käyttää opetuksessa. Toisella luokalla kävimme koulua vain keskiviikkona ja perjantaina tärkeimpiä aineita opiskelemassa. Jatkosodan loppuvaiheessa olimme iltavuorossa yhteislyseossa. Muistan kun kerran pahimpien pakkasten aikaan sieltä loppuivat lämmityshalot ja saimme kaksi ylimääräistä viikkoa talvilomaa. Monet aineet, etenkin kielet ja matematiikka jäivät hatariksi, mutta opiskelu eteni kuitenkin vuosi ja luokka tahtia, ja 1948 kirjoitin ylioppilaaksi

Opiskeluaika

Jo lukioaikana oli minulle selvinnyt, että haluan agronomiksi. Mille linjalle, sitä piti pähkäillä enemmän, kunnes sitten meijerilinja varmistui. Pääsin heti syksyllä aloittamaan opiskelun ja valitsin pääaineeksi maitotaloustieteen, enkä sitä valintaani ole koskaan katunut.

Kolmen opiskelukuukauden jälkeen kävin armeijan täällä Oulussa ja upseerikoulun Haminassa. Yhdentoista kuukauden asevelvollisuusaika oli mielestäni harjoittelua elämää varten ja koin sen hyvin myönteisenä.

Sitten olikin vuorossa työharjoittelu. Meillä se oli vuosi meijeriharjoittelua ja kolme kuukautta maatalousharjoittelua, jonka saattoi suorittaa kesäisin. Vuosiharjoittelun suoritin Oulun, Turun ja Limingan meijereissä. Niissä perehdyin voin ja juuston valmistukseen ja tutustuin myös muuhun meijeritoimintaan. Maatalousharjoittelun suoritin kesällä 1951 Angelniemellä Päärnäspään tilalla, jonka isäntä, agronomi ja maatalousneuvos Valter Ossian Suonio oli ollut Maataloushallituksen kotieläinosaston päällikkö ja mukana monissa merkittävässä tehtävässä. Voi sanoa, että minulla oli erittäin hyvä harjoittelupaikka. Tilan päärakennus oli korkealla mäellä, josta oli komea näköala Kokkilan salmelle. Useat kesäillat istuimme kahden salissa, minä lähinnä kuuntelijana isännän kertoillessa kokemuksia virkakautensa ajalta. Nämä illat olivat todella hyviä ”oppitunteja” nuorelle agronomiopiskelijalle.

Syventäkseni mikrobiologian opintojani suoritin MMK tutkinnon vuonna 1953. Agronomitutkinnon sain valmiiksi vuonna 1956.

Naimisiin menin vuonna 1953. Vaimoni Irma on kotoisin täältä Oulujoelta. Meillä on kaksi aikuista lasta Teemu ja Johanna, jotka asuvat Helsingissä.

Työelämä

Valmistuttuani maat. ja metsät. kandidiksi sain heti toimen vuoden 1954 alusta Varsinais-Suomen Osuusmeijeriliiton teknisenä neuvojana toimipaikkana Turku. Siihen aikaan oli osuusmeijeri lähes joka pitäjässä ja parhaissa useampia. Tehtäväni oli voinvalmistuksen neuvonta, voinvalmistuskurssien pitäminen sekä harjoittelijoiden opastus ja kuulustelut. Tarvittaessa osallistuin osuuskuntien ja hallitusten kokouksiin ja tilintarkastuksiin. Meijerien teknistä tasoa parannettiin uusimalla puukirnuja muuta kalustoa teräksisiin sekä hankkimalla jäähdytyskoneita jäähuoneiden tilalle. Tutustuminen Varsinais-Suomen maatalouteen, meijeriväkeen ja hallintohenkilöihin oli sekä antoisaa että miellyttävää.

Vuoden 1958 syyskuun alusta aloitin vastaavassa tehtävässä Pohjois-Suomen ja Keski-Pohjanmaan meijeriliitoissa. Alue oli laaja ulottuen Perhojokilaaksosta Lappiin. Vaikka työ oli osittain erilaista, oli se mielenkiintoista pitkistä matkoista huolimatta. Tämä työ kesti vain hieman toista vuotta.

Valion Oulun konttorin teknisenä johtajana aloitin huhtikuun alussa 1960. Oulun meijeri oli monipuolinen jalostuslaitos, jossa valmistettiin nestemäisiä maitotuotteita, voita sekä edamjuustoa ja lisäksi oli jäätelötehdas. Edamjuuston valmistuksesta saatava hera käytettiin kaupungin ulkopuolella olevassa sikalassa. Pudasjärvellä oli maidon vastaanottoasema ja Kuusamon Osuusmeijeri oli vuokrattu Valiolle. Hailuodossa oli kerman keräysasema, josta kermat tuotiin Ouluun kesällä laivalla, talvella traktorilla ja kelirikkoaikana lentokoneella. Lauttayhteyden valmistuttua vuonna 1971 voitiin siirtyä suoraan maidon keräilyyn. Myös Pulkkilan Osuusmeijeri oli Valion hoidossa 1960 – 1974.

Sodan jälkeen vuonna 1948 alkoi maidon tuotanto lisääntyä, johon osaltaan vaikutti siirtoväen asuttaminen. Tuotanto kasvoi voimakkaasti kahden seuraavan vuosikymmenen aikana. Tämä johtui tuotanto-olosuhteiden parantumisesta, karjakokojen kasvusta sekä maidon lähettäjien määrän reippaasta lisääntymisestä. Jalostuskapasiteettia oli vastaavasti lisättävä. Se asetti meijerin johdolle vaativia haasteita saattaa tuotantolaitokset kasvun vaatimaan kuntoon.

Maitomäärät kasvoivat myös Koillismaalla. Kuusamon Osuusmeijeriä laajennettiin rakentamalla Emmental-juustola, joka valmistui vuonna 1961. Kolmen vuoden kuluttua Kuusamon Osuusmeijeri aloitti itsenäisen toiminnan. Myös Pudasjärvellä maidontuotanto lisääntyi ja pieni vastaanottoasema kävi ahtaaksi, jolloin ryhdyttiin puuhaamaan omaa meijeriä. Vuonna 1961 perustettiin Pudasjärven Osuusmeijeri, jonka tuotantolaitokset saatiin valmiiksi kahden vuoden kuluttua. Se aloitti toimintansa Valion hoidossa vastaanottoasemana, jossa maito separoitiin. Kuorittu maito palautettiin lähettäjille ja kerma tuotiin Valiolle Ouluun. Pudasjärvellä haluttiin siirtyä itsenäiseen toimintaan ja Valion toiminta loppui siellä elokuun lopussa 1966.

Meijeriteollisuudessa tapahtui myös rakennemuutoksia ja maidonjalostus pyrittiin keskittämään suurempiin yksiköihin tavoitteena kannattavuuden parantaminen. Oulun meijeristä siirrettiin voim valmistus vuonna 1970 Keminmaalle Kuivamaito Oy:n tehtaalle. Edamjuuston valmistus loppui vuonna 1974 Oulussa ja tuotanto siirrettiin Haapavedelle Osuuskunta Pohjolan Maidon meijeriin. Ouluun jäi nestemäisten maitotuotteiden valmistuksen lisäksi vain jäätelötehdas, mutta tästä huolimatta kaikki tilat olivat täysin käytössä.

Uuden meijerin rakentaminen oli esillä ”kahvipuheissa” ja vakavammisakin keskusteluissa jo pitkään, ja tositoimiin päästiin 1978. Tuotanto-ohjelma suunniteltiin Oulussa ja tekninen suunnittelu Valion pääkonttorissa. Rakennustyöt alkoivat 1980 ja kahden vuoden kuluttua Maikkulan meijeri valmistui. Täytyy sanoa, että hyvä yhteistyö ja suunnittelu takasivat rakentamisen ja koneistamisen erittäin hyvän onnistumisen.

Maikkulan meijerin toteutus oli minun työurani suurin tapahtuma. Näin ollen saatoin tyytyväisenä lähteä meijerin johtajan tehtävistä eläkkeelle keväällä 1988.

Harrastukset

Poikavuosina talvella hiihdettiin ja laskettiin mäkeä kavereitten kanssa ja kesällä pelattiin pesäpalloa. Valokuvaus on ollut minulle mieluinen harrastus jo pikkupojasta lähtien. Kamerat ovat vaihtuneet vuosien mittaan paremmiksi ja albumeihin ja laatikoihin on kertynyt runsaasti kuvia. Lukioaikana nuorisoseura veti mukaan kansantanssiin jopa niin, että maakuntajuhlilla järjestetyissä kilpailuissa joukkueemme menestyi hyvin.

Kotiseututyö on ollut osa elämäni myöhemmissä vaiheissa. Oulujoki-seuraan olemme vaimoni kanssa kuuluneet sen perustamisesta lähtien ja puheenjohtajana olin 1980-luvulla seitsemän vuotta.

Oulu Pokkitörmään tulini mukaan 1964. joten 40 vuotta on tullut jo täyteen. Presidenttinä olin kaudella 1974 -75. Lionstoiminta on antanut elämälle sisältöä monien tapahtumien ja aktiviteettien kautta. Klubin toiminnasta jäin ikääntymisen takia pois 2008.

Jussi Isokangas

Synnyin 24.6.1929 Oulunsalossa Niemen tilan poikana. Perheeseen kuului neljä poikaa, joista olin nuorin. Tila oli Oulunsalon suurimpia: 95 hehtaaria, valtaosa hyvää peltoa ja huviloiksi käypää merenrantaa reilu kilometri.

Äitini isä kuoli 37-vuotiaana. Äiti oli viidestä sisaruksesta vanhin. Äiti ja isä menivät naimisiin vuonna 1919 ja lunastivat tilan itselleen. Samana vuonna kun synnyin alkoivat pulavuodet ja osa viljelijöistä alkoi velkaantua. Oulunsalon silloinen kirkkoherra ryhtyi kilttinä miehenä heille takuumieheksi. Ja kun rovasti pani nimensä paperiin, isänikin kilttinä ihmisenä allekirjoitti. Tuloksena oli se, että rovasti ja isäni joutuivat takaajina maksajiksi. Ilmeni, että rovasti asui seurakunnan omistamissa tiloissa, eli palkallaan, hänellä oli paljon lapsia eikä hän omistanut mitään, eikä siten pystynyt maksamaan osuuttaan. Kaikki maksut jäivät isäni vastuulle. Näin Niemen tila joutui vuonna 1932 vararikkoon, kuten asiaa silloin kutsuttiin. Kaikki myytiin.

Syksyllä 1932 muutimme Ouluun. Tässä vaiheessa olin karttalehdellä ja ymmärsin kaiken mitä tapahtui. Tavarat oli myyty niin vähiksi, että kaikki mahtui yhden kuorma-auton lavalle. Oulussa elimme todella niukasti. Silloin yhteiskunta ei auttanut millään tavalla.

Isä oli menettänyt maineensa konkurssissa, joten perheen vetovastuu siirtyi äidille. Äitini oli hyvin tarmokas ihminen. Hänen mottonsa oli, että mikään ei ole mahdotonta., kun määrätietoisesti, rehellisin keinoin pyrkii haluamaansa tulokseen. Äiti näki, ettei meistä silloisessa tilanteessa ollut kaupunkilaisiksi. Minulle ei koskaan selvinnyt, mistä hän hankki rahaa ja lainaa, mutta vanhempani ostivat pienen kylmän tilan Ylikiimingin Vepsänkylältä. Tilalla oli 25 hehtaaria, joista seitsemän hehtaaria oli huonosti hoidettua peltoa, vähän kunnollista metsää, loput arvotonta suota. Muutimme maalle keväällä 1934 ja elämä lähti taas etenemään.

Vanhemmat veljeni olivat tottuneet kaupunkielämään ja muuttivat takaisin kaupunkiin sitä mukaa, kun pääsivät kansakoulusta. Minä aloitin kansakoulun vuonna 1934. Pidin koulunkäynnistä, mistä kertoo se, että kun pääsin kansakoulusta vuonna 1942, todistukseni keskiarvo oli yli yhdeksän. Opettajani sanoi, että minussa olisi aineksia oppikouluun, ja antoi todistuksen, joka auttaisi oppikouluun pääsemistä. Tähän saattoi olla osuutensa sillä, että opettaja ja äitini olivat hyviä ystäviä. En kuitenkaan pyrkinyt oppikouluun, sillä varallisuutemme ei antanut siihen mahdollisuutta.

Töihin käsiksi

Koulun loputtua teimme isän kanssa maatalon töitä. Talvisin olimme hevosen kanssa metsätöissä. Taas olosuhteet muuttuivat. Äitini perusti vuonna 1944 pienen sekatarvakaupan. Elintasomme parani huomattavasti. Kävimme yhä isän kanssa metsätöissä, mutta entistä vähemmän. Sen sijaan olin äidin kaupassa apupoikana.

Kerran viikossa hain hevosella tavarat kauppaan kirkolta. Meiltä oli kirkolle matkaa 14 kilometriä eikä teitä aurattu talvisin. Laskin aina rahtikirjasta, kuinka paljon kulloinenkin kuorma tuottaisi voittoa. En tosin ymmärtänyt ottaa huomioon palkka-, vuokra- ja verokuluja, joten voitot vaikuttivat mahtavilta. Niinpä tein laskiessa järkähtämättömän päätöksen, että minusta tulisi kauppias. Tästä unelmasta en luopunut koskaan.

Pääsin kauppakouluun vuonna 1945. Olin luokkamme nuorin. Valmistuin merkantiksi vuonna 1947 ja pääsin samana kevään Kuusinen Oy:lle nuoremmaksi tukkumyyjäksi. Kuusinen oli hyvin arvostettu yritys. Vaatteista oli sodan jälkeen kova pula, mutta me Kuusisen miehet

kuljimme vaatturin tekemät puvut päällä. Paitateollisuus oli Suomessa hyvin vähäistä, joten käytimme englantilaisia puolikovia irtokauluspaitoja.

Syksyllä 1949 menin kauppaopistoon ja keväällä 1950 valmistuin merkonomiksi. Menin armeijaan, viestirykmenttiin Riihimäelle ja sieltä syyskuun alussa upseerikouluun Haminaan. Siviiliin pääsin keväällä 1951. Liityin heti Suomen Reserviupseeriliittoon ja olin nuorempana pitkään mukana sen toiminnassa. Kertausharjoituksiin minut kutsuttiin kolme kertaa. Nykyinen sotilasarvoni on reservin yliluutnantti.

Pääsin kauppamatkustajaksi Ville Mattinen Oy:lle, suurehkolle helsinkiläiselle tekstiilitukuliikkeelle. Yritykseen kuului myös pukineita valmistava Mattinen Teollisuus Oy, joka toi myöhemmin maahan ajatuksen farmarihousuista ja loi James-tuotemerkin.

Olin 22-vuotias, ja myyntialueeni oli Oulun ja Lapin läänit. Myyntiartikkeleina olivat miesten ulkoiluvaatteet sekä kaikki naisten ja miesten pientekstiilit. Syksyllä 1955 hakeuduin ja pääsin töihin Huhtamäki-yhtymälle. Myyntiartikkeleina olivat Hellas-, Ipnos- ja Jalostaja tuotteet ja myyntipiirinä Oulun kaupunki ja Oulun eteläinen maakunta. Näin kymmenen näytelaukkua vaihtuivat yhteen salkkuun, jossa oli kuvastotuotteita. Myynti sujui helposti ja palkka oli hyvä.

Unelmani oli yhä kauppiaaksi ryhtyminen. Tämä mielessä hakeuduin syksyllä 1958 Turo Oy:lle. Myyntipiirinä olivat Oulun ja Lapin läänit. Turo valmisti ja valmistaa edelleen pukuja, päällystakkeja ja kaikenlaisia ulkoiluvaatteita. Tällä hetkellä se on Euroopan suurimpiin kuuluva pukujen valmistaja.

Oma liike

Turolla sain erittäin hyvän opin miesten pukimista aina valmistusta myöten. Päätin, että perustan miesten vaateliikkeen heti, kun löydän sopivan liiketilan Oulusta. Myin vaatteita vähittäiskaupoille lähes kymmenen vuotta. Tilaisuus tuli, kun Oulun keskustaan rakennettiin City-tavaratalo. Perustimme Oulun City-mies Oy-nimisen yhtiön hyvän ystäväni Kauno Myllymäen kanssa, ja vuokrasimme 400 neliömetrin tilat tavaratalosta, joka avattiin huhtikuussa 1968. Kauno oli aiemmin ollut monta vuotta myyjänä toisessa oululaisessa miesten vaateliikkeessä.

Vuosien mittaan saimme sata neliötä lisää tilaa. Muutaman toimintavuoden jälkeen meillä oli jo kymmenen myyjää töissä. Olimme Kaunon kanssa lähes aina töissä, erityisesti kesäisin. Näin jälkepäin voi sanoa, että kauppa kävi. Se näkyi kyllä myöhemmin tuloksestakin.

Lähes 24 toimintavuoden jälkeen meihin otti yhteyttä eräs omavarainen oululainen yritys, joka halusi ostaa meidät. Oston motiivina oli se, että yritys halusi osakkuuden valtakunnalliseen tekstiilialan ostoyhtymään Texmaniin, jonka osakkaana City-Mies oli. Ostaja maksoi haluamamme hinnan ja kaupat tehtiin alle kuukaudessa. Jäin töistä pois helmikuun alussa 1992.

Perhe ja harrastukset

Menin naimisiin vuonna 1952. Avioliitosta syntyi poika ja tyttö. Erosimme vuonna 1956. Olin poikamiehenä kuukautta vaille kymmenen vuotta, kunnes avioiduin kuopiolaisen sairaanhoitajan Sirkan kanssa tapaninpäivänä 1965. Poikamme Antti syntyi 1967 ja tyttäreemme Leena 1969. Lapsenlapsia minulla on viisi.

Olen liikkunut mielestäni paljon. Olen hiihtänyt Tervahiihdon yli kaksikymmentä kertaa ja juossut Oulun juoksun samoin yli kaksikymmentä kertaa.

Läheisin harrastukseni on ollut laskettelu. Harrastus alkoi opiskeluaikana, hiihtolomalla vuonna 1950. Meitä oli kolme nuorta miestä Pallas-tunturilla. Päivät laskettelimme, illat opiskelimme kirjasta, miten käännökset tulee tehdä. Nousimme rinteet tamppaamalla. Hisejä ei ollut. Harrastin lasketteluä säännöllisesti 55 vuotta. Lopetin keväällä 2005.

Olemme Sirkan kanssa harrastaneet myös paljon matkailua. Nyt vietämme yhdessä eläkepäiviä Pikisaaressa.

Pokkitörmän Leijoniin minulla oli mahdollisuus liittyä 1978. Presidenttinä olin vuosina 1992 - 1993. Olen viihtynyt hyvien veljien seurassa.

Jussi Isokangas kuoli helmikuussa 2008.

Antti Vuorela

Henkilötiedot

Olen syntynyt 13.3.1930 kahdeksan lapsisen perheen huomattavasti nuorimpana jäsenenä. Lapsuuskoti sijaitsee Siikaisissa Pohjois-Satakunnassa. Onneksi pääsin naapuripitäjässä Merikarvialla olevaan keskikouluun ja tätini lupautui ottamaan minut kouluajaksi luokseen asumaan. Keskikoulun jälkeen olin pari vuotta työharjoittelussa Porissa ja Oulussa.

Pääsin onnekaasti vuonna 1948 Tampereen teknilliseen opistoon, josta valmistuin kemian insinööriksi keväällä 1952.

Pääasiallisen työurani olen suorittanut Oulussa Typpi Oy:n, Kemira Oy:n ja Jalander Oy:n palveluksessa. Eläkkeelle jäin Jalanderilta maaliskuun lopussa 1990.

Vaimoni Eiran kanssa vuonna 1955 solmittu avioliitto jatkuu edelleen. Meillä on kaksi aikuista lasta Kari ja Eija, jotka asuvat Oulussa.

Työhistoria

Typpi Oy/Kemira Oy

Minua onnisti kun pääsin heti valmistumiskeväänä töihin Ouluun rakenteilla olevan Typpi Oy:n käyttölaboratorioon sekä tehtaan käynnistyttyä apulaisinsinööriksi lannoiteosastolle. Siitä alkoi pitkä ja monivaiheinen työura tyypiteollisuuden piirissä.

Tutuiksi tulleita vakansseja olivat aikajärjestyksessä: käyttöinsinööri, osastoinsinööri, osastopäällikkö ja käyttöpäällikkö. Materiaalipäällikkö oli viimeinen vakanssi Kemira Oy:ssä. Muutamana vuotena toimin myös tehtaanjohtajan lomasijaisena.

Minulla on ollut harvinainen tilaisuus seurata typpi- ja lannoiteteollisuuden syntymistä, kasvamista ja kansainvälistymistä Suomessa sekä myös niiden lakipisteen jälkeistä hiipumista.

Jalander Oy

Viimeiset kymmenen työvuottani toimin A. Jalander Oy:n toimitusjohtajana.

Se on yli 50-vuotias, alkuaan ahtaus- ja huolintaliikkeenä Oulussa toiminut perheyrittys, jonka toiminta perustajajäsenen kuoleman jälkeen oli hiipumassa.

Kemira osti vuoden 1988 alusta toiminimen ja sen omistamien jäsenyyksien kautta myös oikeudet toimia satamassa. Jalanderista tehtiin Kemiran itsenäinen tytäryritys ja minä sain pikakomennuksen sen toiminnan aloittamiseen. Tavoitteena oli hoitaa Kemiran Oulun tehtaan tuonti- ja vientilavaukset. Tehtävä oli haasteellinen, sillä henkilökuntaa ei ollut, ja minullakin kokemuksia vain soutuvaatin käytöstä. Osaavaa henkilökuntaa oli kiire hankkia, sillä ensimmäiset kalisuola- ja fosfaattilavaukset olivat tulossa jo kuukauden päästä. Alkuun kuitenkin päästiin ja sen jälkeen tahti jatkui varsin räväkkänä. Lopputuloksena kymmenvuotisesta kaudesta oli kolmen eri liiketoiminnan ja niiden hallinnon kehittäminen.

Lastaustoiminta oli näistä ensimmäinen. Toimikauteni aikana ehdittiin käsitellä Oulussa noin 700 laivaa. Niistä puolet oli Neste Oy:n tankkilaivoja, joille tehtiin vain laivanselvitys. Käsitelty tavaramäärä oli yhteensä 900 000 tonnia. Vuonna 1983 Kokkolaan perustettiin haarakonttori hoitamaan noin 700 Kemiran laivan laivanselvitys.

Toinen liiketoiminta oli turvetuotantokokeilu vuosina 1985 - 88 (n. 800 000 m³). Tällöin ajettiin sisään uusi pienpalojen tuotantomenetelmä. Kokeilu onnistui ja menetelmä työntekijöineen siirrettiin jatkuvaan käyttöön Kemiran organisaatioon.

Kolmas liiketoiminta oli kuormalavojen valmistus aluksi Kemiran käyttöön, mutta se levisi jatkossa myös valtakunnalliseksi. Tätä varten Toppilaan rakennettiin tuotantolaitos myöhemmin toinen isompi tehdas Muurlaan, Salon kupeelle. Kuormalavojen kokonaistuotanto oli vuosina 1985 -1989 noin 5 miljoonaa kappaletta. Jalanderista tuli samalla Suomen johtava tämän alan yritys. Edelleen kehittyneenä toiminta jatkuu tänäkin päivänä.

Eläkkeelle jäin täysin palvelleena 30.3.1990.

Harrastukset

Pitkään ikään mahtuu luonnollisesti monenlaisia harrastuksia. Aktiivikautenani 70-luvulla olin mukana vammaisjärjestötyössä. Sysäyksen siihen antoi poikani Karin Cp-vammaisuus. Tein muun muassa aloitteen ja panin alkuun valtakunnallisen tutkimuksen liikuntarajoitteisten liikkumisvaikeuksista ja niiden parantamis mahdollisuuksista rakennetussa ympäristössä. Projekti toteutettiin Suomen Cp-liiton nimissä ja sille saatiin ulkopuolinen rahoitus. Itse olin projektissa mukana muutaman vuoden. Sittemmin se laajeni ja monipuolistui useiden vammaisjärjestöjen asiaksi. Harvinaista on, että projekti jatkuu edelleen elinvoimaisena.

Liikunta harrastusmielessä on kiinnostanut läpi elämän. Tutuiksi ovat tulleet pingis, keilailu, tennis ja golf, joita harrastin kutakin 5-7 vuotta. Tennistä kuitenkin huomattavasti pitempään. Nyt liikuntaharrastukset ovat muuttuneet penkkiurheiluksi.

Lappi ihmisineen ja ystävineen on ollut tärkeä osa elämäni. Kävin lukuisia kertoja 1970 - 80 luvuilla Näkkälän kylässä, Niemelän Mikon kotona Hetan yläpuolella. Kävimme kesäkalassa, pilkillä, moottorikelkka- ja ruskaretkillä. Siellä järjestettiin myös viitenä keväänä Kittilän Lionsklubin toimesta porosafarit, joista muodostui ikimuistettavat tapahtumat.

Mieleeni on myös jäänyt useamman päivän kestäneet kanoottiretket Palo- ja Ounasjoella.

Särestöniemi Kittilän Kaukosessa on oma luku elämässäni. Siellä tuli vietettyä paljon aikaa 1980 - 90 luvuilla. Käydessäni siellä ensimmäisen kerran Reidarin ja Antun vanhemmat olivat vielä elossa. Tapasin Reidarin usein, jos hän sattui olemaan paikalla, mutta varsinaisesti Antun kanssa puuhasteltiin kaikkea mahdollista. Monina kesinä osallistuin heinä-, peruna- ja saunavihtatalkoisiin. Kävimme hillassa ja välillä toimin autokuskina kauppa- ja muilla reissuilla. Mieluisa harrastuksemme yli 10-vuoden ajan oli kirjolohen ja järvitaimenen kasvatusta pihapiirin tekolammissa.

Hankin myös käytetyn asuntovaunun ja laskettelusukset eläkevuosiksi. Niitä käytettiin ahkerasti Paljakassa ja Ukkohallassa. Kesät vaunu oli tukikohtana Särestössä.

Mielenkiintoinen eläkeajan harrastus oli turveaumojen lämpötilatarkkailu ilmasta käsin lämpökameran avulla. Menetelmä oli kehitetty ja patentoitu työssä ollessani. Pohjois-Suomessa tehtiin kymmenkunta vuotta säännöllisiä lentoja Turveruukin, Kemiran ja Vapon soilla oman toiminimen puitteissa.

Kaikki nämäkin harrastukset ovat jääneet ja jäljelle ovat jääneet kortti- sekä Kärppäpelit ja satunnaiset iltapäivän aktiviteetit. Näissä on mukana kolme erillistä kolmen miehen ryhmää.

Korttipeliryhmä kokoontuu joka maanantai vuorotellen kunkin luona. Ilta on tarkasti ohjelmoitu: tunti pelataan ”satasta” (Suomen klubin malli). Pelissä muisti auttaa tuloksen tekemisessä. Lopuksi pelataan puoli tuntia katkoa pienin panoksin. ”Urheilusiipi” hoitaa Kärppäpelien seuraamisen ja kannustuksen 2-3 kertaa viikossa. Kolmas ”retkusiipi” käy silloin tällöin iltapäiväluella, jolloin päiväkohtaiset tärkeät asiat käsitellään. Takana on useat tämän porukan retket Viroon Saarenmaalle, Pärnuun ja Tallinnaan.

Tärkeä harrastusaktiviteetti on lisäksi jo 15-vuoden ajan ollut kuukausilounas entisten pitkäaikaisten työtoverien kanssa.

Lions-työ

Pokkitörmä klubin jäsenyydestä olen saanut nauttia jo 35-vuoden ajan.

Liityin jäseneksi v. 1970 Esko Pulkin toimiessa kummina.

Presidenttinä toimin kauden 1982 – 83 ja etuoikeutetuksi jäseneksi siirryin. 2003.

Lions-aate, klubimainen työskentelytapa, erinomainen Pokkitörmän henki ja hienot veljet ovat toimineet vahvana kannustimena pitkän jäsenyyksikauden ajan.

Erityisenä kiinnostuksen kohteenani on ollut juuri klubitoiminnan kehittäminen erotukseksi yhdistystoiminnasta.

Klubin toiminnasta jäin ikääntymisen takia pois 2006.

Leo Ensio Itkonen

Nuoruus

Olen syntynyt Utajärven pitäjän takamailla 16. 11. 1930. Voisi sanoa, että väärällä puolella Oulujokea, kun maantie ja rautatie kulkivat toisella puolella eikä silloin vielä siltoja ollut. Matkat kuljettiin hevosella, veneellä ja suksilla.

Isäni oli syntynyt Leppävirroilla ja tullut 1915 töihin Vaalaan, josta oli löytänyt äitimme. Meitä oli kotimökissä 13 lasta, kahdeksan poikaa ja viisi tyttöä. Minä olin keskiväliltä, seitsemäs. Isä kulki talvisin savotoilla hevosensa kanssa ja oli kesäisin renkinä taloissa, kuten ja me

pojatkin heti kun kynnelle kykenimme.

Kansakoulun aloitin yhdeksänvuotiaana muutama kuukausi ennen talvisodan syttymistä. Sitä ennen oli ollut kolme kuukautta pienten lasten koulussa, jossa opittiin lukemisen alkeet. Koulukuljetuksista ei silloin nähty untakaan, vaan neljän kilometrin koulumatka oli selvitettävä omin avuin. Neljän kouluvuoden jälkeen oli kansakoulu selvitetty ja sitten jouti savotoille ja kesärengiksi. Jatkokoulua käytiin silloin iltaisin jatkokursseina muutaman kymmenen tunnin verran.

Pääsin 16-vuotiaana VR:n asemamiesharjoittelijaksi Nuojuan asemalle ja rautatieläisenä olinkin sitten viisi vuotta. Välillä armeijassa käynti vei kahdeksan kuukautta.

Perhe

Jo ennen armeijaan menoa olin löytänyt Tainan omalta kotikylältä ja siviiliin päästyä menimme naimisiin. Meille syntyi kolme poikaa, Jorma, Pentti ja Jari. Jorma jatkaa isänsä työtä kodinkonekauppiaina ja mukana on myös Jari. Pentti on insinööri ja on Nokialla. Lastenlapsia on kuusi ja lastenlasten lapsia kaksi. Vuonna 1997 kuoli vaimoni Taina pitkään sairastettuaan. Vuodesta 99 lähtien on avopuolisona ollut Auli Autio, sillä vanhan miehen ei ole hyvä elää yksin.

Työura

Vuonna 1953 otin lopputilin rautateiltä, kun haaveeni toteutui ja pääsin Raaheen Porvari- ja Kauppakouluun, joka kesti kaksi vuotta. Velkaa en uskaltanut tehdä, vaan elätin nelihenkisen perheemme myymällä Helvarin asiamiehenä radioita, ompelu- ja pesukoneita. Kesällä olin töissä Oulujoki Oy:llä. Heti koulun jälkeen sain Vakuutusyhtiö Salamasta aluetarkastajan paikan vakuutusten myyjänä.

Vakuutusten kaupittelu kesti vain vuoden loppuun, kun sain paikan Oulusta Radioliike Henrikssonilta myyjänä ja kirjanpitäjänä. Vuoden kuluttua olin liikkeenhoitaja. Se oli pieni liike silloin, maan laajuisen yrityksen pienin ja pohjoisin toimipiste. Myymälä oli silloin elokuvateatteri Rion talossa ja meitä työntekijöitä kolme. Liike laajeni kuitenkin nopeasti, sillä ularadiot yleistyivät, tulivat stereot ja vuonna 62 alkoi televisioiden myynti toden teolla. Heti seuraavana vuonna meni kauttamme yli 1500 vastaanotinta, sillä meillä oli muun muassa kotimaisten Helvareiden yksinmyynti. Sillä vauhdilla irtosi kuukauden matka Kaukoitään ja Tokion olympiakisoihin vuonna 64. Se oli vaikuttava matka maalaispojalle.

Vuonna 68 Henriksson lopetti koko liikeketjun, kun sukupolven vaihtuessa ei ollut jatkajaa. Otin silloin ison velan pankista ja ostin liikkeen itselleni ja nimeksi tuli Radio Itkonen. Myöhemmin siihen tuli perään Oy, kun pojat tulivat mukaan. Expert ketjuun liityimme 80-luvulla. Sukupolven vaihdos tapahtui 92, jolloin luovutin liikkeen pojalleni Jormalle.

Harrastukset

Koko ikäni liikunta on ollut tärkeää ja halunnut olla tekemisissä sen kanssa. Talvisin hiihto on ollut pääasia. Tervahiihdon pitempi matka on tullut hiihdettyä 25 kertaa, nykyisin vanhempana matka on kyllä lyhentynyt. Ja jokainen tietää, ettei tervahiihtoon voi lähteä kylmiltään. Myös raskaammat sukset ovat pysyneet jalassa ja Alpeillakin on tullut käytyä laskettelemassa monta kertaa. Kesäisin on vuosikymmenet vesihiihto ollut mukava harrastus ja jatkuu nykyisin lastenlasten kanssa. Nyt eläkkeellä ollessa golfille on riittänyt aikaa ja sen on melkein vienyt miehen. Metsässä olen aina viihtynyt joko metsällä tai sitten metsätöissä.

Kokouksia on myös riittänyt vuosikymmenten aikana enemmänkin kuin harrastukseksi. Olen ollut Oulun seudun yrittäjien hallituksessa, Radioliikkeiden liiton hallituksessa ja Expert ketjun hallituksessa.

Vuonna 1983 minut kutsuttiin Pokkitörmään. Kummi oli Antti Vuorela. Virkojen hoito on työkiireiden takia jäänyt vähemmälle, mutta muuten mukana olen koettanut olla. Nykyisin meillä on perheessä leijonia kolmessa polvessa, sillä poikani Jorma on LC Kempele/Sampolan leoneuvoja. Hänen poikansa Antti on Leoklubi Kempele/Oulunsalossa ja tällä hetkellä piiripresidentti. Antti on myös innokas vesihiihtäjä, kuten kuvastakin näkyy.

Jokapäiväisen kiireen keskellä olen aina yrittänyt muistaa: Elämä on elämistä varten.

Näin sanoo Leo.

Osmo Lappalainen

Olen syntynyt Rantasalmella vuonna 1932 kuusilapsisen maanviljelijäperheen nuorimpana. Lapsuudesta on jäänyt parhaiten mieleen sota-aika: siirtolaisten tulo talvisodan alkaessa, jatkosodan aikana parin sadan sotilaan majoittuminen taloon ja ulkorakennuksiin ja sodan loppuvaiheissa ohi vaeltavien siirtolaisten nälkäisten karjalaumojen ammunen. Kaksi vanhinta veljeä olivat sodassa vuosikausia, kuten myös vanhin siskoni apusisarena. Sodan aikana aloitin Savonlinnan

lyseon, jonne koulumatkaa kertyi 38 kilometriä. Kouluajan asuin koulukortteereissa ja kotona kävin vain kerran kuussa, kun oli kuukausilupa. Venäläiset pommittivat Savonlinnaa Kyrönsalmen sillan takia, ja hälytyksen tullessa juoksimme Kasinon saarelle pommeja pakoon. Loma-aikoina oli oltava koko ajan minua hieman vanhemman veljeni kanssa talon töissä isän apuna. Meillä oli kyllä lähes koko jatkosodan ajan venäläisiä sotavankeja. He olivat vapaasti ja luultavasti ihan mielellään eikä heitä kukaan vahtinut.

Opiskeluvuodet

Ylioppilaaksi kirjoitin vuonna 1952. Elokuussa menin armeijaan laivastoon Turkuun, mutta minut siirrettiin kymmenen muun kanssa rannikkotykistöön Russarön saarelle Hangon edustalle. Merisotakoulu oli yhdessä laivaston kanssa Suomenlinnassa, jossa sain mitta- ja upseerikoulun ja tulenjohtajan koulutuksen. Upseerikoulu kesti tasan puoli vuotta, joten kokelasaika jäi kahteen kuukauteen. Armeijan jälkeen ei ollut tietoa opiskelupaikasta ja päätimme luokkakaverini kanssa mennä opettajiksi. Se oli siihen aikaan helppoa, sillä opettajista oli huutava pula. Ensimmäinen paikkani oli naapuripitäjässä Sulkavalla Partalan saarella, siinä saarella, jota kierretään Sulkavan souduissa. Opettaminen tuntui mukavalta ja niin haimme poikkeusvalmistukseen, jossa valmistui opettajaksi kahden kesän ja yhden talven opiskelulla. Minulla se tapahtui Turussa ja siinä yhteydessä olin kaksi vuotta Kuusamon Jyrkänkoscilla opettajana.

Vuonna 1957 sain kansakoulunopettajan viran Turusta. Seuraavana talvena aloitin historian opiskelun Turun yliopistolla ns. mustalla kirjalla, jolla virassa olevat voivat opiskella ilman luentopakkoa. Valmistuttuani auskultoin Turun normaalilyseossa ja jäin sinne historian tuntiopettajaksi. Vuonna 1965 minua pyydettiin Ouluun hoitamaan normaalilyseon historian yliopettajan virkaa ja sillä tiellä olemme edelleen täällä.

Oulussa opettajana

Yliopettajan tehtäviin kuuluu ohjata ja valvoa auskultanttien opetusharjoittelua. Työhön kuuluu yleistä pedagogista ohjausta, mutta myös oppilaille opettamista, josta auskultantit katsovat mallia. Normaalikoulussa opettajat ovat harvoin kahden kesken luokan kanssa, vaan yleensä aina on opetusharjoittelijoita kuuntelemissa.

1970-luvulla alettiin Suomessa toteuttaa peruskoulua. Minut kutsuttiin kouluhallitukseen valtakunnalliseksi historian ja yhteiskuntaopin kouluttajaksi eli valtakunnan kouluttajaksi. Siinä toimin oman virkani ja työni säilyttäen viisi vuotta kouluttaen lääninkouluttajia ja tuottaen opetusmateriaalia. Kun se tehtävä oli loppunut, olin kahdeksan vuotta Oulun läänin historian kouluttajana kiertäen toisten lääninkouluttajien kanssa pitämässä opettajille koulutustilaisuuksia. Siinä ajassa läänin jokainen kunta tuli käytyä ja hyvin usea koulukeskus tutuksi.

Vuonna 1970 minua pyydettiin historian oppikirjojen tekijäryhmään Otavaan. Siitä alkoi oppikirjojen tekeminen, joka eri työryhmissä kesti 36 vuotta. Se merkitsi kymmeniä käyntejä vuosittain Helsingissä työryhmien kokouksissa, ilta- ja yötyötä kirjoituskoneen ja myöhemmin tietokoneen ääressä ja aina kirjan valmistuttua markkinointikierroksia ympäri Suomea. Sellaisia

kirjoja, joissa minun nimeni on kannessa, on painatustodistusten mukaan painettu Otavassa yli 3,7 miljoonaa kappaletta.

Tärkein työ on kuitenkin ollut opettaminen. Olen koko ajan tykännyt olla oppilaiden kanssa eikä luokkaan menoa ole tarvinnut pelätä. Asioihin on paneuduttava, jotta tietää mitä puhuu ja tekee. Eikä opettaminen ole samojen asioiden toistoa, vaan jokainen tunti ja luokka ovat erilaisia. Oppilaista ja opettamisesta on pidettävä, sillä oppilaat näkevät kyllä millä mielellä opettaja työtään tekee. Opetusneuvoksen arvo minulle myönnettiin kesäkuussa 82.

Eläkkeelle jäin 40 virkavuoden jälkeen keväällä 1992.

Perhe ja harrastukset

Sairaanhoitaja vaimoni Ritvan tapasin Turussa ylioppilaskunnan tansseissa. Siitä lähtien on tullut pidettyä yhtä yli 50 vuotta. Meillä on kolme lasta. Pojat ovat taloustieteen maistereita täältä Oulusta ja nuorimmainen Annamari on varatuomari. Lapsenlapsia on neljä ja heistä kaksi vanhinta jo opiskelee ja nuorin aloitti koulutaipaleen 2007.

Liikunta on ollut aina minulle olennainen osa elämää. Lentopalloa on tullut pelattua aina siitä lähtien, kun lyseon kahdeksannella luokalla näimme palokuntalaisten sitä pelaavan. 1960-luvun alussa pelasimme Turun opettajien porukalla yhden kauden ihan mestaruussarjassa. Lentopallo ja tennis ovat nykyisin jääneet olkapäiden takia, mutta tilalle on tullut sauvakävely ja kuntosali yhdessä Ritvan kanssa. Uimassa käyn edelleen säännöllisesti.

Toiminta leijonissa on yksi tärkeä osa elämää. Pokkitörmä ja sen veljet ovat osa sitä verkostoa, jota tarvitaan. Kausi piirikuvernöörinä 92- 93 avasi uuden sektorin lionstoimintaan. Se toi paljon uusia todellisia ystäviä ja vei matkoille kokouksiin ja konferensseihin Suomessa ja ympäri maailmaa. Siitä alkoi myös Sri Lankan kummilapsien avustustyö, jolla tällä hetkellä on tärkeä rooli Ritvan ja minun tekemisissä.

SEPPO JOKISAARI

Lapsuus ja nuoruus

Olen syntynyt Kemissä vuonna 1937. Tarkemmin sanottuna Pajusaarella, joka oli silloisen ”leivän isän” Kemi Oy:n tehdas- ja asuntoaluetta. Saarella tehtaan piippujen juurella asui silloin ja vielä 50-luvullakin parisataa perhettä lähes kaikista yhteiskuntaluokista. Siellä oli insinöörejä, teknikoita, virkailijoita, massantekijöitä, hitsareita, levyseppiä ja sähkömiehiä. Asunnot sijaitsivat 2-5 perheen taloissa, useimmissa vain keittiö ja kamari. Vesi tuli ja meni kantamalla ja lämpö saatiin koivuhaloista. Kavereita riitti, koska jokaisessa perheessä oli useampia lapsia. Talojen välisillä kujilla kävi sekä kesäisin että talvisin kova vilske. Leikittiin piilosta. pelattiin pelejä ja välillä tapeltiin. Alueella oli omat kaupat, yhtiön kauppa ja osuuskauppa, kansakoulu, posti ja yleinen sauna. Kaikki tarpeellinen oli lähietäisyydellä. Siihen aikaan ei kyllä kovin paljon tarvittukaan. Saari oli mitä parhain asuinpaikka ainakin lapsille, mutta miksei myös vanhemmille, jotka kaikki tunsivat toisensa.

Keskelle lapsuutta tuli sota. Me lapset emme siitä kovin paljon tiedneet emmekä käsittäneet. Jatkosodan aikana juostiin keskellä yötäkin suojaan kun Kemiä pommitettiin. Venäläisille vangeille käytiin viemässä leipäpaloja piikkilanka-aidan takaa. Vastalahjaksi saatiin puusta veistettyjä kuppeja, autoja ja muita leikkikaluja. Siinä on minun vähäiset muistot sota-ajasta.

Isäni oli Kemi-yhtiön korjauspajalla levyseppien ja hitsareiden työnjohtaja. Niinpä minäkin pääsin 50-luvun alkupuolella kesäisin ja joululomien ajaksi korjauspajalle oppipojaksi. Opin sekä kaasu- että sähköhitausta. Jopa lyijyäkin jouduin hitsailemaan. Tätä aikaa kesti viittisen vuotta.

Vuonna 1957 pääsin ylioppilaaksi Kemin lyseosta. Armeija jälkeen lähdin Helsinkiin opiskelemaan valtiotieteitä. Valmistuin kuitenkin 1962 Tampereen yliopistosta yhteiskunta-tieteiden kandidaatiksi ja 1965 vihityksi maisteriksi.

Työelämässä

Vakinaisen työurani aloitin 60-luvun alussa. Ensin olin Kemin kaupunginkansliassa. sitten verotoimistossa ja vuodesta 1962 Työkeskus Toivolassa ja Kemin työväenopistossa opettajana, osastonjohtajana ja apulaisrehtorina. Kasvatustieteiden opiskelujen jälkeen Jyväskylän yliopistossa sain myös rehtorin pätevyyden. Vuodet 1964 - 66 olin myös kaupunginhallituksessa ja valtuustossa ja joissakin lautakunnissa demareiden edustajana.

Vuonna 1966 elokuussa muutin Ouluun tultuani valituksi kaupunginkanslian kansliasihteeriksi. Muutaman vuoden jälkeen siirryin kiinteistövirastoon asuntoasiansihteeriksi ja myöhemmin toimistopäälliköksi ja perustetun asuntoasiainosaston osastopäälliköksi. 1970- ja 80-luvut olivat asuntoalalla hektistä aikaa. Omakotitonttien-, vuokra-asuntojen-, asumistukien ja aravalainojen hakijoita oli tuhansittain. Osallistuin myös kaupungin vuokra-asuntojen rakennuttamistoimintaan. Siinä yhteydessä jouduin myös tekemisiin rakennusliikkeiden. suunnittelijoiden ja rakennuttajien edustajiin. Kaupungin vuokra-asuntoja rakennutettiin tuona aikana lähes 5000. Menoa riitti.

1994 siirryin tekniseen keskuksen asuntotoimen päälliköksi, josta virasta sitten jäin eläkkeelle vuonna 2000.

Perhe ja harrastukset

Perheeseen kuuluu vaimo ja kaksi aikuisiässä olevaa lasta, poika ja tyttö, sekä kaksi tyttären tytärtä.

Armeijassa olin 1. erillisessä viestikomppaniassa, jossa sain 'titarin' eli 1.luokan radistin koulutuksen radiojoukkueen johtajaksi. Tätä perua on pitkäaikainen harrastukseni radioamatöörinä. Pidin tuhansittain yhteyksiä sekä sähkötyksellä että puheella eri puolille maailmaa myös tunnettujen julkkisten kanssa muun muassa Jordanian silloisen kuningattaren sekä USA:n senaattori ja presidenttiehdokas ja Barry Goldwaterin kanssa. Radioamatööri harrastuksesta olen kuitenkin luopunut jo muutamia vuosia sitten.

Kirjallisuusharrastuksiin kuuluu elämäkerrat sekä sotakirjat. Lähinnä kiinnostavat 1. ja 2. maailmansotaan liittyvät asiat.

Sukututkimusta olen myös jonkin verran harrastanut. Kuulun Simelius - Simojoki sukuseuraan, johon minulla on sukusiteitä isäni puolelta. Tätä sukua on tutkittu 1500-luvulle asti, joten lähdemateriaalia riittää. Nuorena pelailin jalkapalloa alemmilla sarjatasoilla, mutta nykyään katselen sohvalta jalkapalloa televisiosta.

LC Oulu Pokkitörmään tulin mukaan vuonna 2000.

JORMA MARTINOJA

Syntymäkotona ja lapsuus

Olen syntynyt Pellossa 9.10.1938. Äitini oli kasvattityttöniä siellä sukulaiskauppiasperheessä. Isäni tuli kotivävyksi vuonna 1936 ja samalla perheen ainoaksi miehenpuoleksi, sillä äidin kasvatusisä oli kuollut hieman aikaisemmin. Isoäiti eli mamma asui samassa pihapiirissä ja he yhdessä hoitivat sekatavarakauppaa Tmi Waldemar Fors. Niihin aikoihin valmistui myös uusi liike- ja asuintalo, jossa oli kauppa ja vuokralaisia.

Talvisodan alkaessa isäni sai kutsun rintamalle. Hänen sodastaan ei tullut pitkä, sillä tammikuun alussa saapui suruviesti. Isä oli kaatunut Sallan rintamalla, vaikka hänen ruumistaan ei löydetty. Taistelupaikalta on jälkepäin löydetty aspiriinipulverin pakkauspaperin jäänteitä, joissa oli ollut Turtolan (nyk. Pello) apteekin nimi. Isä joutui ilmeisesti johonkin taistelupaikkaan lähellä olevaan joukkohautaan. Hänet on siunattu kadonneena Turtolan sankarivainajien hautausmaalle, missä muistona on kivinen hautapaasi. Äidilläni oli kai sellainen heiveröinen toive, että isä joskus palaisi, mutta ei siitä koskaan puhuttu. Vanhempani ehtivät olla avioliitossa ainoastaan kolme ja puoli vuotta. Isä olisi täyttänyt tammikuun lopulla 30 vuotta ja äiti oli leskeksi jäädessään vähän alle 27-vuotias, eikä hän löytänyt uutta elämäkumppania. Siskoni oli isän kaatuessa vajaan kolme vuotta ja minä vuosi ja 3 kuukautta. Äitini ja mamma hoitivat kotia ja liikettä yhdessä Lapin sotaan saakka. Sodan jälkeen äitini oli KOP:n Pellon konttorin prokuristina eläkkeelle saakka..

Lapin sota ja evakkoajaksi

Syyskuulla 1944 Lapin sota ja evakkoon lähtö muutti kaiken. Kun evakuoinnista oli annettu määräys, vietiin parempia huonekaluja ja muuta senkaltaista säilöön tai voiko sanoa piiloon kulkuväyliltä syrjässä oleviin latoihin ja muihin suojiin. Mukaan sai ottaa vain henkilökohtaista tavaraa ja sitäkin valikoiden. Ennen hävitystä kotimme liepeillä oli parveillut saksalaisia sotilaita ja meidän rantapenkalla oli makuutettu muistaakseni myös vankeja.

Evakkoon lähdettiin ensin lossilla Ruotsin puolelle Pelloon, jossa aluksi jouduimme täisaunaan ja ”terveystarkastukseen”. Ennen kuin lähdimme Ruotsin Pellostä jatkamaan evakkomatkaamme, näimme lohduttoman näyn. Kotikylämme roihusi syyspimeässä tulimerenä Tornionjoen toisella puolella. Muutaman päivän tilapäismajoituksen jälkeen meidät vietiin evakkojunalla Gävleborgin läänin Harmångeriin lähelle Hudiksvallia, jossa aluksi olimme koululla joukkomajoituksessa, josta pääsimme muuttamaan erään vaatekauppiaan vinttihuoneisiin asumaan. Talvi meni mielestäni nopeasti.

Palasimme evakkomatkalta alkukesästä 1945. Pellon tuho oli lähes täydellinen – taloista oli jäljellä vain pystyssä törröttävät savupiiput ja vain muutamia taloja Ruotsin rajan pinnassa oli säästynyt tuholta. Majoituimme aluksi Pellon Lehmivaaraan erään tuholta säästyneen talon yläkertaan ja sieltä muutimme kylän keskustaan pystytettyyn parakkiin, jossa asui useita perheitä yhteiskeittiöineen. Sitten päästiin jälleenrakentamiseen. Ensiksi tehtiin navettarakennus, jossa oli tilat myös saunaa varten. Sauna sisustettiin aluksi omaksi kodiksi, mihin asumaan muuttaminen jäi minulle erityisesti mieleen. Seuraavaksi rakennettiin setäni Kalle Martinin johdolla tuhoutuneen liike- ja asuintalon perustuksille uusi samanlainen rakennus. Kaikesta oli pula, mutta talo saatiin pystyyn. Esimerkiksi lämpöpatterit ja putketkin saatiin koottua palaneista taloista. Muutto varsinaiseen kotiin tuntui sitten juhlalta.

Nuoruus ja opiskelu

Kun kävin kansakoulua, koulurakennuksena oli parakki. Vuonna 1951 menin 4-luokkaisen Pellon yhteiskoulun 2. luokalle. Koska silloin ei Pellossa ollut lukiota, menin sitten monien muiden tapaan Tornion yhteislyseoon lukioluokille. Asuin alivuokralaisena erään perheen omakotitalossa ja olin täyshoidossa naapuritalossa. Pääsin ylioppilaaksi 1958 ja suoritin asevelvollisuuden Oulussa 1958–59. Olin syksyn hanttihommissa muun muassa tukkirekan apumiehenä ja pohdiskelin, mitä seuraavaksi. Lähdin Helsinkiin ja kirjoittauduin Helsingin yliopiston valtiotieteelliseen tiedekuntaan tammikuussa 1960. Kun opiskelu siellä ei alkanut oikein sujua, päätin hakea vauhtia ja suoritin Raahen Porvari- ja kauppakoulussa ylioppilasmerkonomin tutkinnon 1962–63. Pysin heti syksyllä Helsingin yliopiston oikeustieteelliseen tiedekuntaan ja onnistuinkin pääsemään. Sain varanotaarin tutkintoon oikeuttavat paperit joulukuussa 1965. Keskikouluajoista alkaen huolehdin pääosin talomme talonmiehen töistä ja ennen kaikkea puuhoollolla, sillä lämmitykseen kului 80–100 m³ koivua vuosittain.

Työura

Vuonna 1964 Kansaneläkelaitos perusti sairausvakuutusorganisaation maahan. Myös Pello sai sairausvakuutustoimiston ja minut valittiin sen johtajaksi. Se olikin hyvä kokemus miten perustetaan julkihallinnollinen virasto. Työn ohella opiskelin ja kävin tenttimässä Helsingissä. Kaikki tentit menivät läpi ensi yrittämällä. Kun oli kiire ja motivaatiota, niin tulostakin sai aikaan. Kelan palvelussuhde kesti lähes kymmenen vuotta ja tuntui, että sosiaalisen puolen työn mitta oli tullut täyteen. Seuraavaksi työpaikakseni suunnittelin talouden hoitoa julkishallinnon puolella. Sellainen mahdollisuus sitten avautuikin, kun minut valittiin Oulun seurakuntayhtymän taloustoimiston toimistopäälliköksi vuonna 1974. Työurani toisen vaiheen teinkin Oulun seurakuntien palveluksessa päätyen talousjohtajan ja kanslian päällikön vakansseihin. Jäin sieltä eläkkeelle vuoden 2001 lopussa. Työn ohella olen vuosien varrella ollut tilintarkastajana lukuisissa asunto-osakeyhtiöissä ja yhdistyksissä.

Perhe

Kuusamosta kotoisin olevan Seijan tapasin Helsingissä, jossa hän oli juuri valmistunut sairaanhoitajaksi. Naimisiin menimme elokuussa 1972. Poikamme Heikki syntyi seuraavana vuonna ja tyttäreemme Eeva 1978. Myöhemmin Seija jatkoi Oulussa terveydenhoitoalan opiskelua ja jäi eläkkeelle lääketieteellisen tiedekunnan opetushoitajan tehtävästä.

Asuimme aluksi kerrostaloasunnoissa. Omakotitalon rakensimme Ala-Haapalehtoon vuonna 1978 ja se olikin melkoinen lähes vuoden projekti, jonka kyllä aina muistaa. Nykyisin molemmat lapsemme asuvat perheineen pääkaupunkiseudulla, ja Heikillä on vajaan kahden vuoden ikäinen Fanni-tyttö.

Harrastukset

Lapsuuteni harrastukset, leikit olivat hyvin liikuntapainotteisia: talvella laskettiin mäkeä ja kesällä oltiin konkalla eli piilosilla, kokeiltiin lantin heittoa ja seinärahaa sekä pelattiin kuulilla. Vähän isompana kesällä pelattiin lentopalloa melkeinpä joka päivä iltamyöhään saakka. Partio toimintaan menin mukaan 50-luvun alussa parhaan kaverini myötä ja 1953 perustettiin partioliippukunta Pellon Väylä-veikot. Osallistuin aktiivisesti retkiin, leireihin ja kilpailuihin.

Opiskeluajan harrastukset jäivät vähäisiksi. Tultuani työhön Pelloon paikallinen urheiluseura Pellon Ponsi veti minut mukaan sekä urheilijaksi että taloudenhoitaja/isännöitsijäksi. Pelasin lentopalloa 4-sarjassa ja harjoittelimme lähes joka ilta. Vuosina 1967 – 1973 järjestin kaikki seuran tuloa tuottavat tilaisuudet – elokuvat, bingot/autobingot, tanssit ja tilojen vuokraukset. Sinä aikana rakennettiin myös Ponnen iso sisäpallonpelien mitat täyttävä urheiluhalli. Sen

rakennusaikana menin joka aamu työmaalle töistä vastaavan rakennusmestarin kanssa. Joskus tämä talkootyö tuntui jopa raskaammalta kuin varsinainen leipätyö, mutta kun hankkeet onnistuivat, siitä kyllä nautti.

60-luvun lopussa olivat suosiossa jäärata- ja suunnistus- ja tarkkuusajot. Oli silloin perustamassa paikallista AK:n kerhoa ja hankin myös Autourheilun Kansallisen kilpailulautakunnan toimitsijalisenssin. Osallistuin muutamiin st-ajoihin ja olin ratamestarina kerran st-ajoissa Pellossa – osallistujia oli Pohjois-Suomen alueelta. Osallistuin myös Tunturirallin ek-taipaleiden ajanottoon.

Yli 30 vuoden ajan Pallas on vetänyt meitä puoleensa maaliskuun huhtikuulla parhaaseen hiihtoaikaan. Pallaksen aurinkoista hiihtopäivää voittanutta ei ole! Talvella hiihto onkin tärkein harrastuksemme. Viime talvena liikuimme suksilla yli 1000 km, minkä olimme asettaneet tavoitteeksi. Camping-innustus iski 70-luvun alussa. Olemme käyneet useita kertoja omalla autolla lähes kaikissa Keski- ja Etelä- Euroopan maissa. Suoritimme Seijan kanssa golfin greencardin vuonna 1990 ja golfista tulikin kesäinen pääharrastuksemme. Pelasimme kesällä 2005 110 päivänä golfia. Nykyisin sauvakävelystä on tullut tärkeä kuntoilumuoto.

Minut kutsuttiin LC Pelloon vuonna 1968 ja tulin siirtojäsenenä LC Oulu Pokkitörmään vuonna 1975. Olin klubin presidenttinä toimikauden 1981–82.

Erkki Manninen

Lapsuus

Olen syntynyt Suomussalmella maaliskuussa 1939. Olin seitsemän kuukauden, kun syttyi talvisota. Isäni joutui ensimmäisten joukossa rintamalle puolustamaan isänmaata. Hän haavoittui maaliskuun 9. päivänä ja kuoli heinäkuussa 1940. Muistikuvat isästäni perustuvat äitini ja vanhempien sisarusten kertomuksiin.

Lapsuuteni vietin maalaistalon turvallisessa ympäristössä. Leskiäiti kasvatti kolme lastaan kurissa ja Herran nuhteessa opettaen työntöön lapsilleen heti pienestä pitäen. Ruumiillista työtä äitini piti arvossa, ja myöhemmin taloon tullut isäpuoleni oli samanhenkinen. Varhaisnuoruuteni kuluikin maalaistalon töissä. Iän karttuessa olin talvet savotoilla ja kesäksi palailin töihin kotitilalleni.

Työura

Suorittaessani asevelvollisuutta Kuopiossa 1959 hankin kuorma-auton ajokortin, joka edesauttoi pääsemään kyläkauppiaille myymäläauton kuljettajaksi armeijan jälkeen. Työ oli kovasti mielenkiintoista, vaikka päivät venyivät monesti hyvinkin pitkiksi. Tuli siinä hommassa puolet pitäjän ihmisistä tutuiksi. Auton särkyessä se korjattiin öisin ja yleensä myymäläauto oli aamulla lähtökunnossa linjalle palvelemaan asiakkaita.

Kolmen vuoden kuluttua siirryin linja-autonkuljettajaksi Pudasjärvelle. Linjat ajettiin kuutena päivänä viikossa ja matkustajia riitti joka vuorolle. Kuusikymmentäluvulla ihmisillä oli hyvin vähän henkilöautoja ja kirkonkylällä asiointi tapahtui linja-autolla. Usein sunnuntaisin oli vielä hoidettava sivukyliä haudajaiskyydit, koska hautaukset tapahtuivat kirkolla.

Olin kiinnostunut autoista pienestä pitäen ja mieleni teki tutustua syvällisemmin autojen ihmeelliseen maailmaan. Lähetin hakemuksen Rovaniemen teknilliseen kouluun autotekniikan opintosuunnalle, jonne minut hyväksyttiin pääsykokeitten jälkeen vuonna 1965.

Kuusikymmentäluvulla linja-autonkuljettajat joutuivat pitämään ajokkinsa itse ajokunnossa ja tekemään myös remontit. Remonttihommista jäi yleensä pieni rasvanhaju tekijäänsä. Se oli sen ajan deodoranttia, jolla oli oma tehonsa myös vapaa-ajan riennoissa.

Perhe

Linjan varrella olevalle kylälle tuli eräänä syksynä ylioppilastyttö opettajaksi ja kulki autossani hyvin usein. Myös opettajaan tehoi kuljettajan deodorantti, koska hän ei vastaan pannut ehdottaessani lähempää tuttavuutta nuorisoseuran tansseissa. Sitä tuttavuutta on kestänyt yli neljäkymmentä vuotta, sillä hänestä tuli vaimoni myöhemmässä vaiheessa. Lapsia on meille tullut kolme ja lapsenlapsia viisi.

Koulutusta ja uusia töitä

Valmistuttuani autoteknikoksi vuonna 1968 menin työnjohtajaksi Hankkijan Rovaniemen huoltokorjaamolle. Siellä korjattiin monenlaisia koneita lypsykoneista aina raskaisiin maanrakennuskoneisiin asti. Muutaman vuoden kuluttua muutin perheeni kanssa Ouluun juuri perustetun Hankkijan maanrakennus- ja metsäkonekorjaamon huoltopäälliköksi. Siinä tehtävässä vierähti yli kymmenen vuotta. Kahdeksankymmentäluvun alussa siirryin Hankkijan koneosaston Oulu – Rovaniemi alueen myyntijohtajaksi.

Seuraava työpaikkani oli SOK:n koneosaston päällikkyys Pohjois-Suomessa, sijoituspaikkana Oulu. Työt olivat suurin piirtein samanlaisia kuin edellisen työnantajan palveluksessa paitsi konemerkit ja markkina-alue muuttuivat. Yhdentymiset Hankkijan ja SOK:n maataloustarvike- ja konekaupassa kahdeksankymmentäluvun lopulla aiheuttivat sen, että oli kahden yrityksen työntekijät ja jaossa vain yhden yrityksen työpaikat. Minulle ei riittänyt työpaikkaa uudessa yrityksessä. Oli katseltava muuta tehtävää.

Jokapäiväinen kaupanteko on aina kiehtonut minua. Toimiessani edellisten työnantajien palveluksessa esimies- ja johtotehtävissä ”elävien” asiakkaitten kanssa ei päässyt kosketuksiin kovinkaan usein. Siksi päätin hakea sellaisen työn, jossa voin tehdä kauppaa suoraan asiakkaalle. Sellainen työpaikka löytyi Pörhön autoliikkeen automyyntistä. Sain toteuttaa automyyjänä kauan haaveilemaani työtä, jossa saa olla asiakkaan kanssa suorassa kontaktissa.

Parin mielenkiintoisen työvuoden jälkeen sain kutsun Konela - Autoon Oulun toimipaikan johtajaksi, josta noin viiden palvelusvuoden jälkeen siirryin vuonna 1994 varhaiseläkkeelle viidenkymmenen viiden vuoden iässä. Työ auto- ja konekaupan eri tehtävissä on ollut vaiherikasta ja antoisaa. Sen jälkeen aloitin osa-aikaisena Oulun kauppakamarin tavarantarkastajana, jossa olen jatkanut aina tähän päivään saakka. Palkkatöistä poisjäämiseni jälkeen toimin vielä lähes kymmenen vuoden ajan nuorten rikosten tekijäin rikosasiain sovittelijana Oulun kaupungin nuoriso-osastolla.

Harrastukset

Mökkeily Oulujärvellä, metsästys ja kalastus sekä luonnossa liikkuminen ovat minulle välttämättömiä. Metsästys on nykyisin muuttunut vain hirven metsästyksen. Talvisin teen mielelläni puutöitä.

Lions-urani alkoi vuonna 1986. Minut kutsuttiin LC Oulu-Pokkitörmän jäseneksi Matti Kaukosen ollessa presidenttinä ja kummini oli Pekka Hirvonen. Silloin kokouspaikka oli Kauppaklubi. Olen toiminut eri tehtävissä klubissa. Tullessani klubiin seurasi parin vuoden kuluttua sihteerin tehtävät. Siinä tehtävässä oppi hyvin tarkoin, mitä lionstyö on. Se myös ajoi sisään uuden jäsenen klubiveljien porukkaan. Monet keskustelut klubikokousten jälkeen vahvistivat yhteenkuuluvuuden tunnetta veljien keskuudessa ja paransivat lionshenkeä. Klubin eri tehtävät tulivat hoidettua vuorollaan ja presidenttinä toimin kaudella 1995 – 1996.

Piirin toimintaan tutustuin ollessani lohkon puheenjohtajana 1999 - 2000. Klubi asetti minut varapiirikuvernööriehdokkaaksi seuraavalla kaudella ja siitä ura jatkui suoraan piirikuvernööriksi. Piirikuvernöörinä olin myös Lions-liiton hallituksessa. Toimintani klubi palkitsi LionsRitarin nimellä ja arvolla vuonna 2004.

Vuonna 2004 Oulussa järjestetyssä liiton vuosikokousjärjestelytoimikunnassa olin talousvastaavana. Ura jatkui Punaisen Sulan keräyspäällikkönä I- piirissä vuodesta 2004 lähtien. Keräyspäällikön työ on ollut antoisaa ja palkitsevaa, sillä klubit ovat osallistuneet aktiivisesti keräyksen toteuttamiseen. Onhan keräyksen kohteena kotimaan lapset ja nuoret; heidän auttaminen paremman elämän rakentamisessa.

Taisto Finni
Sotalapsi

Synnyin talvisodan alla Oulussa lokakuussa 1939, joten sodan syttyessä olin kuukauden ikäinen. Luonnollisesti muistoja sodasta ei paljonkaan ole, mutta mieleeni on jäänyt muistikuva, jossa äitini ilmahälytyksen tultua kantoi minut sylissään maakellariimme ja istutti perunalaariin jyrsimään porkkanaa. Silloin elettiin todennäköisesti jatkosodan aikaa.

Ollessani vajaa 4-vuotias minut lähetettiin sotalapseksi Ruotsiin Nordmalingiin, jossa vanhempi sisareni oli jo jonkin aikaa ollut. Emme kuitenkaan asuneet samassa perheessä, mutta sisareni vieraili usein luonamme lohduttamassa äitiä ikävöivää veljeään. Kuten lapsi yleensä, sopeuduin pikku hiljaa uuteen kotiini ja opin vähitellen uuden kielen. Ensimmäiset ruotsinkieliset sanani olivat, ruotsinäitini mukaan, ”damma mattorna”.

Olin Ruotsissa useampaan eri otteeseen, pisimmillään vajaat kaksi vuotta. Kävin siellä jopa kansakoulun eka luokan, mutta Suomeen palattuani jouduin uudelleen eka luokalle, koska en osannut Suomen kieltä. Nuoruudessani sain siis kokea monta ”kielikylpyä” sukkuloidessani Suomen ja Ruotsin välillä. Aina toinen kieli pakkasi unohtumaan.

Ruotsalaiset kasvatusvanhempani olisivat halunneet adoptoida minut, mutta oikeat vanhempani eivät siihen suostuneet. Kynelehtimistä riitti molemmin puolin rajaa. Myöhemmin kodikseni vakiintui Suomi, mutta koululaisena vietin kesälomat usein Ruotsissa. En ole pitänyt kirjaa siitä, kuinka monta kertaa olen maidemme välisen rajan ylittänyt, mutta kyllä kertoja on muutama sata.

Ruotsin äitini on vielä elossa ja viimeksi kävin häntä tapaamassa viime vuonna hänen täyttäessään 85 vuotta. Pidämme jatkuvasti yhteyttä ja soittellemme vähintään kerran viikossa – yleensä sunnuntaisin. Nyt on minun vuoroni pitää hänestä huolta, koska heillä ei ole omia lapsia. Ruotsin isäni kuoli kaksi vuotta sitten.

Suureen länteen

Valmistuttuani Oulun kauppaoppilaitoksesta vuonna 1962 päätin toteuttaa unelmani kokea suuri länsi. Joulukuussa astuin Kotkassa paperilastin lastanneeseen Finnclipper-rahtilaivaan, joka suuntasi Hampuriin täydentämään lastiaan Mersuilla, ja sitten keula Atlantille ja kohden New Yorkia. Matka kesti kaikkiaan pari viikkoa ja siitä kehkeytyi unohtumaton kokemus.

Jouluaattona jouduimme hirmumyrskyn kouriin, jonka seurauksena kapteeni käänsi laivan keulan kohden myrskyä. Siinä sitten matkattiin koneet käyden, mutta käytännössä paikallaan pysyen kolmen vuorokauden ajan. Punkassa pysyi vain vatsallaan jalat ja kädet levällään maaten. Jos sattui nukahtamaan, niin tuota pikaa tömähti myrskyn heittämänä kajuutan lattialle. Juhla-ateriaalla alkanut joulun vietto oli saanut odottamattoman kääntein: kaikki hyvät ruuat ja juomat piti yrjötä kaloille ja oli turha yrittää myrskyn kestäessä aterialle. Ja kun ei ollut mitään puklata, tuntui että varpaan kynnetkin tulee suun kautta ulos.

Kyllä oli hieno tunne nähdä kajuutan ikkunasta Vapauden patsaan silhuetti saapuessamme New Yorkiin. Oli itsestään selvää, että lasti oli kärsinyt suuret vahingot sellaisessa myllerryksessä, Mersun romuja ja rikkinäisiä paperirullia piisasi. Noustuani maihin päätin, että kun tästä hengissä selvisin, niin koskaan en enää laivaan astu! No, onhan muutama reissu ruotsinlaivoilla tullut senkin jälkeen tehtyä.

USA:ssa onnistuin melkein välittömästi saamaan töitä. Työlupaahan minulla ei tietenkään ollut, joten työskentelin pimeästi. Vaarana oli tietysti maastakarkoitus, mikäli joku olisi ilmiantanut. Williams Lake Hotel sijaitti hiukan NY:n ulkopuolella kauniin kirkasvetisen järven rannalla, todella upean luonnon keskellä. Sen omisti Williamsin perhe. Perheenpää oli toisen polven suomalainen. Hotelli oli ns. viikonloppuhotelli, jonne stressaantuneet nykkiläiset saapuivat viikonlopuksi rentoutumaan. Toimin monissa eri tehtävissä: siivoojana, huoltomiehenä, tarjoilijana ja talvella myös hiihdonopettajana. Hiihdonopettajan työ ei tosin ollut kovin vaativaa - opetin, kuinka sauvat laitetaan käteen ja monet siteisiin. Sitten vain nostelemaan peffalleen lumeen pyllähtäneitä daameja pystyyn – se olikin nuorelle miehelle mieluisaa puuhaa.

Tutustuin moniin mielenkiintoisiin ihmisiin, mm Suomen YK-lähetystön henkilökuntaan, jonka seurauksena minut kutsuttiin tutustumaan YK:hon. Silloin edustuston päällikkönä toimi Ralf Enckell ja lähetystösihteerinä Taneli Kekkonen. Minulle tarjottiin mahdollisuus kesälomittajaksi ja annettiin ymmärtää, että jatkoakin seuraisi, mikäli tyytyväisyys olisi molemminpuolista. Olin kuitenkin lähtiessäni luvannut isälleni palata kesän lopulla Suomeen ja sitä ennen halusin nähdä USA:ta hiukan laajemmin.

Hotellin hierojana toimi suomalainen Fanny-niminen nainen, joka avioeron jälkeen oli pakannut kimpsunsa ja lähtenyt Helsingistä kahden poikansa kanssa Montrealiin, josta he olivat sitten ajautuneet New Yorkiin. Fanny oli ollut Suomen huippuja telinevoimistelussa. Pojista vanhempi, Timo, oli kanssani lähes saman ikäinen, joten meistä tuli hyvät kaverit. Perhe oli hyvin urheilullinen. Poikien isä oli ollut nyrkkeilyn Suomen mestari. Pojista nuorempi harrasti ampumahiihtoa ja edusti USA:ta MM-kilpailuissa Hämeenlinnassa 60 - 70 lukujen taitteessa. Timo oli nuoruudessaan hyvä jääkiekkoilija, mutta siirtyi sittemmin jalkapallon pariin; ensin pelaajana ja myöhemmin valmentajana. Hänet valittiin 80 - 90 luvun taitteessa jalkapallon (soccer) vuoden valmentajaksi USA:ssa.

Fannystä tuli minun kolmas äitini – Amerikan äiti. Hän kuoli viime vuonna syöpään 86-vuotiaana. Hän vieraili luonamme Oulussa kahteen eri otteeseen.

Ennen paluutani takaisin Suomeen nousin NY:ssa junaan ja matkustin länsirannikon Portlandiin sukuloimaan. Sukulaisiani on USA:ssa ja Kanadassa aika paljon johtuen siitä, että edesmennyt äitini oli syntynyt Idahossa 1901 ja osa hänen sisaruksistaan ei koskaan palannut Suomeen. Portlandista matkustin etelään Kaliforniaan ja sieltä edelleen Arizonan ja Texasin kautta Washington D.C:hin ja takaisin NY:iin. Vietin junassa kaikkiaan 9 vuorokautta ja sain aika hyvän kokonaiskuvan USA:n mahtavan kauniista luonnosta ja ystävällisistä ihmisistä.

Palasin elokuussa 1963 takaisin Suomeen - en laivalla, vaan lentäen Reykjavikin ja Tukholman kautta. Heti paluuni jälkeisenä päivänä serkkupoika tuli hakemaan tansseihin. En olisi millään jaksanut lähteä matkustelun ja aikaeron rasittamana, mutta hän oli sitkeä. Niinpä

lähdimme Pyrinnölle tansseihin. Siellä tapasin tulevan vaimoni Kaijan. Hän oli juuri valmistunut sairaanhoitajaksi ja oli viimeistä päivää Oulussa ennen siirtymistään Ylivieskan sairaalaan töihin. Olikohan kohtalolla sormensa pelissä?

Töihin satamiin

Pisimmän ajan työurallani työskentelin Suomen vientiteollisuuden palveluksessa. Ensin toimin vientiteollisuuden omistaman laivanselvitys- ja huolintafirman Herman Andersson Oy:n palveluksessa vientihuolitsijana hoitaen pääasiallisesti Kajaani Oy:n selluloosan ja paperin Oulun kautta tapahtuneen vientilaivauksen.

Myöhemmin siirryin Suomen Selluloosayhdistys Finncellin palvelukseen satamatarkastajaksi valvoen kaiken selluloosan vientiä Pohjois-Suomen satamien (Vaasa-Pietarsaari-Oulu-Kemi) kautta ulkomaille. Työni vuoksi matkustelin paljon, en ainoastaan kotimaassa vaan myös ulkomailla. Tavarankoko kuljetusketju tehtaalta satamien kautta laivoihin ja myös laivoista purkamisen ulkomaan satamissa piti olla valvonnassa.

Suomen vientiteollisuus perusti myöhemmin yhteisen kuljetusorganisaation, Osuuskunta Transfennican, huolehtimaan kaikesta selluloosan, kartongin ja paperin viennistä Suomesta ulkomaille. Tuolloin siirryin Transfennican palvelukseen. Työmatkat eivät suinkaan vähentyneet vaan reissumiehen elämä jatkui. Oltuani yli 20 vuotta vientiteollisuuden palveluksessa, tarjoutui tilaisuus asettua aloilleen.

Työtä myös maissa

Oman työni ohella vedin otona isäni perustamaa kuljetusyriytystä, johon kuului yksitoista täysperävaunullista painesäiliöyksikköä. Yhtiö päätettiin myydä vuonna 1981.

Minua pyydettiin Kemiran tytäryhtiön palvelukseen käynnistämään kuormalavateollisuus Oulussa. Tehtaalle hankittiin ruotsalaiset automaattikoneet ja tuotanto aloitettiin syksyllä 1985. Koko tuotanto meni Kemiran omille laitoksille Ouluun, Siilinjärvelle ja Kokkolaan.

Pian kysyntä laajeni koskemaan Kemiran kaikkia Suomen tehtaita, jolloin päätettiin rakentaa aivan uusi tehdas Muurlaan Salon lähelle tyydyttämään etelän tehtaiden tarpeet.

Siirryin vetämään uutta tuotantolaitosta Muurlaan, jolloin jouduin taas reissaamaan Oulun ja Muurlan väliä ja minusta tuli ns. viikonloppuisä. Toiminta laajeni käsittämään myös Kemiran ulkopuolisia asiakkaita ja kuormalavojen tuotanto nousi yli miljoonaan lavaan vuodessa ja sahatavaraa käytettiin yli 40 000 m³ vuodessa. Laitos oli alallaan Pohjoismaiden suurin.

Tätä rumbaa jatkui lähes kaksi vuotta kunnes johtokunta päätti, että minun olisi siirryttävä pysyvästi asumaan Muurlaan. Mutta vaimoni virka, tyttöjen harrastukset ja ystäväpiiri vaikuttivat siihen, että he eivät suostuneet ajatukseen muuttaa etelään. Niinpä minä jouduin ottamaan lusikan kauniisti käteeni ja tulemaan takaisin Ouluun.

Sahatavarabisnes oli lavatuotannon myötä tullut tutuksi, joten perustin oman yhtiön ja päätin ryhtyä tuomaan sahatavaraa Venäjältä Suomeen. Alkuvaikeuksien jälkeen onnistuinkin saamaan päätä hiukan auki. Toimitin pienen sahayksikön Kostamuksen kombinaatille. Kombinaatti toimitti maksuna määrämittaista sahatavaraa, jonka välitin lavateollisuuden käyttöön. Toimintaan liittyi myös muita kuvioita liittyen vaihtokauppaan. Pitkiä sopimuksia laadittiin ja leimoja asiakirjoihin lyötiin, mutta mitään ei kuitenkaan tapahtunut. Saatoin lopulta vain todeta, että jälleen yksi hyväuskoinen suomalainen löi päänsä Karjalan mäntyyn.

Leijona

Lionsien toimintaan tulin mukaan 1980, jolloin presidenttinä oli Osmo Lappalainen. Sain lämpimän ja isällisen vastaanoton ja tunsin heti tullessi hyvään veljesjoukkoon. Kummina oli Antti Vuorela. Toiminta klubissa on vuosien saatossa antanut paljon. On ollut paljon hyviä aktiviteetteja ja muuta motivoivaa toimintaa. Kansainvälistäkin kanssakäymistä on ollut mm. Boden-klubin kanssa ja onhan klubin vieraina ollut myös venäläisiä taiteilijaryhmiä opettamassa slaavilaista menoa! Omalta presidenttikaudeltani on jäänyt kohokohtana mieleen kummiklubin perustaminen Venäjän Karjalaan, Kostamukseen vuonna 1995. Klubi oli silloin ensimmäinen Venäjän Karjalaan perustettu lionsklubi. Ajatus ei heti oikein istunut venäläiseen mentaliteettiin, mutta onnistuihan klubin perustaminen lopulta. Kahdella autolla ja seitsemän veljen voimin lähdimme toukokuussa 1995 Charter-juhlaan Kostamukseen. Juhlasta tuli ikimuistoinen ainakin allekirjoittaneelle.

Toivon Lions Club Oulu Pokkitörmälle uutta nousua kohden menestystä ja veljille hyvää terveyttä ja aurinkoista mieltä!

Nyt kun eläkeläisenä keinutuolissa menneitä muistelen, niin tuntuu hyvältä ajatella, että on tullut elämän varrella muutakin pyöritettyä kuin tahkoa. Nykyisin harrastan mökkeilyä Rokualla, jossa hoidan metsäpalstaani pokasahan voimin, sauvakävelen, pyöräilen, hiihdän ja kaupungissa ollessani käyn kuntosalilla. Olen läpi elämäni matkustellut paljon eri puolilla maailmaa. Viime vuosina olen käynyt talvisin parin viikon ajan lämmittelemässä etelän auringossa ja siihen liittyen aloitin espanjan kielen opiskelun. Fantastico!

Jouni Eero Antero Ohtonen

Olen syntynyt Viipurin ulkoseurakunnan kirkonkirjojen mukaan Oulussa 22.3.1941. Meinasin kuulemma syntyä jo aiemmin, Tuomiokirkon kohdalla hevosreessä mennessämme äitini kanssa Tuiran synnytyssairaalaan Kastellista. Vanhempani olivat siirtolaisia Karjalasta. Molemmat olivat syntyneet Viipurissa vuosisadan alussa. Isäni työskenteli VR:n palveluksessa ja sai sota-aikaan komennuksen Ouluun.

Elin lapsuuteni oululaisena enkä erehtynyt sanomaan koskaan mie tai sie, etten olisi paljastunut karjalaiseksi, jotka eivät olleet silloin oululaisten suosiossa. Asennoituminen kuitenkin muuttui myöhemmin. Erehdyin näet kerran sanomaan enolleni Sulo Marttilalle, että olen oululainen, jolloin tämä suuttuen tokaisi: *Syntyi se mäyräkoira missä vaan, aina se on mäyräkoira, muista se!* Tähän päivään asti olen sen muistanut.

PERHE: vaimo Laura Sinikka (Sini) os. Päivinen

lapset Janne Eero Petteri -68, Lotta Maria -78, lapsenlapsi Ida Maria Lauri (Ohtonen) -03. Sini on syntynyt luovutetulla alueella isäni isoisän syntymäpaikalla Soanlahdella. Seurustelun aloitimme Tampereella tietämättämme että olimme näin läheisiä "sukulaisia".

Harrastukset

Olen harrastanut liikuntaa koko ikäni. Se on koostunut lähinnä palloilusta, johtunee geeneistä, sillä isäni pelasi nuoruudessaan Viipurin Susissa. Olen löytänyt sitä myöten mahtavia ystävyys-suhteita. Pelasin jää-, kaukalo- ja jalkapalloa, squashia ja tennistäkin. Nykyään

seurustelen vaimoni ja lapsenlapsen kanssa. Käyn kaksi kertaa viikossa kuntosalilla ja päivittäin koiramme Jorin (16 v = 112 v) ulkoiluttaminenkin lienee liikuntaa.

Työhistoria

Historiaa todella, sillä olen ollut vapaaherrana neljättä vuotta ja kiirettä on ollut. Paljon on tekemättä ja varmaankin jää myös paljon kesken.

Ensimmäinen vakinainen työpaikka oli Wiljo Byström & Co Oy, jossa vierähti vuodet 1956 - 73. Toimin aluksi asiapoikana, kävin armeijan ja kaksi vuotta Oulun Kauppaoppilaitoksessa sekä jatkoin huolitsijan töitä vuoden 1973 loppuun. Byystihän oli ahtaus-, meklaus ja huolintaliike, joka fuusioitui Herman Andersson Oy:öön v. 1974.

Livahdin vuoden 74 alusta Finnexpress Oy:öön ja toimin siellä vuoteen 2001. Finnex oli kansainvälinen auto-, laiva- ja lentorahtiyhtiö, joka fuusioiden kautta muuttui Scansped Oy:ksi ja Schenker Oy:ksi. Tänäpä se on noin 30 000 hengen maailmanlaajuinen yritys. Toimin yhtiössä huolitsijana, konttorinhoitajana, -johtajana, aluejohtajana ja myyntipäällikkönä. Jäin eläkkeelle huolitsijana.

Lionsmuistelot

Timpe Arvola esitti minua klubimme jäseneksi 1977 lopussa. Pokkitörmä ei ollut vielä ehtinyt hyväksyä jäseneksi, kun Timpe soitti, että tule Sinin kanssa 20 v. juhlaan. Vastustin, että eihän minua ole vielä virallisesti hyväksytytkään. Timpe lakonisesti totesi, homma on selvä, kun minä kerran sanon. Niin mentiin juhliin, ihailtiin hyvää ohjelmaa ja hienoja ihmisiä.

Tänäpä 11/4-05 tätä kirjoittaessani tulee mieleen monia hienoja huippuhetkiä, jotka ovat päällimmäisinä mielessä. Tässä muutamia: Sokos-aukion kirpputorit, jolloin ei ollut muita yrittäjiä haittona. Asiakkaita oli paljon. Kaikki veljet olivat mukana kotijoukkoineen. Aika lensi siivillä. Tapaus oli ohi ja kokoonnuimme väsyneen raukeina yhteiseen bankettiin kertaamaan viikon työtä ja lopputulosta.

Toinen mieleen jäänyt oli klubikauden avaus 1983. Presidentti Antti Vuorela oli kutsunut klubimme syyskauden avajaisiin Hietasaareen, jonkun järjestön majalle. Tulin lievästi myöhästyneenä paikalle ja mitä näinkään? Nuotio paloi, makkarat kärisivät, kuului hempeää kitaran soittoa, joku hyräili ja lauloikin. Kaikki klubimme veljet ladyineen olivat kokoontuneet yhteen nauttien virvokkeita ja seurustellen keskenään ihan niin kuin taustamusiikkina soitolle. Ilma oli lempeä ja vieno tuuli heilutteli ladyjen huiveja. Tämä hieno tunnelma, jota en pysty kuvailemaan jatkui koko illan, eikä kenelläkään ollut kiirettä lähteä heti pois.

Sotaveteraanien asuntojen kunnostuskoot olivat myös mieleenpainuvat. Kaikki toimivat harkitusti jaettujen tehtävien mukaisesti. Tuloksena yhteinen huolellinen työ, niin kuin tehtäisiin itselle remppaa. Tuloksesta nautimme kaikki, myös kohde. Hienoa.

Mieleenpainuva oli myös tämän talven klubikokouksessa tapahtunut tilanne. Neva: Mitä Sinille kuuluu? Hyvää. Neva: Sano terveisiä Sinille. Missä se Sini siellä Karjalassa syntyikään? Soanlahdella. Neva: Niinhän se oli. Minähän olin sen kylän kirkonmäellä puolustamassa Suomea. Näin se maailma on pieni.

Vanhoja ei pitäisi nykykäytännön mukaan kauan muistella, vaan aina suunnata katse tulevaisuuteen. Mitä minä pystyn antamaan lionsklubille ja aatteelle? Olenkohan jo jäänyt takariviin ja tippumassa sieltä selkänajattomaan tyhjiöön?

Jorma Heino

Synnyin paukkupakkasissa helmikuun 7. päivänä 1943 Tuiran synnytyslaitoksella napanuora kiertyneenä neljä kertaa kaulan ympärille. Kaulaan jääneet arpikudokset leikattiin vasta tultuani murrosikäisenä kravatin käyttöikään. Minut toimitettiin heti kotiin Toppilaan, koska äitini oli myrkkystruuman takia jäätävä sairaalaan välittömästi leikattavaksi.

Juureni ovat siis Pellepyyn (Bellevuen) ja Gustafroon maisemissa. Oli sota ja Oulua ja varsinkin Toppilan satamaa pommitettiin ankarasti. Jo melkein ensimmäisenä elinpäivänäni tuli ilmahälytyksiä, ja tätini kertoi heittäneensä minut harsoon käärittynä puusaaviin, johon päälle pantiin peitoksi viltti. Saavi pantiin vesikelkkaan ja siinä minua sitten kyörättiin juoksujalkaa SOK:n myllyn alle pommisuojaan. Maitopullon oli vanhin veljeni kuulemma tuonut perästä, että sain edes jotain nälkääni. Asiaa en ymmärrettävästi itse muista, mutta näin on kerrottu tapahtuneen. Elämäni alku ei siis näyttänyt kovin lupaavalta.

Olin sisarusparven kuopus ja kuudes lapsi. Vanhimman veljeni ja minun syntymän välillä oli 10 vuotta. Asuntona Pellepyyssä oli noin 20 m² hellahuone. Sisaruksistani neljä eli Esko, Irja, Seppo ja Juhani olivat ainakin kahteen otteeseen sotalapsina eri puolilla Ruotsia. Esko ja Seppo sijoitettiin suureen Sällerhögins maalaiskartanoon Asklandan kuntaan noin 50 km sisämaahan Göteborgista. Irja ja Juhani sijoitettiin Tukholman keräilykeskuksessa tapahtuneet sekaannuksen takia pohjoiseen Umeåjoen varrelle lähellä Lyckseleä. Alun perin oli ollut tarkoituksena, että kaikki menevät samaan paikkaan.

Suhteet Ruotsin vanhempiin olivat kaikilla sisaruksilla kuten myös vanhemmillamme lämpimät ja niin on jatkunut näihin päiviin saakka. Tämä soi myös minulle mahdollisuuden viettää lapsuudessani monta ikimuistoista kesää Ruotsissa länsirannikon unohtumattomissa maalaismaisemissa.

Äitini Kertun esi-isät polveutuvat Ranskan vallooneista ja isäni taas hitaista hämäläisistä. Isäni Kallen (Kaarlo August) palattua sodasta, vanhempani alkoivat rakentaa Karjasillan asevelikyliään omakotitaloa, johon sitten pesueemme muutti vuoden 46 aikana. Muistiini on jäänyt mielikuva, että istuin muuttokuorman päällä ylittäessämme Merikosken kaarisilloja ja minulla oli Lotta-niminen kana sylissä turvanani. Kuormassa kuuluu olleen Kiuttu pystykorvakoirakin, joka tätini mukaan katosi matkan aikana jonnekin, mutta suureksi riemuksi löysi muutaman päivän kuluttua reitin Karjasillalle ja tietenkin erittäin nälkäisenä.

Silmäsairautensa ja äitinsä Maria Heinon leskeyden vuoksi isäni Kalle ei päässyt opiskelemaan, vaan hän uhrautui ja jäi viljelemään äitinsä peltoja Toppilaan ja omia peltojaan Nokelaan. Tällä tavalla isäni mahdollisti sisartensa Urhon, Arvon ja Elsin opiskelun. Valveutuneena ihmisenä Mari kuten isänäitiäni lempinimellä kutsuttiin, olisi halunnut kouluttaa kaikki lapsensa, mutta tähän ei ollut taloudellisia mahdollisuuksia. Mainittakoon, että isäni veljestä Arvosta tuli aikanaan Oulun pitkäaikainen kaupunginjohtaja ja setäni Urkki teki elämäntyönsä VR:llä.

En mennyt pyrkimään oppikouluun, vaikka asia myöhemmin alkoikin kalvaa mieltäni. Oli suuri perhe ja tuntui siltä, että tärkeintä oli päästä äkkiä töihin käsiksi. Karjasillalla oli hieman sellainen henki, että herroja täällä ei tehdä ja joka sellaista aikoi, saattoi saada hieman sakin hivutusta tai joutui muuten pilkan kohteeksi. Myöhemmin kävin kyllä kauppa-koulun ja sitten

kauppaopiston, johon avautui mahdollisuus, kun olin suorittanut kauppakoulun kohtuullisen hyvin arvosanoin.

Ensimmäinen työpaikkani oli asiapojan paikka Herman Andersson Oy:n huolintaliikkeessä. Sen konttori oli Kolmiotialossa Oulun Pokkitörmällä ja käytännön toiminta tuohon aikaan, kuinkas sattuikaan, Toppilan satamassa. Toimitusjohtajana oli tuohon aikaan konsuli Albin Salokannel ja konttoripäällikkönä vauhdikas Max Lange. Seuraavaksi siirryin vastaaviin hommiin vasta perustettuun konttorikoneliike AD-Rexiin. Myöhemmin minusta tuli firman konttorikonemekaanikko. Kaupallisen koulutuksen edetessä ja sen myötä olen toiminut matkasomistajana, myyntimiehenä, myyntipäällikkönä ja toimitusjohtajana vuosikausia. Oulun Asfalttiliikkeen konttoripäällikkönä olin siihen saakka, kun firma fuusioitui Katepal yhtiöön eli myöhemmin Aro-Yhtymään. En halunnut lähteä Oulusta Lempäälään ja niinpä se tarina loppui siihen. Myöhemmin johdin yhtiötä, joka markkinoi muun muassa laskenta-, laskutus- ja kirjanpitoautomaatteja, jotka olivat nykyisten toimistotietokoneiden esiastetta monien vuosien ajan.

Jätettyäni bisnesmaailman vuonna 76 ryhdyin harjoittamaan isännöitsijätoimintaa, joka oli tuohon aikaan vähemmän stressaavaa. Tämä soi mahdollisuuden arvioida elämän arvot vielä uudelleen. Olen sen ikäluokan ihminen, joka on aina arvostanut koulutusta ja vaimollani Raijalla on akateeminen tutkinto. Kai hänkin oli havainnut sen puutteen minua joskus jurppivan. Hänen voimakkaasta kannustuksestaan menin vuoden 77 alussa Lassinkallion iltakouluun kokeilemaan, vieläkö sitä pystyisi töiden ohessa suorittamaan keskikoulun.

Olin ollut siellä noin kuukauden ja matematiikassa oli joku alkio-opin koe, jonka keskeytin ja heitin koepaperin roskakoriin, Vanha tuttu pelikentiltä, rehtori Antti Aavarinne valvoi koetta ja kysyi, mihinkä se Jorma on niin kiireellä menossa?

Vastasin, että olin juuri päättänyt lopettaa opiskelu-urani. No, Antti kaivoi paperit korista, tutki niitä tärkeän näköisenä ja löysi niistä 5- edestä tietoa. Tämä tapahtuma räjäytti pankin! Loppusyksyllä 77 sain keskikoulun päästötodistuksen lähes kiitettävän arvosanoin ja lukion oppimäärän suoritin sitten runsaassa vuodessa. Vuonna 79 keväällä kirjoitin kohtuullisen hyvin arvosanoin.

Sen jälkeen alkoikin tosi pohtiminen, mitä keski-ikäinen ukko voisi vielä opiskella. Realistisia vaihtoehtoja oli kai kaksi, joko papiksi tai juristiksi. Vaimoni arvion mukaan olin tuohon aikaan liian juoppo papiksi! Niinpä ainoaksi vaihtoehdoksi näytti jäävän yrittää oikeustieteelliseen ja alkaa juristiksi. Suoritin oikeustieteiden kandidaatin tutkinnon Lapin yliopistossa talvella 88. Varatuomariksi auskultoin Muhoksen tuomiokunnassa.

Aikuisena opiskelu oli erityisen antoisaa ja voisi hyvin sanoa, että olen saanut elää kaksi antoisaa nuoruutta. Olletikin Rovaniemellä, jossa professorit olivat samanikäisiä kuin itsekin olin. Heiltä sain vapaa-ajan keskusteluissa ja illanistujaisissa korvaamatonta kokemusperäistä tietoa ympäröivästä yhteiskunnasta ja elämästä yleensäkin, eikä huumori ja hauskanpitokaan päässyt unohtumaan. Viimeiset 20 vuotta olenkin toiminut asianajajana, jota tointa harjoitan edelleen.

Mieluisin harrastukseni lapsuudesta saakka nuoruuden ”urheiluhulluuden” ohella on ollut lukeminen. Tätini Laura, äitini sisar ja Suomalaisen kirjakaupan libristi, oli pannut merkille kiinnostukseni kirjallisuuteen ja osasi ruokkia tätä ominaisuutta valikoiduilla kirjalahjoilla. Niin, että varsin nuorena olin jo lukenut melkoisen osan maailman ja kotimaisenkin kirjallisuuden keskeisistä klassikoista. Mitään erikoisia laulajan lahjoja minulla ei ole, mutta musiikki on kiinnostanut minua aina ja kuuntelen sitä mielelläni.

Edellä mainitsin jo urheilun, joka oli varhaisnuoruuden suuri harrastus. Harrastin eri seuroissa kaikkia palloilulajeja kesällä ja talvella, juoksua niin pikamatkoja kuin pitkiäkin. Kävin punttisaleilla ja painimolskillä. Joskus jälkepäin olen ajatellut, että tulikohan urheilua silloin harrastettua liikaa, kun se sitten hiipui ja murkkuiän jälkeen tulivat muut kiidot.

Nuorempana teimme useita camping matkoja eri puolelle Eurooppaa. Mukana oli koko perhe ja matkat kestivät yleensä 3 - 4 viikkoa. Suurin osa silloisen länsi- Euroopan maista on katseltu ja suurimpien kaupunkien läpi seikkailtu. Nämä matkat olivat antoisia, mutta toisaalta hyvin haastavia. Myöhemmin on siirrytty lentomatkailun puolelle. Viimeisen kymmenen vuoden aikana oma kesäpaikka Ylikiimingin Jokikokossa on ollut todellinen henkireikä. Matka sinne on lyhyt ja iltaisella käynnilläkin voi irtautua arjen murheista.

Nuoresta pitäen olen ollut kiinnostunut yhteiskunnallisista asioista niin kansallisesti kuin kansainvälisestikin. Niinpä minäkin olin lyhyen karrrierin jälkeen 17-vuotiaana Oulun Sos.dem. nuoriso-osaston puheenjohtaja. Mutta sitten vetäydyin pois politiikasta enkä ole puoluepolitiikkaan missään muodossa enää palannut. Poliittisen kiinnostuksen lienee herättänyt isänäitini Maria Heinon vaikutus. Kuten aiemmin kerroin, hän oli yhteiskunnallisesti valveutunut nainen. Hän oli Forssan 1903 puoluekokouksessa Suomen Sosiaalidemokraattisen puolueen perustajajäsen. Yhteiskunnallisista ansioista Maria Aleksandra Heino palkittiin vuonna 46 tasavallan presidentin myöntämällä Suomen Valkoisen Ruusun Ritarikunnan II luokan mitalilla.

Toiminta Lions-liikkeessä alkoi 90-luvun alussa vähän sattuman kautta kuten melkein kaikki muukin elämässäni. Kauniit ja ylevät ihanteet houkuttelivat, eivätkä ne sinänsä ole mihinkään kadonneet. Koska olin lakimiehenä valinnut yrittäjäuran, toimintani leijonissa on ollut aktiivisuudessa vaihtelevaa, sillä arkielämän realiteetit on pakko ottaa huomioon. Presidentin tehtävät klubissa hoidin vuonna 2004. Yhteisössä ja yhdessä tekemisessä olen saanut itselleni paljon. Olen saanut viettää tuokioita hienojen ihmisten parissa ja olen löytänyt monia todellisia ystäviä.

Perheeseeni kuuluu vaimo Raija, joka on tehnyt elämäntyönsä Haukiputaalla englannin kielen lehtorina. Tytär Terhi on valmistunut Kuvataideakatemiasta kuvanveistäjälinjalta ja ekonomi poika Janne toimii Nokia- konsernissa toimialajohtajana. Sitten on vielä kaksi rakasta lastenlasta Lotta ja Arttu.

Jouko Ala-Antti

Lapsuus

Vuoden 2003 syksyllä sain KELA:lta kirjeen, jossa pyydettiin selvitystä, milloin ja miksi olin saapunut Suomeen. Jouduin vastaamaan, että en tiedä tarkkaan, koska en tullut vanhemmiltani kysyneeksi. Joskus marraskuussa 1944 perheemme palasi Lapin sodan evakosta Ruotsin Övertorneåsta, jossa olin syntynyt vajaa kuukautta aikaisemmin lokakuun 21. päivänä

Olen perheen kolmas poika. Veljeni Juhani on minua kolme vuotta vanhempi. Markus-veli minua puolitoista vuotta vanhempi kuoli 1973.

Isäni Leevi oli maanviljelijä ja äiti Aino kansakoulunopettaja. Hän oli syntynyt Kristiinankaupungista ja oli tullut 1929 Aavasaksalle vasta perustetun kansakoulun ensimmäiseksi opettajaksi. Siinä työssä hän pysyi eläkkeelle jäämiseensä asti vuoteen 1971, jolloin koulukin lopetettiin. Sitä voisi kutsua elämäntyöksi.

Koulu ja opiskelu

Kansakoulun jälkeen olin keskikoulussa Ylitorniolla, jonne oli muutamia vuosia aikaisemmin perustettu yksityinen keskikoulu. Lukioluokat kävin Tornion Yhteislyseossa, jossa kirjoitin ylioppilaaksi vuonna 1963.

Lapsuus ja nuoruus kuuluivat pääasiassa erilaisten urheiluharrastusten ja kesäaikana tietysti maatalon töiden parissa. Mieluinen harrastukseni oli puisten lentokone- pienoismallien tekeminen. Kesällä uitiin, urheiltiin ja pelattiin jalkapalloa Aavasaksan Urheilijoissa. Jalkapallossa parhaita saavutuksia olivat pronssimitali oppikoulujen valtakunnallisessa cup:ssa 1962 ja Oulun puulaakimestaruus ylioppilaskunnan joukkueessa 1960-luvun lopulla.

Armeijan kävin Pohjan Prikaatissa Oulun Hiukkavaarassa. RUK:n kurssi 115 Haminassa oli siihenastisista suurin ja taisi sellaiseksi jäädäkin. Jo ennen armeijaan menoa pyrin Oulun yliopiston arkkitehtiosastolle ja asepalveluksen jälkeen aloitin opinnot syksyllä 1964. Vuonna 1965 isäni päätti korkean iän ja sairastelun takia lopettaa maanviljelyksen. Seuraavat kaksi kesää vietin Jyväskylässä, jossa suoritin opiskeluun liittyvän pakollisen harjoittelun rakennustyömaalla ja Schaumanin talotehtaassa. Vuonna 1967 menin työhön Oulun kaupungin yleiskaavaosastolle. Sen jälkeen työskentelin eri työpaikoissa koko opiskelun ajan niin kuin siihen aikaan oli tapana ja valmistuin arkkitehdiksi vuonna 1973.

Työ ja harrastukset

Ensimmäinen työpaikkani oli Arkkitehtitoimisto Harju, jossa olin sitten seuraavat 25 vuotta ja suurimman osan ajasta myös yhtiön osakkaana. Siellä erilaisia työkohteita kertyi runsaasti toista sataa, mm Oulun Oikeus- ja poliisitalo. Työura yhtiössä päättyi 90-luvun lopussa.

LC Oulu Pokkitörmään liityin 1989, jossa normaalin virkakierron jälkeen olin presidenttinä 97 – 98.

Liikuntaharrastuksista pitkäaikaisin on laskettelu aina vuodesta -66. Tennistä olen pelannut enemmän tai vähemmän säännöllisesti. Mieluinen harrastus on myös raveissa käynti ja tälläkin hetkellä omistan tamman toisen takajalan.

Pidän lukemisesta ja käyn silloin tällöin teatterissa ja konsertissa. Vuosien myötä olen harrastanut myös matkailua ja viimeisin reissu Venäjän Karjalaan päättyi Kuopion Yliopistolliseen sairaalaan infarktin takia. Nyt odottelen ohitusleikkaukseen menoa "vierihoitaja" Tuulan hoidossa.

Risto Korkala

Lapsuus Tuirassa

Olen syntynyt Oulussa Tuiran synnytyslaitoksella 12.2.1945. Äitini oli Salmin pitäjän Mantsinsaaresta joutunut evakkona Kiimingin Huttukylään. Oulussa hän oli tavannut paljasjalkaisen tuiralaisen Sulon, josta tuli hänen puolisonsa. Olen perheen esikoinen ja kaksi sisarustani syntyivät 46 ja 48. Asuimme Parkkisenkankaalla, joka oli silloista perinteistä työläis-kaupunginosaa. Alueella oli kaksi autoa: Sareniuksen Unolla Reo kuorma-auto, jolla ajettiin silloisen Tyypitehtaan rakennus-aikaiset tavara-ajot. Toinen oli henkilöauto naapurillamme Lukkarilalla, jotka ainakin myöhemmin pitivät omaa tukkuliikettä.

Lapsuuteni muistoihin ovat jääneet kesäiset inkkarileikit Pahansuon metsissä (nykyistä Haapalehtoa) ja seikkailut Vaalan tien rakennustyömaalla. Yksi kesäaikaisia harrastuksia oli Myllyojan tiellä, nykyisellä Sangintiellä, liikkuvien autojen rekisterinumeroiden kerääminen vihkoon. Homma kuitenkin usein loppui turhautumiseen, kun pitkään aikaan ei tullut yhtään kirjausta. Varsinkin kun kilpailtiin joko Hintan tai Myllyojan suunnasta tulevien autojen rekisterinumeroista. Talvisia harrastuksia olivat hiihtäminen ja jääpallon pelaaminen maantiellä. Pallona olivat tavallisimmin armeijan hevosten jäätyneet hirnakan munat eli paskakokkareet. Mailoina olivat isien veistämät luonnon käkkyvät. Kaveriporukka oli laaja ja yhdessä oleminen runsasta ja rikastavaa. Muutamien kanssa tulee tavatessa muisteltua näitä aikoja vieläkin.

Asuimme omassa isossa talossa, jossa oli kolmet vuokralaiset, sillä elettiin sodan jälkeistä vuokrasäännöstelyn aikaa. Naapureiden kanssa ei ollut vaikeuksia ja välit säilyivät vielä vuosikymmeniä jälkeenpäin. Yksi ongelma häytti joskus lauantaisin, kun saunan lämmitysvuorot olivat vuoroviikoin. Naapurin Väinö-setä tuppasi joskus vuorollaan sammumaan saunan lämmityksessä piilossa olleen launtaipullon takia. Vieno-vaimo onnistui kuitenkin useimmiten löytämään kätkön ja niin kukin perhe vuorollaan pääsi saunan lölyihin.

Isäni sairasti tubia ja oli pitkät ajat kerrallaan ja kaikkiaan useita vuosia potilaana Päivärinteen parantolassa. Vierailin usein viikonloppuisin isän luona linja-autokyydillä. Isäni elon taival päättyi ollessani vajaat 12-vuotias. Äitini taakka ja huoltovastuu lapsista kotiompelijan vähäisillä tuloilla ja lasten perhe-eläkkeen avulla tekivät raskaaksi jaksamisen. Juurettomuus ja etäisyys omista sukulaisista lisäsivät masennusta ja ahdistusta ja raastoivat hänen työkykyään.

Töihin ja samalla alkaa opiskelu

Osittain kotiolojen vaikeuksien ja oman ristiriitaisen persoonallisuuteni takia keskeytin oppikoulun käynnin 3. luokalta. Käytyäni armeijan vapaaehtoisena ja päästyäni Toppila yhtiöön vuorotyöhön hakeuduin vasta 18-vuotiaana kansalaisopistoon suorittamaan keskikoulun oppimäärän. Aktiivisuutta opiskeluun ja kiinnostusta yhteiskunnallisiin asioihin lisäsi suuresti silloisen rehtorin Veli Kostaman kannustus ja myönteisyys. Toppila Oy:ssä saavutin 21-vuotiaana sen hetkisen urani huipun prosessin valvojana, sillä tehtaassa ei enää ollut mahdollista edetä vuoromestariksi työkokemuksella niin kuin oma vuoromestarini oli tehnyt. Asuin edelleen kotona sairaan äitini ja sisarusteni kanssa kantaen suuren vastuun perheemme toimeentulosta. Vuorotyö häiritsi melkoisesti nuoren ja menevän poikamiehen elämänmenoa. Yö- ja iltavuorot työssä estivät monet mukavat ja virkistävät menohaasteet.

Kiinnostukseni yhteiskunnallisiin asioihin sekä ystävien ja kaveripiirin kannustus kiihottivat halukkuuttani itsensä kehittämiseen ja hakeutumaan aikuisiäksi muihin ansiotöihin. Hakeuduin jatko-opiskeluun kansankorkeakouluun, koska tiesin sen olevan oikotien korkeampiin opintomahdollisuuksiin. Kahden vuoden kansankorkean jälkeen pyrin Tampereen yliopistoon ei ylioppilaiden 5 % kiintiön avulla ja onnistuin pääsemään. Opiskeluaika Tampereella oli elämäni erästä parasta aikaa. Olin avioitunut ja tunsin saavuttaneeni itselleni asettaman tavoitteen päästyäni opiskelemaan yhteiskuntatieteitä.

Aktiivisuuteni ja harrastukseni ajoivat mukaan yliopistopolitiikkaan. Oppilaskunnan vaaleissa saavutin toiseksi suurimman äänimäärän oman opiskelijajyhdistyksen boikotoidessa yliopistopolitiikkaani, sillä en kannattanut mies- ja ääni- periaatetta enkä sitoutunut äänten keskityksiin. Jaakobin painin kävin oppilaskunnan hallituksen puheenjohtajuudesta, jota sovitettiin minulle. Kieltäydyin itsekkäistä syistä varoen joutumasta yliopistopolitiikan syövereihin mikä siirtäisi valmistumisen hamaan tulevaisuuteen. Opiskelinhan koko ajan velkarahalla. Todettakoon, että hallituksen puheenjohtajaksi tuli valituksi Hannu Lehtilä, joka sittemmin on menestynyt television poliittisena toimittajana ja haastattelijana.

Opiskeluissa menestyin itseäni tyydyttävästi. Suoritin arvosanoja tuplatusti tutkinnon saamisen määrään nähden. Hyppytuntien aikana hain muita luentosarjoja joutoajan vastapainoksi. Asuntoni sijaitsi 7-8 km yliopistolta, joten aamulla lähdettyäni palasin kämpälle ja vaimoni Tampereelle muuttamisen jälkeen kotiin vasta alkuillasta. Vaikeuksiakin opinnoissa oli lähinnä kielten osalta. Ei-ylioppilaan piti suorittaa englannin kielestä lukion oppimäärä ja ruotsin virallinen ymmärtämiskoe.

Virkaura edessä

Opiskelujen kahden viimeisen vuoden ajan työskentelin määräaikaisena sijaisena Oulun sosiaalivirastossa sosiaalitarkkailijana. Viimeisen vuoden olin jo vakinaisessa virassa, vaikka olinkin kirjoilla yliopistossa, Jouduin näet uusimaan ruotsin kielen ja uusinta edellytti neljää hyväksyttyä harjoituskirjoitusta.

Vakinaistamisen myötä virkaurani on jatkunut Oulussa aina tähän päivään asti. Sosiaalityön jälkeen toimin vajaan vuoden oikeusaputoimistossa virkaholhoojana eli nykyisenä edunvalvojana. Virkaholhoojana edustin asiakkaita oikeusistuimissa, rahalaitoksissa, ja terveydenhuollon järjestelmissä.

Oikeusaputoimiston jälkeen tulin valituksi 1976 Invalidien työkeskuksen johtajaksi. Nimi muutettiin myöhemmin neutraalimmaksi eli Iikka-tuotannoksi, jolloin johdatteleva nimi ei leimannut tekijöitä. Teimme paljon remontti- ja maalausurakoita talo- ja isännöitsijäyhtiöille, vakuutuslaitoksille ja ennen kaikkea yksityisille. Samaan aikaan vartiointiosastomme oli Oulun suurin vartiointipalveluja tarjoava yritys Oulussa. Iikka- tuotanto oli maamme johtavia ammatillisen kuntoutuksen ja työhön valmennuksen keskuksia. Valtionapuserämuutosten muuttumisen takia toiminta kunnallistettiin 1988.

Yhteiskunnallisen laman kourissa 1990- luvun alkupuolella Iikka-tuotannon yrityslähtöiset toimintayksiköt haluttiin lopettaa ja niinpä sen toiminta lakkautettiin 1997 alusta lukien. Siihen päättyi minun yritys-, talous-, hallinto- ja sosiaalipainotteinen työrupeamani. Se oli ollut työtä, josta olin kiinnostunut jo nuorena ja jota varten olin hakeutunut opintielle.

Vuonna 1998 sain valmisteltavaksi julkisen palvelulinjaliikenteen Ouluun ja toiminta käynnistyi kokeiluluontoisena seuraavan vuoden syksyllä, jolloin toimeksiantoni päättyi. Myöhemmin toiminta vakinaistettiin Onni palvelu-linjaliikenteeksi. Vuoden 2000 alusta aloitin uudessa projektissa kaupungilla. Tehtävänäni oli luoda kaupunkikonsernille toimiva ja arvo-pohjaltaan hyväksyttävä uudelleensijoitus- ja uranvaihtojärjestelmä. Kaupungin palveluksessa on noin 9000 henkilöä ja ikääntyminen vaikuttaa työssä jaksamiseen ja terveyteen, joten työtehtävien uudelleen arviointi ja ”rääätälöinti” on onnistunut vaihtoehto.

Projektin tavoite saavutettiin kahdessa vuodessa ja toiminta jatkuu alkuperäisessä muodossa yhdellä koordinaattorilla. Itse siirryin 2002 syksyllä sosiaali- ja terveystoimen hallintoon vt. henkilöstöpäälliköksi ja vuoden kuluttua työsuojelupäälliköksi. Samalla nimikkeellä jatkan edelleen. Työsuojelupäällikön tehtävien lisäksi hoidan aikaisempien kokemusten perusteella uudelleen sijoitusasioita, turvallisuuskysymyksiä ja työhyvinvointiin liittyviä kehittämisasioita.

Liikunta on aina kiinnostanut

Harrastuksia on elämäni varrella ollut moninaisia. Nuorena hiihto, juoksu ja pallopelit olivat päivittäisiä. Oulun koulujen hiihtomestaruus III luokalla, Pyrinön ikäkausimestari 400 metrillä joskus 12 -13-vuotiaana. Jää- ja jalkapalloa OPS:ssa, OPP:ssa ja Kärpissä -50-luvulla. Aikuisena juniorivalmentajana ja juniorivalmennuksen päällikkönä OTP:ssä 1975- 1986.

Oma juoksu- ja hiihtoharrastus alkoi uudelleen 1970 luvun lopulla. Tervahiihdon 75 km tuli kierrettyä 19 kertaa ja Suomi-juoksu Utsjoelta Helsinkiin 20 kertaa, joista Oulun joukkueen vetäjänä 17 kertaa. Avantouinti kuului kuvioihin toistakymmentä vuotta kuten myös viikoittainen tennis. Työmatkapyöräily alkoi 1980-luvulla.

Nykyisin kuulun sporttiklubiin, joka käy lenkillä joka toinen viikko. Sen lisäksi haaveilen jatkuvasti liikuntaharrastuksen lisäämisestä. Inarinjärvi on tullut tutuksi noin 20 kesän aikana viikon kestävien vetouisteluretkien myötä.

Lions toimintaan Pokkitörmään tulin mukaan 1990-luvun alussa, jolloin Ohtosen Jouni oli presidenttinä. Itse olin presidenttinä peräti kaksi kautta 2001- 2002.

Lisäksi olen mukana OT-klubissa, joka toimii periaatteella ”omaksu, suvaitse ja salli”, sekä myös kahdessa liikunnan parissa työskentelevässä yhteisössä.

Vaimoni Marjatan kanssa asustelemme nykyisin viihtyisää omakotitaloa kahdestaan Maikkulan Kontionkankaalla. Molemmat tyttäreemme ovat aviossa toinen Vaasassa ja toinen Espoossa. Lapsenlapsia on neljä ja viides tulossa loppuvuodesta 2007.

RAIMO JUNTUNEN

Koti ja lapsuus

Lapsuudenkotini Salovaara sijaitsee noin 50 km Suomussalmen kirkolta pohjoiseen. Venäjän rajalle on linnuntietä 15 km. Alue evakuoitiin sekä talvisodan että jatkosodan aikaan. Talvisodan aikana vihollinen tuhosi räjäyttämällä kotini pihapiirin kaikki rakennukset maan tasalle.

Alue oli ja on vieläkin syrjäseutua. Autolla kuljettava tie sinne saatiin vasta 1955. Sitä ennen lähimmälle maantielle kuljettiin neljän kilometrin matka metsäpolkua.

Synnyin isäni Paavon ja äitini Kaisan esikoisena 9.1.1946 jälleenrakentamisen aikana, kun kaikki sodassa tuhoutuneet rakennukset rakennettiin uudelleen.

Perhe eli maanviljelyksellä. Maassa oli elintarvikepula. Isä oli intohimoinen viljelijä ja maatalouden kehittäjä. Hän ja hänen kolme veljeään olivat hankkineet siihen aikaan harvinaisen maatalousalan koulutuksen. Navetassa oli puolenkymmentä lehmää, lampaita, sika ja kanoja kotitarpeiksi. Työt tehtiin käsipelissä ja hevosella. Koko ajan pyrittiin kaikin keinoin pois luontoistaloudesta. Tuotettu liha, voi ja maito toimitettiin läheisille suurille savottatyömaille tai kirkonkylän kauppiaille. Meillä meni hyvin ja vanhempani tahtoivat, että minustakin tulisi maanviljelijä ja että aikanaan hankkisin ammattiin tarvittavan koulutuksen.

Kotini oli uskonnollinen, jossa kiroilua ei suvaittu. Pyhänä tehtiin vain välttämättömimmät työt, ja radiojumalanpalvelukset oli kuunneltava paikaltaan. Sunnuntaisin kävin myös pyhäkoulussa. Vanhempani korostivat myös ehdotonta rehellisyyttä.

Isäni oli haavoittunut vaikeasti talvisodassa. Hänen kehoonsa oli jäänyt sirpaleita, jotka vaivasivat yhä enemmän kunnes hän kuoli 1952. Olin silloin kuuden vanha. Jäimme äitini kanssa kahden. Se oli raskasta aikaa molemmille. Vuonna 1955 äiti meni uudelleen naimisiin naapurikylässä asuvan lesken Aarne Seppäsen kanssa. Uudella isäpuolellani oli ennestään kuusi lasta joten meitä oli nyt yhteensä seitsemän. Emme muuttaneet kaikki yhteen vaan asuimme koko ajan kahta taloutta ja uudet sisarukseni kävivät entistä kouluaan.

Oman kouluni aloitin 1953. Koulu oli yksiopettajainen supistettu kansakoulu, jota pidettiin Keträn talon vanhassa pirtissä. Vuonna 1959 koulu lakkautettiin ja meidät siirrettiin 13 km päähän Kiannanniemelle. Viikot asuimme koulun asuntolassa.

Lapsena kulutimme aikaamme talvisin hiihtäen ja mäkeä laskien, kesäisin uitiin ja ongittiin. Mitään joukkuepelejä ei harrastettu, ei ollut kenttää eikä tiloja eikä ehkä riittävästi osallistujakaan.

Isäpuoleni oli innokas metsästäjä ja niinpä minäkin hankin aseenkanto- ja metsästysluvat heti kun se oli ikäni puolesta mahdollista. Osallistuin parina syksynä isäpuoleni mukana hirvijahtiin. Kouluikäisenä pyydystin talvisin jäniksiä ansalangoilla. Tiesin, että metsästyslaki kielsi sen, mutta sitä ei pidetty suurena rikkeenä. Yksin vietetyt talvi-illat olivat koululaiselle pitkiä. Tavaksi muodostui lainata koulun kirjastosta kirjoja ja lukea niitä. Tämä harrastus on jatkunut koko elämäni ajan.

Maailmalle

Koulun jälkeen ennen armeijaa tein maatilana töiden ohella muun muassa metsätöitä. Kun tultiin 60-luvun alkuun, elintarvikepula oli muuttunut voi- ja viljavuoriksi. Valtion taholta kannustettiin luopumaan viljelystä ja maksettiin korvauksia peltojen paketoinnista. Vähin erin aloin ymmärtää, että maanviljelys ei ole ammattini eikä tulevaisuus löydy Kainuun pieniltä kivisiltä pelloilta.

Vuoden 1966 helmikuussa menin armeijaan Kainuun Prikaatiin. Sain aliupseerin koulutuksen. Heti siviiliin päästyäni tein päätöksen, että pyrin teknilliseen kouluun. Sitä ennen piti saada kaksi vuotta ennakkoharjoittelua ja koulupohjaakin piti parantaa. Pyrin ja pääsin Kainuun keskusammattikoulun kaksivuotiselle rakennusmieslinjalle. Ohessa suoritin myös keskikoulun tärkeimmät aineet.

Ammattikoulun jälkeen hakeuduin töihin Rakennusliike Tamminen Oy:n palvelukseen. Vuoden mittainen harjoittelujakso 60-luvun lopun suurella rakennustyömaalla oli varsin opettavainen kokemus maalaispojalle. Työyhteisö pakotti uuden tulokkaan liittymään heti rakennustyöväen-liittoon. Harjoittelijan ei tarvinnut liittyä sentään puolueeseen, vaikka suotavaa sekin olisi ollut. Piti kuitenkin olla liiton jäsen, jotta pääsi urakkaporukoihin. Luottamusmies pyrki ohjailemaan millaisia henkilökohtaisia urakoita sovin työnjohtajan kanssa. Hän valvoi myös, ettei työtä tehty liian nopeasti. Työn piti kestää.

Koulusta ammattiin

Rakennusmestariksi valmistuin Oulusta 1973. Pääsin heti työnjohtajaksi Rajavillen elementtitehtaalle. Oltuani vuoden hallityönjohtajana, tarjottiin minulle konttorin puolelta suunnittelijan tehtäviä. Otin tarjouksen vastaan ja sitä työtä kestitkin seuraavat kymmenen vuotta. Vuonna 1984 tehtävänkuvani vaihtui ja sain vastuulleni valmistuksen esimiehen tehtävät. Rajavilleen oli rakennettu uusi julkisivuelementtihalli moderneine laitteineen. Sain tehtäväkseni kehittää korkealuokkaisia julkisivuja. Tietoa ja taitoa haettiin myös ulkomailta.

Vuonna 1988 sain nimityksen projektipäälliköksi. Tehtävään kuului etsiä suuria rakennuskohteita lähinnä pääkaupunkiseudulta ja myydä niihin runko- ja julkisivuelementit paikoilleen asennettuna suunnitteluineen. Tätä työtä kesti vuoteen 1991, jolloin maahan tuli lama eikä kauppa enää käynyt.

Toimialajärjestelyjen myötä osa Rajavillen toiminnoista siirtyi Oy Lohja Ab:n omistukseen keväällä 1992. Sain siirron vanhana työntekijänä Lohjan palvelukseen. Vuonna 1994 yhtiön betonituoteyksikkö yhtiöitettiin nykyiseksi Abetoni Oy:ksi ja minut nimitettiin uuden yhtiön Pohjois-Suomen alueen myyntipäälliköksi. Myynnin ja markkinoinnin lisäksi vastuulleni kuuluu Abetonin Oulun ja Tornion tehtaan tuotanto sekä alueen paikallishallinto.

Perhe ja harrastukset

Armeija-ajan loppuvaiheessa lomilla käydessäni tutustuin viehättävään nuoreen kuusamolaiseen neitoon, tulevaan vaimooni Kaisa Kelaan. Puolentoista vuoden seurustelun jälkeen menimme naimisiin. Esikoisemme Kati syntyi 1968 ja toinen lapsemme Pirta 1973. Heillä molemmilla on jo omat perheet. Lapsenlapsia meillä on neljä. Kävimme koulua ja opiskelimme vuoron perään. Kaisa on koulutukseltaan gynekologi ja väitellyt tohtori. Molemmat tyttäremme ovat myös lääkäreitä.

Ensimmäinen yhteinen asuntomme oli Kajaanissa. Muutimme sieltä Ouluun syksyllä 1970. Asumme kerrostalossa Simpsissä kahdeksan vuotta, jonka jälkeen rakensimme omakotitalon Haapalehtoon, jossa asumme edelleen.

Aikuisiän harrastukset ovat muotoutuneet liikuntapainotteisiksi. Talvella hiihtelen ja kesällä pelaan golfia. Omistuksessamme on vanha syntymäkotini, jonka rakennuksista ja metsistä pidän huolta. Se on myös perheen vapaa-ajan asuntona. Kesäisin kalastelen verkoilla siikaa Kiantajärvestä. Olen myös metsästysseura Salon Erän jäsen.

Leijoniin liityin vuonna 1991. Olin presidenttinä kaudella 98 - 99 ja piirihallituksen sihteerinä kaudella 01 - 02. Kummini on Jorma Martinoja.

Varusmiespalvelukseni jälkeen olen ollut kerran varsinaisissa kertausharjoituksissa. Sen sijaan olen osallistunut puolustusvoimien rakennusaine- ja rakennuspoolin harjoituksiin. Vuonna 2005 kävin alueellisen maanpuolustuskurssin. Sotilasarvoni on kersantti.

Olen nyt kuusikymppinen. Tässä vaiheessa jo näen, etten saa Pohjois-Suomea rakennetuksi. Yhteiskunta edellyttää, että työelämässä ollaan vähintään 63-vuotiaaksi. Työtä teen siihen saakka, mikäli se on minun määrättävissä.

Eero Kettunen

Olen syntynyt Kajaanissa vuonna 1951 tavalliseen työläisperheeseen sen toisena lapsena. Kaikkiaan meitä sisaruksia on 4. Kansakoulun neljänneltä siirryin Kajaanin poikalyseoon, josta pääsin ylioppilaaksi 1971. Nuoruusiän harrastuksiini kuuluivat partion, hiihtämisen ja pesäpallon lisäksi myös kilpailumielessä pujottelu, joka ei tuolloin vielä ollut suurten joukkojen laji. Pienestä pitäen olen myös ollut erilaisissa kesä- ja viikonlopputoissa hankkimassa taskurahoja, joita perheellä ei varmaan olisi ollutkaan enemmälti tarjota. Joulun aikaan olin kukkakaupan tsupparina ja viikonloppuisin koko lukioajan kannoin postia. Kesät olin sitten rippikoulusta lähtien kokopäivätoissa sellutehtaalla tai metsäojituksia suunnittelemassa.

Opiskelemaan lähdin Turkuun yhdessä tyttöystäväni, nykyisen vaimoni Kaijan kanssa syksyllä -71. Olimme tavanneet lukioaikana ja seurustelu alkoi jo tuolloin. Yliopistojen opiskelijapiireissä elettiin kiihkeää taistolaisaikaa, mutta itse seurailin tilannetta tuolloin hieman huvittuneena sivummalta. Harrastuksiini kuuluva valokuvaus vei aikaani niin, ettei aina opiskelemaan ehtinyt. Kesät ja loma-ajat olin tietysti töissä, joten kokemusta kertyi runsaasti eri aloilta (satama, kaivostoiminta, kirjasto, elintarviketeollisuus, metallipaja, rakennustyö, paperitehdas...). Vuodesta 1976 lähtien olen ollut työssä opetuslalla kuten vaimonikin. Auskultoituani sain ensimmäisen opettajanvirkeni Kotkasta, jossa toimin kaksi vuotta yläasteen ja lukion virassa, josta siirryin sitten vuonna 1982 Suonenjoelle yläasteen rehtoriksi. Vuonna 96 siirryin sitten Mikkeliin ja sieltä tänne Ouluun kesällä 2001 Madetojan musiikkilukion rehtoriksi.

Perheessämme on kolme lasta, kaksi tyttöä ja poika. Kaikki asuvat jo omillaan, nuorin aloitti juuri opiskelut yliopiston teknisessä tiedekunnassa ja kaksi vanhempaa jo opintonsa päättäneinä työskentelevät IT-alalla ja asuvat täällä Oulussa. Lasten musiikkiharrastus on tuonut myös itselleni luontevan tilaisuuden musiikin kuunteluun ja tätä nykyä olenkin varsin ahkera konserteissa kävijä. Muita harrastuksia on perheessämme asuntovaunulla liikkuminen niin kesällä kuin talvella sekä itselläni myös golf. Nuorempana en osannut pysyä pois erilaista yhdistyksistä ja urheiluseuroista ja niiden hallituksista, mutta näin vanhemmiten olen senkin

taidon oppinut. Vain tämän Leijonatoiminnan kohdalla olen tehnyt poikkeuksen ja tulin Pokkitörmään 2002. Presidenttinä olin viisi vuotta myöhemmin.

Risto Vuoria

Perheemme asui 1950-luvun alussa muutamia vuosia Juuassa Pohjois-Karjalassa. Isä oli valmistunut lääkäriksi Helsingin yliopistosta ja maaseudulla oli pulaa kunnanlääkäreistä. Siihen tehtävään isäni sitten lähti ansaitakseen perheelleen elantoa ja saadakseen arvokasta käytännön lääkärin kokemusta tulevia tehtäviä ajatellen. Meidän perheellämme ei ollut minkäänlaista kiinnekohtaa Pohjois-Karjalaan, sillä äidin sukujuuret olivat isän puolesta Hämeessä Hauholla ja äidin puolelta Varsinais-Suomessa Perniössä ja isän sukujuuret samoin Varsinais-Suomessa Loimaalla, Humppilassa ja Tyrvällä. Kävi sitten niin, että minua vanhemmilla sisaruksillani syntymäkotikunta on Helsinki ja minä joudun aina selittelemään omaa syntymäpaikkaani Juukaa.

Synnyin helmikuussa vuonna 1954 ja ensimmäiset kaksi vuotta asuin Juuassa. Sitten vanhempani päättivät palata lähemmäs juuriaan ja isä sai työpaikan tuolloisesta Turun lääninsairaalaista, sittemmin Turun yliopistollisesta keskussairaalaista. Turussa asuimme aluksi Linnankadulla punertavassa kerrostalossa Turun lääninvankilan Kakolan kupeessa. Muutimme sitten vuonna 1958 lähelle sairaalaa osoitteeseen Kurjenkaivonkenttä 2 A 1. Talomme oli valtaisan kokoinen arava-talo, jossa oli yhdeksänkerroksinen päärakennus ja kolmikerroksinen, kuusirappunen sivuosa. Talossa oli suuri määrä lapsia ja elämä oli vilkasta. Kuuluisuusiakin talossa asui, esimerkiksi Anni Polviander, joka tunnettiin paremmin kirjailijanimellään Anni Polva.

Kotimme oli päärakennuksen ensimmäisessä kerroksessa ja elämä lapsirikkaassa miljöössä oli varsin tapahtumarikasta ja mukavaa. Kouluun menin vuonna 1961 ja olen vieläkin ylpeä siitä, että tulin, samoin kuin kaikki sisarukseni, käyneeksi samaa Kerttulin kansakoulua kuin sittemmin tasavallan presidentin korkeaan asemaan kohonnut Mauno Koivisto.

Ennätin käydä Turussa yhden luokan oppikoulua Kupittaaan yhteiskoulussa, kunnes isä kertoi varsinaisen uutispommin: perheemme muuttaisi kesällä 1966 Ouluun. Isä oli saanut viran Oulun yliopistosta. Tämä oli minulle yllättävä ja jollain tavalla pelottava tieto. Olin käynyt Oulussa aiemmin vain yhden kerran, kun olimme koko perheen voimin autolla kesälomamatkalla Pohjois-Norjassa ja paluumatkalla yövyimme sen aikaisessa Kaupunginhotellissa. 12-vuotiaalle pojalle muutto tuntui aikamoiselta repäisyltä pois tutusta ja turvallisesta asuinympäristöstä ja ystäväpiiristä. Onneksi minulla on kolme vanhempaa sisarusta, joiden kanssa saatoin tuntojani jakaa. Muuton vaikutuksia pehmensi myös se, että meillä säilyi ihan näihin päiviin asti perheen kesäpaikka Paraisilla, Airiston rannalla, jossa saimme kouluaikana viettää kesämme ja myöhemminkin perheimme joka vuosi jonkin jakson. Nykyisin paikka on veljeni omistuksessa, mutta tapaamme siellä edelleen vuosittain.

Sopeuduimme kuitenkin sitten aika nopeasti ja mukavasti Ouluun. Tässä auttoi paljon se, että pääsimme koko sisarussarja silloiseen Oulun Normaalilyseoon, jossa oli erittäin mukava oppilasaines ja ehkä poikkeuksellisen fiksit opettajat. Koulumme opettajat ohjasivat ja opettivat opettajajarjoittelijoita, auskultanteja eli auskuja, joten heidän piti aina ottaa huomioon, että

luokassa oli oppilaiden lisäksi muitakin ”tarkkailijoita”. Sellaisessa ympäristössä ei opettajien öykkäröinti tule kuuloonkaan, kun heidän pitää olla esimerkkeinä tuleville opettajille. Eivätkä minun muistikuvieni mukaan oppilaitaan olleet erityisen hankalia, vaikka nyt hiukan auskuja kiusoiteltiin. Olin aikamani aktiivisesti mukana oppilaskunnan toiminnassa ja toimitinpa parin kolmen vuoden ajan oppilaskunnan lehteä.

Hyvän pohjan Oulun Norssi on meille sisaruksille antanut. Leena valmistui diplomiekonomiksi Åbo Akademista, Matti varatuomariksi Turun yliopistosta, Hannu farmaseutiksi Helsingin yliopistosta ja minä valtiotieteiden maisteriksi Åbo Akademista.

Sisarusparvemme on sittemmin levinnyt pitkin maailmaa ja nykyisin olen ainoa edelleen Oulussa asuva. Vanhin meistä, siskomme Leena päätyi jo 1970-luvun lopulla Skooneen ja on siellä naimisissa. Toiseksi vanhin eli Matti on ollut valtionhallinnon palveluksessa ja on nykyisin liike-elämässä. Keskimäinen pojista eli Hannu on tehnyt pitkän uran lääketeollisuuden myynti- ja markkinointitehtävissä.

Ylioppilaaksi kirjoitin keväällä 1973. Ensimmäisenä keväänä en onnistunut saamaan itselleni jatko-opiskelupaikkaa ja päätin viettää ns. väli vuoden. Tapasin tulevan puolisoni Kaisa-Liisa Isokankaan ensi kerran perjantaina 13.9.1974 ravintola Reidarissa Oulun Välkkylässä. Erikoinen päivämäärä – perjantai ja 13. päivä - on jäänyt mieleen. On täyttä pötyä, että tuollainen päivämäärä olisi jotenkin epäonnen päivä, päinvastoin. Kaisa oli liikkeellä äitinsä vuosimallin 1965 Kupla-folkkarilla ja saattoi sillä tulevan miehensä kotiin. Siitä se alkoi.

Astuin armeijan harmaisiin Pohjanmaan tykistörykmenttiin 15.10.1974 ja pääsin reserviin 9.9.1975 lääkintäkersanttina. Kävin keväällä pyrkimässä eri yliopistoihin ja ollessani Rovajärvellä rakennusleirillä kesällä, sain mukavan kirjeen Åbo Akademin humanistisesta tiedekunnasta, josta ymmärsin sen verran, että olin sieltä saanut opiskelupaikan. Aloitin innoissani opinnot heti intistä vapauduttuani syksyllä 1975.

Työskentelin opintojen ohella vuodesta 1978 alkaen Turun kaupunginkirjastossa. Parasta, mitä minulle ja vaimolleni on tapahtunut, ovat olleet lastemme Annan (s. 1980) ja Laurin (s.1982) syntyminen. Tätä kirjoittaessani tyttäremme on juuri lähdessä puoleksi vuodeksi New Yorkiin töihin ja poikamme Hongkongiin lomailemaan sikäläisen tyttöystävänsä kanssa. Kumpikin on valmistumassa yliopistosta ja ovat ottamassa varsinaisen työuransa ensi askelia.

Valmistuttuani vuonna 1984 valtiotieteiden maisteriksi (politics magister) minun oli pikimmiten päästävä työelämään voidakseni elättää perhettämme. Olimme jo jonkin aikaa miettineet erilaisia tulevaisuuden vaihtoehtoja. Turussa oli erityisesti kirjastoissa niin paljon tarjolla akateemista työvoimaa, että vakituisen työpaikan saaminen olisi kenties siirtynyt vuosien päähän. Pätkätöitä olisin varmasti saanut. Soitto silloiselle Oulun kaupunginkirjaston johtajalle Kaija Salmelle ratkaisi tilanteen: Oulussa oli pula pätevästä kirjastonhoitajista ja saatoin jopa valita muutaman eri tehtävän välillä. Sain ensimmäisen vakituisen viran Oulun kaupunginkirjastosta ja perhe muuttikin toukokuun alussa vuonna 1984 Ouluun – muutamaksi vuodeksi, kuten tuolloin ajattelimme. Kesällä hankittiin ensimmäinen oma asunto, kolme huonetta ja keittiö Koskelasta osoitteesta Irmantie 3.

Puolisoni pääsi joulukuussa 1984 Suomen Yhdyspankkiin pankkitoimihenkilöksi. Eri vaiheiden ja pankkien yhdistymisten kautta hän aloitti syksyllä 1997 Merita pankin Selektia-asiantuntijana ja siirtyi syksyllä 1998 yrityspuolelle ja on nyt Nordea Henkivakuutuksen aluemyyntipäällikkö.

Itse työskentelin pari vuotta syksystä 1986 syksyyn 1988 Oulun yliopiston täydennyskoulutuskeskuksessa kirjastoalan poikkeuskoulutuksen suunnittelijana. Vuonna 1988 minut valittiin Oulun kaupunginkirjasto-maakuntakirjaston kirjastotoimen apulaisjohtajaksi vastuualueinani kokoelmatyö ja tietotekniikkasovellukset. Keväällä 1997 tulin valituksi viiden vuoden määräajaksi Oulun kaupungin kulttuurijohtajan virkaan, jossa aloitin 1.5.1997.

Tässä välissä meidän perheestämme tuli karjasiltalaisia. Ostimme tasan 20 vuotta sitten, syyskuussa 1988, melko huonokuntoisen rintamamiestalon. Talo oli valmistunut vuonna 1945 ja ollut sen jälkeen kovassa käytössä ja lähes ilman remonteja. Talossa oli vain ns. valovirta eikä siten esimerkiksi lainkaan lämmintä vettä. Ystäviemme, SAFA-arkkitehtien Ulla ja Lasse Vahteran laatimien suunnitelmien mukaisesti peruskorjasimme päärakennuksen ja teimme melko suuren laajennusosan. Nyt olemme jo vanhan polven karjasiltalaisia, sillä esimerkiksi kotikatamme Rehulantien varrelta ovat lähes kaikissa taloissa tänä aikana vaihtuneet asukkaat, parhaissa jopa useita kertoja. Appivanhempani asuivat vuodesta 1968 syksyyn 1999 asti myös Rehulantien varrella, joten vaimoni on toisen polven karjasiltalainen.

Työni ohella olen toiminut useita vuosia informaatiotutkimuksen tuntiopettajana Oulun yliopistossa ja kirjastolinjan tuntiopettajana niin ikään Oulun seudun ammattikorkeakoulussa. Olen vuosien varrella ollut muutamissa luottamustehtävissä, mm. Kirjastonhoitajaliiton hallituksessa, Suomen kirjastoseuran julkaisujaoston puheenjohtajana, Varastokirjaston johtokunnan jäsenenä, Oulun kaupunkiseudun kulttuurivastaavien työryhmän sihteerinä, Opetusministeriön kirjastopoliittisen työryhmän jäsenenä, Oulun veteraanikirjatoimikunnan varapuheenjohtajana ja Tierna-säätiön hallituksen varapuheenjohtajana. Tällä hetkellä olen edelleen Oulun seudun kulttuuritiimin puheenjohtaja, POEM-Säätiön hallituksen puheenjohtaja ja Oulun Valistustalo Osakeyhtiön toimitusjohtaja.

Nyt on kulunut jo yli 11 vuotta näissä nykyisissä hommissa ja muutoksia on tapahtunut ihan kiitettävästi. Joskus 2000-luvun alussa virka muutettiin toistaiseksi voimassa olevaksi ja samalla se määriteltiin virastopäällikön tehtäväksi. Aikaisemmin hallinnonalallamme oli kuusi kulttuurilaitosta: kirjasto, teatteri, orkesteri, taidemuseo, museo ja nuoriso- ja kulttuurikeskus. Vuoden 2006 alusta tiedekeskus Tietomaa liitettiin meidän kulttuuriperheeseemme. Vakituksia työntekijöitä meillä on n. 350 ja budjetti on luokkaa 28 miljoonaa euroa. Kaupunginvaltuuston vuosi sitten tekemän linjauksen pohjalta ja osana ydinkunta-palvelukunta ajatteluun perustuvaa organisaatiouudistusta kulttuuritoimen tehtäviä laajennettiin viime talvena ja keväänä tehdyn päätöksin merkittävästi. Kun aikaisemmin tehtäväksemme oli määritelty tuottaa kulttuurilaitosten monipuolisia ja laadukkaita palveluita, tulee nyt vastuullemme myös koko kulttuurikentän toimintaedellytysten kehittäminen ja kulttuuristen näkökulmien ulottaminen kaikkeen Oulun kaupungin kehittämiseen. Tätä varten saamme vihdoin kauan kaipaamaamme lisäresurssia kehittämis- ja hallintoyksikköömme kulttuuriasiainkeskukseen.

Lions Club Oulu Pokkitörmän jäseneksi tulin Jussi Isokankaan kutsumana vuonna 1993 ja klubin presidenttinä toimin kaudella 2003 – 2004.

Jukka Mustalahti

Lapsuus

Olen syntynyt Sumiaisissa vuonna 1954 Keski-Suomen noin 3000 asukkaan kunnassa, jossa rantaviivaa piisaa. Minulla on kaksi vanhempaa siskoa Helena ja Marjatta. Isä oli kunnansihteeri ja yrittäjä ja äiti kunnankätilö. Sodan jälkeen isäni rakennutti 1954 - 56 uuden kunnantalon, johon muutimme muutamaksi vuodeksi ennen seuraavan talon rakentamista. Virka-ajan ulkopuolella hoidimme isän kanssa metsiä ja isän kotitaloa

Konginkankaalla. Talon hän osti nuorimmalta veljeltään ja neljältä sisareltaan mummun ja papan kuoleman jälkeen. Töitä tehtiin aina ja niitä riitti, sillä ne sen ajan maataloustyökalut ja tavat olivat toisenlaisia nykyisiin verrattuna. Pellot kynnettiin hevosella, syksyllä puitiin leipäviljat riihen lattialla ja syötettiin käsin muut viljat puimakoneeseen. Heinänteon aikaan päivän päätteeksi hevoset vietiin uimaan rantaan, jossa ne rantavedessä piehtarivat ja uivat, mistä ne kovasti tykkäsivät, kun eivät millään olisi pois lähteneet. Vuodet 1958 - 59 rakennettiin uutta kotia Puistoharjua Harjulanmäelle, josta avautuivat niin pihalta kuin sisältä upeat maisemat Keitelejärvelle.

Koulunkäynti alkoi

Kansakoulun aloitin vuonna 1961 Sumiaisten kirkonkylän koulussa, jossa meitä oli 28 oppilasta ensimmäisellä luokalla. Koulussa välitunneilla pelattiin sulan maan aikaan pesä- ja jalkapalloa ja talvella hiihdettiin ja luisteltiin. Urheilu oli siihen aikaan koulupoikien tärkein harrastus. Kesällä juostiin maastossa ja koulun kentällä harjoiteltiin pituutta ja korkeutta, kuulantyöntöä ja keihäänheittoa. Lämpimän veden aikaan uitiin joka päivä ja tietenkin uintikilpailuihin osallistuttiin. Ja onhan minulla maisterin paperitkin ja nimenomaan uinnista.

Joskus 1961 tai -62 saatiin kirkolle valaistu luistelulentä, jossa valot paloivat klo 21 asti. Kovilla pakkasilla ja muutamana iltana viikossa oli sisälajien vuoro Sumiaisten kunnan omistamassa Harjulan monitoimitalossa, siellä miehillä, naisilla ja nuorilla oli lentopallovuorot, pituus- ja korkeushyppypaikka ja näyttämöllä painonnostolava. Talossa oli tietenkin kaikki mahdolliset juhlat osuuskauppajuhlista häihin ja tansseista elokuvaan.

Neljän kansakouluvuoden jälkeen menin Suolahteen oppikouluun, josta kahden vuoden jälkeen uuteen Telakkakadun yhteiskouluun. Siellä olivat hyvät liikuntasalit ja uimahalli, ja myös hyvä voimistelun opettaja, joka opetti kaikkia mahdollisia lajeja mäkihypyystä keilailuun. Matkaa Sumiaisista Suolahteen oli 18 kilometriä, mikä taitettiin syksyisin ja keväisin polkupyörällä ja kotimatalla oli aina pikku kisa siitä, kuka ehti ensin Sumiaisten joen sillalle. (Muuten Suomen lyhin joki). Sateella ja pakkaskelillä kuljettiin linja-autoilla, joita iltpäivisin joutui joskus odottelemaan tosi pitkään.

Työhön käsiksi

Verokortin sain jo 12-vuotiaana. Ensimmäisiä töitä kodin ulkopuolella oli keväällä SOK:n veneiden tervaus ja kunnostus riveämällä ja sippiropsien kuoriminen. Jo ennen verokortin saantia oltiin aina välillä muutaman koulukaverin kanssa naapurin leipomossa aamulla tunti tai kaksi pakkaamassa lämpimäisiä paperipusseihin ja vanerilaatikoihin. Siellä leipomossa tarttui minuun vähän jauhopeukaloa eli vettä, jauhoja, ripaus suolaa ja vähän hiivaa aivan näihin päiviin saakka. Viisitoista täytettyä päästiin tehdashommiin, ensimmäisenä kesänä olin Suolahdessa Rauma-

Repolan vaneritehtaalla ja kahtena seuraavana Rauma-Repolan Riihivuoren sahalla puutavaran lastaushommissa jossa ylivuotisia taapeleita purettiin ja lastattiin junanvaunuihin vientiä varten. Olihan isällä 50- ja 60-luvulla ollut naapurin isännän kanssa kenttäsiirkeli, jossa kevättälvi sahattiin ja josta lautaa myytiin aina kun joku sitä tarvitsi.

Isän mentyä uudelleen naimisiin muutimme vuonna 1970 Laukaan Äijälänkylään äitipuolen kotipaikalle noin 20 kilometrin päähän Sumiaisista. Siellä oli siihen aikaan vielä lypsykarjaa, joka sitten hävitettiin ja siirryttiin kana- ja lammastuotantoon. Munia toimitettiin lähipitäjien kauppoihin ja Munakuntaan Jyväskylään pakettiautokuorma viikossa niin että tie tuli kyllä tutuksi.

Kahdeksantoista täytettyäni toukokuussa lopetin koulunkäynnin ja lähdin Helsinkiin hommiin. Aluksi pääsin juuri valmistuvaan hotelli Hesperiaan kiinteistöhoitajajarjoittelijaksi ja sitten harjakonekuskiksi koko Helsingin alueelle. Työnantaja oli Talohuoltomiehet Oy, joilla oli hoitokohteita ympäri kaupunkia. Karttaa tuli opiskeltua tiuhaan, ettei eksynyt ja löysi huoltokohteet.

Armeijan harmaissa

Armeijaan menin syksyllä 1972 Haminaan kiväärikomppaniaan, josta alokasajan jälkeen kuljetuskomppaniaan, missä sitten olin koko palvelusajan. Työ varuskunnan ja upseerikoulun päällikön eversti Pentti Lehtosen autonkuljettajana oli monipuolista ja mielenkiintoista. Upseerikoulu oli suoraan pääesikunnan alainen yksikkö ja viikoittainen käskynjako tapahtui Helsingissä. Viikolla kiersimme eri komppanioiden harjoituksia seuraamassa ja kaikenlaisissa kissanristiäisissä koko Kaakkois-Suomen sotilasläänin ja Etelä-Suomen sotilaallisissa tapahtumissa. Lomat pelasivat, sillä kun eversti puolsi ja everstilutnantti myönsi, ei auttanut kuin komppanianpäällikön suostua, vaikka oli repiä pelihousunsa muutaman kerran uhaten ylipalveluksella liikojen lomien takia.

Oma yritystoiminta

Armeijan jälkeen menin takaisin Helsinkiin hommiin, jossa sitten lokakuussa 1973 kolmen työkaverin kanssa perustettiin ensimmäinen firma. Saman vuoden joulukuun alussa muutin Ouluun ja aloitin kiinteistöhuollon yrittäjänä. Yrityksen alkutaival oli todella vaikeaa, kun ei tuntenut ketään eikä edes kaupunkia. Keväällä 1974 kaksi yhtiökumppania halusi myydä meille osuutensa yrityksestä ja meillä tarkoitan yhtiökumppaniani Alho Pajusta ja minua. No me hullut ostimme sen itsellemme, vaikka rahaa ei ollut. Pikkuhiljaa saimme sen kuitenkin maksettua, kun teimme töitä yötä päivää. Eihän se alkupääoma ollut kuin 20.000 markkaa eli 5000 mk/per nuppi. Homma alkoi kasvaa vähitellen, Toimipaikkamme oli aluksi Hovihallin kellari, siitä muutimme Koulukatu 20:een. Vuonna 1976 vuokrasimme kaupungilta Hautakorventiellä sijaitsevan tontin, jonne aloimme rakentaa hallia. Vuoden 1978 syksyllä saatiin halliin lämmöt ja katto pään päälle, jonka jälkeen rakensimme toimistotilat ja muutimme Lasiliposta koko toiminnan Hautakorventielle. Sitten perustimme Pohjolan kiinteistötarvike Oy:n kiinteistöjen korjaukseen ja tarvikekauppaan, joka laajeni LVIS-töihin, kylmäkone-, ilmastointi- ja automatiikkahuoltoon. PH-siivous perustettiin 1985, jolle siirrettiin aikaisemmat Pohjolan huolto Oy:n siivoustyöt. Parin vuoden kuluttua syntyi PH-virkistys Oy tarjoamaan alan virkistys- ja koulutuspalveluja, joka toiminta jatkuu edelleen muuntuen kiinteistöliiketoimintaan.

Vuonna 1987 yrityksessämme työskenteli jo yli 30 työntekijää ja kiinteistöhuolto Nättisen oston jälkeen väkeä oli jo yli 50. Samana vuonna ostimme myös Pohjois-Suomen Lakaisukonepalvelun, johon sitten fuusioitiin Pohjolan Huollon lakaisukonetoiminta ja näin oli paletti kasassa.

Pohjolan Huolto ja PH-siivous myytiin syksyllä 1988 Säkkipäline Oy:lle, jossa toimimme yhtiökumppanin kanssa konsultteina 1989 kesään saakka. Sitten pidimme sapattivuoden, jonka jälkeen jatkoimme entisillä kiinteistökorjaus ja lakaisukone toimialoilla.

Ostimme vuonna 1992 perustetun Hj. Salmelan Kirjapainon 1991 ja seuraavana vuonna Myyntitorin. Kirjapainon asiakaskunta on kasvanut 15 vuoden aikana noin viisinkertaiseksi. Vuonna 2006 ostettiin Jari-Pekka Mattilan kirjapaino. Tarjoamme asiakkaillemme koho-, offset-, digipaino- sekä tarraleikkuri- palveluita.

Myyntitori toimi kirpputorina ja muuntui realisoinniksi ja lopuksi vanhantavaran kaupaksi ostettuaamme pari antiikkiliikettä mm. Oulun Romantiikan Saaristonkadulta. Rekisteröimme Oulun Wanha-Aika nimen, jota käytettiin vuoden 2006 kesään saakka, jolloin myymälä suljettiin.

Yrityksemme palkittiin 2002 Oulun Yrittäjien Vuoden yrittäjä palkinnolla, joka myönnetään yhdelle yritykselle vuosittain. Oulussa on n. 4000 yritystä, joista yli 1000 on Oulun Yrittäjät ry:n jäseniä.

Perhe

Muutamana seurusteluvuoden jälkeen menin kihloihin armeijan aikana Sinikan kanssa ja Oulussa muutimme yhteen asumaan. Lapset ovat tästä ensimmäisestä avioliitosta, vanhin Jani, sitten Annukka ja nuorin Ville. Jani toimii 5. polven yrittäjänä pyörittäen yhtiökumppaninsa kanssa omaa kiinteistövuokraus yritystä sekä Herukan Kiinteistöhuoltoa. Janilla on kaksi tytärtä, Tia-Maria ja Siiri-Maria. Annukka on työskennellyt kirjapainossa ja kiinteistöhommissa jo yli kymmenen vuotta ja hänestä toivon oman työni jatkajaa yrittäjänä. Annukalla on poika Onni-Petteri. Annukka on parasta aikaa äitiyslomalla ja asuu Tikkurilassa avopuolisonsa kanssa ja odottaa toista vauvaa. Ville on tällä hetkellä Porissa rakennushommissa.

Erosin vuonna 1992. Nykyisen avopuolisoni Anna-Liisan kanssa tapasimme 1996 Lomakouherossa ja nyt olemme asuneet yhdessä Emäpuuntien omakotitalossa jo kymmenen vuotta. Anna-Liisalla on kaksi aikuista tytärtä ja poika jotka asuvat perheineen Vaasassa, Lapualla ja Tervajoella. Lastenlapsia on Anna-Liisalla kymmenen ja minulla kolme.

Vapaa-aikaa vietämme pääsääntöisesti mökillä Konginkankaalla, jossa on aina jonkinlainen rakennushomma meneillään. Kalastellaan, veneillään, uidaan, saunotaan ja vähän metsästetäänkin. Talvella liikutaan moottorikelkalla sekä tehdään metsänraivausta ja istutuksia aina kun aikaa on.

Harrastukset

Lenkkeillään, pyöräillään ja hiihdellään Koskelan lähialueilla ja Isolla Syötteellä. Matkustellaan ja tutustutaan uusiin ihmisiin ja paikkoihin.

70-luvulta asti olen ollut aktiivisesti mukana Autojoukkojen Oulun Kilta ry:n toiminnassa, monissa tehtävissä ja johtokunnassa yli 25 vuotta, viimeiset 10 vuotta yhdistyksen taloudenhoitajana. Olen ollut jäsenenä yrittäjäjärjestöissä yli 30 vuotta joista aktiivina toistakymmentä vuotta, Lions-työssä vuodesta 2001 alkaen kummina Mauri Harjunpää. Presidenttinä olin kaudella 2006 – 07.

Tulevaisuudessa keskityn enemmän metsä- ja kiinteistöhommiin. Metsänkasvatusta olen harrastanut yli 40 vuotta, sillä sain ensimmäisen oman metsän ollessani 12 vuoden ikäinen. Siitä lähtien sitä on sitten kasvatettu. Omia ja yhteisiä tiloja on muutama kymmenen, joissa on aina jotain virittelyä. Ostetaan metsää, myydään puuta ja tontteja.

Kalervo Lassila

Lapsuus

Olen syntynyt Pudasjärvellä 26.7.1954 autoilijaperheen vanhimpana lapsena. Minulla on nuorempi sisar Maiju ja veli Esa. Isä Aaro oli autoilija, äiti Liisa toimi Pudasjärven Osuuskaupan leipurina. Siihen aikaan asuimme 1900-luvun alkupuolella rakennetussa isossa maalaistalossa yhdessä ukin, mummin ja muiden isän sisarusten kanssa. Matti-ukki ja Anna-mummi hoitivat senaikaista maatilaa ja me kaikki muut autoimme

heitä kykymme mukaan talon töissä.

Talon töitä oli jokaisen pakko tehdä ja sieltä minulla taitaa olla peräisin nykyinen tapa, olla aina jotain puuhaamassa. Talossa oli myös poroja ja minua kiinnosti eniten poronhoito. Niinpä ensimmäinen ammattitoive oli tulla poromieheksi. Hyvin nopeasti kuitenkin tajusin, kun talvella ei ollut mitään järkevää tekemistä ja aika kävi kotona pitkäksi, että pitää pyrkiä ammattikouluun.

Kouluun ja työhön

Vasta ammattikoulu oikeastaan sai aikaan sen, että aloin miettiä mitä sitä isona haluaa tehdä. Hyvin nopeasti ammattikoulun jälkeen pyrin ja pääsin teknilliseen opistoon koneenrakennuslinjalle Kokkolaan ja valmistuin sieltä 1982. Välittömästi pääsin Swecolle Helsinkiin töihin. Swecolla olin suunnittelijana ja teräsrakenteiden lujuuslaskijana. Asiakkaille tehdyt työt olivat nostureita, hissejä, laivoja, tehtaita ja myös makkaratehdas silloiseen Neuvostoliittoon. Myöhemmin vuodesta 1985 toimin samassa firmassa Oulussa projektipäällikkönä. Tässä työssä tuli tutuksi pohjoisen puu- ja metallinjalostustehtaat erilaisten uudistusprojektien myötä.

Vuonna 1992–1993 alkoi lama kolkutella teollisuudessa ja oli pientä uhkaa tulla lomautetuksi. Se tuntui huonolta vaihtoehdolta ja silloinen työ alkoi muutenkin maistua puulta. Niinpä 1993 päätin pyrkiä yliopistoon ja pääsinkin sinne opiskelemaan tuotantotekniikkaa ja -taloutta. Kahdessa vuodessa läpäisin kaikki opinnot ja pääsin takaisin työelämään tekemään uutta uraa. Diplomityö tuli tehtyä Teknopolikselle 1996, samalla kun tein heille projektipäällikön töitä elektroniikkateollisuuden kehitysprojektissa. Pian vuonna 1998 huomasin olevan jälleen Swecon töissä. Tehtävä oli nostaa heidän elektroniikkateollisuutensa ylös lähtien Oulusta ja laajeten Helsinkiin. Vuoden alusta 2008 siirryin nykyiseen tehtävääni, Esju yhtiöön vastaamaan heidän liiketoimintansa kehittamisestä. Kesällä 2008 ostimme Kiinasta Swecon Shanghai toimiston Esjulle ja nyt tehtäväni on olla tukemassa ja kehittämässä Esjua kokonaisuutena niin, että yritys kasvaa sekä Suomessa että Kiinassa.

Perhe ja lapset

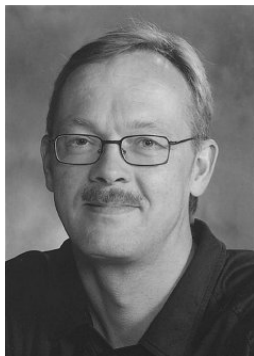
Avioliittoon minut vihittiin vuonna 1976 Oulujoen kirkossa Ritva Airaksisen kanssa. Meille syntyi vuonna 1979 Henri ja vuonna 1983 Hannareeta. Henri koulutti itsensä tradenomiksi ja hän on nyt Tuiran Lidlin myymälänhoitajana. Hannareeta opiskelee parhaillaan Helsingin kauppakorkeakoulussa markkinointia. Avioliitto Ritvan kanssa päättyi 1999. Ritva on nykyisin naimissa Tampereella. Minä kihlauduin Sari Rantakokon kanssa joulukuussa 2006 Budapestissä. Asumme nyt yhdessä mukavasti Toppilan saaren paritalossa, melkein keskellä kaupunkia.

Harrastukset

Aiemmin kun oli perhettä ja lapsia, niin ainoa perheen ulkopuolinen harrastus oli juokseminen tai hiihto. Tunti-pari päivässä silloin tällöin riitti pitämään kunnon kohtuullisena. Vähitellen lasten kasvaessa harrastusajan lisääntyessä juoksumäärät kasvoivat niin, että vuoteen 2006 mennessä olin juossut jo 37 maratonia. Paras on aika Helsinki City maratonilta vuodelta 1983, jolloin aika oli 3,08. Nykyisin juoksua haittaa välilevytyrä, mutta onneksi hiihtoa sekään ei haittaa. Neljänä viimeisenä vuotena olen osallistunut joukkueessa Umpihangen MM kisoihin Iso-Syötteen maastossa. Tennis on tullut viime vuosina yhä tärkeämmäksi harrastukseksi.

Viime vuosien intohimo on ollut mökin rakentaminen ja hirven metsästys. Mökin pihapiirin rakennukset ovat nyt valmiina, vain savusauna puuttuu. Ehkä se vielä nouseekin mökkirantaan vielä joku vuosi? Mökkielämän lisääntymisen myötä toimin nykyisin Iinattijärven kyläseuran hallituksessa.

Pokkitörmään tulin vuonna 2003. Muutamia virkoja olen ehtinyt jo hoitaa, vaikka työkokouksineen ja matkoineen on vain monesti ollut esteenä osallistumiselle.

Veli-Matti Vainionpää

Olen 48 -vuotias luokanopettaja, syntynyt 1955 Kemissä, jossa kehataan sanua niin kuin Oulussakin. Asustelen Kaakkurin Metelinkankaalla uudessa omakotitalossa, johon muutin v.2001. Olen eronnut v. 1993 ja ensimmäisestä liitosta minulla on kaksi opiskelevaa tyttöä, Sanna 23 v. ja Jonna 21 v. Sanna opiskelee Vaasan yliopiston kauppatieteellisessä ja valmistunee noin vuoden päästä. Jonna opiskelee Rovaniemellä kuvaamataidon opettajaksi. Nykyisen vaimoni Airin kanssa olemme taivaltaneet yhdessä yhdeksän vuotta.

Ylioppilaaksitulon jälkeen v. 74 lähdin varusmiespalvelukseen Ouluun ja toimin myös "kesävänskänä" Hiukkavaarassa talven 75 - 76. Sotilasura ei kuitenkaan auennut, ja pääsin opiskelemaan luokanopettajaksi Oulun yliopistoon, josta valmistuin 1979. Ensimmäiset neljä vuotta toimin suomalaislasten luokanopena Keski-Ruotsissa Lindesbergin kunnassa 79 - 83. Sain viran Oulusta 1983 ja aloitin opettajana Hintan koulussa, jossa toimin 10 vuotta. Viimeiset 11 vuotta kouluni on ollut Pöllönkankaan ala-aste. Erityisalojani ovat musiikki ja ATK. Virkavapaalla ollessani 1999 - 2000 vedin Oulun kihlakunnan poliisilaitoksen alaisuudessa huumetietousprojektia eli tietoa huumeista Oulun alueen opettajille ja vanhemmille.

Pääharrastukseni on mieskuorolaulu. Laulu-urani alkoi ruotsalaisessa kirkkokuorossa ja tällä hetkellä laulan oululaisessa mieskuoro Pohjan laulussa ja äänialani on II basso. Vuosien väliin mahtuu monenlaisia kokoonpanoja mm. lauluyhtye Kirjoset (nyk. Kirjoswing). Laulan lisäksi mieskvartetissa nimeltä Sweet Boys (vuodesta -84). Siinä sivussa olen rakennellut pari omakotitaloa ja olen ollut mukana aktiivisesti myös ammattiyhdistystoiminnassa. Luottamustoimia on tällä hetkellä vain yksi sosiaali- ja terveystoimikunnan varajäsenyyss.

Leijonaurani alkoi Siikajoella vuonna 85, mutta jäi vain vuoden mittaiseksi muuton vuoksi. Aloitin uudelleen Pateniemen klubissa 1995 ja vuodesta 2002 siirtojäsenenä Pokkitörmässä. Olen ollut viisi vuotta (97 - 02) piirihallituksessa Lions-Quest toimikunnan puheenjohtajana ja lisäksi vuoden 1999 kansainvälisen nuorisoleirin leirijohtajana. Pokkitörmässä oli presidenttinä 2005 - 06. Lionstoiminnasta jäin pois 2007.

PEKKA OIVO

Olen syntynyt Oulussa vuonna -57. Ensimmäiset vuoteni asuimme Tuirassa Valtatien varressa ja sitten vuoden verran Raahessa. Tuiran kansakoulussa ehdin olla kaksi vuotta. Ylioppilaaksi kirjoitin 1976 Merikosken lukiosta, jonka jälkeen tie vei armeijan harmaisiin Sodankylään 1976-77. Lääkintäaliupseerikoulun kävin Hennalassa, eli olen lääkintäalikessu.

Työura alkoi kesinä 1973 - 75 mopolähettinä, korjaamon siivoajana ja autonpesijänä Oulun Autoliike Oy:ssä jatkuen intin jälkeen. Tielaitoksella olin kaksi vuotta. Ammattinimenä kaivutyöntekijä ja vielä komeampi oli nimi, monitaitoinen maarakennustyöntekijä! Rakennettiin pyörätietä välille Pateniemi - Kello sekä siihen liittyviä alikulkutunneleita ja siltoja. Edellisten kokemusten innoittamana jatkuivat opinnot Oulun teknillisessä oppilaitoksessa maa- ja vesirakennuspuolella, josta valmistuin insinööriksi vuonna -83.

Naimisiin menimme Anna-Kaisan kanssa vuonna -80 ja asustelimme opiskeluaikani neljä vuotta Otokylässä Höyhtyällä. Tytär syntyi -81 ja poika -84. Anna-Kaisa on ammatiltaan laboratoriohoitaja ja töissä tällä hetkellä Tuiran terveysasemalla.

Opiskeluaikoina olin useampaan otteeseen lomittajana Rajavillessä elementtien valmistukseen liittyvissä työnjohtotehtävissä. Valmistuttuani kävin vajaan vuoden oululaispersoonan Algot Kettusen johtamassa SuunnitteluKortes insinööritoimistossa, josta ajasta kolme kuukautta Kotkassa siltatyömaalla ja loppuaika siltasuunnittelijana. Mieleen on jäänyt mm. Kajaanin ratapihan ylittävän kevyenliikenteen sillan suunnittelu.

Palasin kuitenkin Rajavilleen betoniasemien työnjohtajaksi ja työnsuunnittelijaksi kunnes siirryin sen silloisen emoyhtiön, Partek sementtiteollisuuden palvelukseen Pohjois-Suomen alueedustajaksi. Tässä tehtävässä tulivat tutuiksi Vaasa-Kuopio-linjan pohjoispuoliset betonialan yritykset, joiden parissa taas nyttemmin työskentelen.

Palasin kuitenkin vielä kerran Rajavilleen, nyt Kokkolassa sijainneen betonielementtitehtaan myyntipäälliköksi vuonna -90. Muutimme asumaan Kaustiselle Keski-pohjanmaalle, joka on vaimoni synnyinkunnan Vetelin naapurissa. Surullisen kuuluisa lama päätti kuitenkin tämänkin tehtaan tien ja se suljettiin joulukuussa 1992. Minulle tarjoutui kuitenkin mahdollisuus lähteä ruotsalaisen ABV Rock Groupin töihin Saudi Arabiaan, mikä olikin loistava vaihtoehto laman kouriin ajautuvassa maassa, jossa rakentamisen volyyymi putosi noin 50 prosenttia.

Saavuini muslimien pyhän kaupungin Medinan lentokentälle elokuun 20. päivä -92. Ilma oli kuin ”pannuhuoneessa”, päivisin elokuussa max. 52°C. Oltiin kuitenkin noin 700 metriä merenpinnan yläpuolella, joten kosteusprosentti oli alhainen ja hiki haihtui ennen kuin sitä näki ihon pinnalla. Työhöni kuului betonin valmistuksesta vastaaminen yhdellä viidestä työmaasta, joiden tilaajana oli paikallinen puolustusministeriö. Kohteet olivat silloin huippusalaisia öljyn varmuusvarastoja, jotka rakennettiin vuoren sisään, sekä niihin liittyvät jalostamoilta tulevat satojen kilometrien pituiset putkilinjat. Louhintaa Medinan urakassa oli noin 4 miljoonaa kuutiota ja muutama sata kilometriä putkilinjaa Yanbusta. Muut neljä työmaata sijaitsi Jeddassa, Riadissa, Bureidassa ja eteläisin Abhassa, jossa vietin joitakin viikkoja lähellä amerikkalaisten lentotukikohtaa Khamis Mushaitia.

Jenkkien kanssa pelattiinkin mm. golfia hiekkakentällä – ruuhona toimi karvamaton palanen, joka asetettiin aina pallon alle lyöntiä varten ja kuljetettiin mukana. Muutoin peli ei paljoa poikennut ruuholla pelatusta ja se oli suuressa suosiossa projektimiesten keskuudessa maassa,

jossa elokuvat, alkoholi ja monet muut asiat oli kielletty. Pelattiin jopa viiden työmaan välisiä kilpailuja vuosittain eri paikkakunnilla. Minulla on plakkarissa turnausvoitto Bureidasta vuodelta 1995 tuloksella 82 lyöntiä!

Muita harrastuksia tuossa karussa maassa oli mm. laitesukellus, johon Punainen meri tarjosi maailman parhaat mahdollisuudet, sekä tennis, uinti ja kuntosali. Viikonloppuja vietettiin joka toinen viikko Jeddassa meren rannalla, sillä Medina on vääräuskoisilta suljettu pyhä kaupunki, johon emme voineet mennä.

Perhe vietti maassa vuoden päivät. Lapset kävivät amerikkalaisten vetämää ja firman kustantamaa koulua Medinassa. Turkkilaisen muslimityön pyrkiminen tuohon kouluun kuitenkin sai Saudit kieltämään koulunpidon 1993 ja se suljettiin saman tien kesken koulupäivän. Suuri osa perheistä palasi kotimaahan, sillä vaihtoehtona oli vain noin 400 km:n päässä sijaitseva koulu Yanbun öljyjalostamokaupungissa. Elettiin siis matkalaukkuelämää vieraassa maassa. Vaimoväki pukeutui kiltisti paikallisen tyylin mukaisesti abayaan, eli tuohon mustaan kaapuun, joka peittää normaalin vaateuksen ulkona liikuttaessa. Kaupungilla saattoi nilkan vilahdus johtaa mutawan, eli uskonnollisen poliisin kepin napautukseen. Maassa on myös sisäinen passijärjestelmä, eli kaupunkien rajoilla on check-pointit, jossa kulkuluvat tarkistetaan.

Muita erikoisuuksia ovat tietysti aavikon käärmeet, skorpionit ja torakat jne, joihin törmäsi milloin missäkin, kaupoissa, työpöydän alla jne. Kenkiin kannatti aina vilkaista ennen kuin työnsi niihin jalkojaan. Kameli- ja vuohikolarin vaara taas vaani pimeillä maanteillä.

Palasin lopullisesti kotiin jouluksi 1995. Työskenneltyäni Lujabetonin Helsingin tehtaan tehdaspäällikkönä Helsingissä reilun vuoden avautui jälleen mahdollisuus ulkomaan projektiin, joka vei mennessään. Tällä kertaa osoite oli Bangkok. Työnantajana saksalainen rakennusliike, jolla oli joint-venture urakka paikallisen kiinalaisten omistaman rakennusfirman kanssa 55 km:n pituisen kuusi kaistaisen moottoritien rakentamisesta betonielementeistä pilareiden varaan Bangkokista Pattayalle päin. Työpaikkani oli betoniosaston vetäjänä elementtitehtaalla, jossa nuo päällysrakenteen 95-tonniset elementit valettiin.

Asetuimme jälleen asumaan kaukomaahan 8-10 miljoonaisen Bangkokin liepeille Nahan Thana Cityn asutusalueelle ja lapset aloittivat koulunkäynnin kansainvälisessä Bangkok Patana Schoolissa. Kiva yhteensattuma, Kaisan synnyinkunnassa Vetelissä on Patana-niminen kylä! Matkaa kaupungin keskustaan oli noin 25-30 km, johon meni autolla vasemmanpuoleisessa liikenteessä ajellessa enemmän tai vähemmän tukkoisessa liikenteessä joskus puoli tuntia, joskus kolmekin tuntia. Vieläkään en tiedä, oliko etuajo-oikeus vasemmalta vai oikealta tulijalla! Yhdellä peräkolarilla tuosta kaaoksesta lopulta selvisin.

Thaimaa tuli tutuksi monin tavoin upeita nähtävyyksiä kierrellessä ja mm. kiviaineksia betoniin etsiessä eri paikallisissa yrityksissä. Tulkkina ja paikallisten kaupankäyntitapojen tuntijana oli herrasmies Prasert Tonkittikul, joka hoiti omaan taskuunsa kaikista kaupoista aina oman siivunsa suoraan toimittajalta. Korruptio rehotti ja poliisipiirit piti pitää hyvällä tuulella milloin tietokoneita ja milloin mitäkin heille hankkimalla – hiekka-autojen esteettömän kulun varmistamiseksi. Prasert hoiti tuon puolen, eikä ongelmia usein ollutkaan.

Betonia tehtaalla tehtiin parissa vuodessa noin miljoona kuutiometriä, johtuen lohkojen isosta koosta ja projektin kireästä aikataulusta. Tehtaalla työskenteli parhaimmillaan yli 2000 työntekijää. Toimihenkilöitä oli ympäri maailmaa – Tasmaniasta, USA:sta, Kolumbiasta, Saksasta, Itävallasta, Intiasta jne ja välitön työnjohto ja työntekijät thaimaalaisia. Thai kielen alkeita tuli opittua, lähinnä ruokiin ja kaupassakäyntiin liittyvää sanastoa, tietysti myös keskeinen betonisanasto ja tavanomaiset tervehdykset.

Tietysti maan upeita golfkenttiä pelattiin viikoittain mm. Bangkok Wanderers-seuran kilpailuissa. Myös täällä firman eri työmaat pitivät vuosikilpailuja. Näissäkin onnistui, Bang Sain kisoissa irtosi liki metrinen voittopokaali.

Työsopimukseni oli 2-vuotinen, mikä aika ylittyi kuukaudella ja palasimme Ouluun heinäkuun 1. päivä 1999.

Aloitin nykyisen työni Finnsementin Pohjois-Suomen aluemyyntipäällikkönä elokuun alussa. Kierros on siis täysi, olemme takaisin Oulussa ja työnantajani on Partekin sementtiteollisuuden seuraaja. Asiakaskuntakin on osin samaa kuin jo 80-luvulla.

Lapset ovat kasvaneet aikuisiksi, poika isänsä jäljillä Sodankylässä armeijassa ja tytär lukee Oulun yliopistossa taloustiedettä, pääaineenaan markkinointi.

Nykyisin harrastuksiin kuuluu golfin lisäksi karate. Sen puitteissa toimin myös seuran rahastonhoitajana tällä hetkellä. Kitaraa soittelen myös, tosin ei julkisesti esiintyen, vaan omaksi iloksi – ja muiden murheeksi.

Timo Heikkilä

Lapsuus

Synnyin 15.10.1961 esikoisena Heikki ja Liisa Heikkilän perheeseen Oulussa. Isäni oli tuohon aikaan opiskelemassa teknillisessä koulussa rakennusmestariksi ja äitini työskenteli meijerillä. Sain kolme pikkoveljeä myöhemmin vuosina 1963 - 76.

Ensimmäisten vuosieni aikana muutimme usein ja asuimme Sievissä ja Taivalkoskella ennen vuonna 1966 tapahtunutta muuttoa Pudasjärvelle, jota pidän varsinaisena kotikuntana, koska kävin kouluni siellä. Kotitaloamme rakennettiin vuonna 1968, ja vieläkin muistan, kuinka kahvi ja pulla maistuivat parhailta työmaan lautatapulin päällä.

Aloitin koulunkäynnin syksyllä 1968 Kurenalan kansakoulussa ja 3. luokalla olimme koko maassa yksi ensimmäisistä peruskoulun aloittaneista ikäluokista. Yläasteelle siirryimme Rimminkankaan koulukeskukseen, joka varmaan oli yksi Pohjois-Suomen suurimmista kouluista tuohon aikaan. Ikäluokan ja koulun suuruutta kuvastanee, että minä olin 7B luokalla ja samaa vuosimallia oleva serkkuni 7M luokalla ja taisipa siinä olla vielä N-luokka lisäksi. Luokkakoot olivat myös tuolloin hyvin isoja, meitäkin oli 31 tai 32 oppilasta luokalla.

Minä sain joskus yläasteella kerran huonon tuloksen matematiikan kokeesta ja isä hermostui siitä ja istutti muutaman illan matikan kirjojen ääressä omassa ”tukiopetuksessaan” – halusi kait varmistaa, että tajuan opetetut asiat eikä huono tulos toistu. Ehkä siinä samalla tuli itsellekin mieleen, että matemaattisiin aineisiin kannattaa satsata ja jatkossa ne sitten olivat minun vahvimmat aineeni. Kirjoitin ylioppilaaksi Pudasjärven lukioista keväällä 1980 laudaturin papereilla.

Opiskelu ja armeija

Sukuni oli täynnä rakennusmestareita, insinöörejä ja diplomi-insinöörejä. Tästä syystä luonnollisesti päätin, etten ainakaan rakennuspuolen aineita ala opiskelemaan. Muistan, kun ylioppilasjuhliissa sukulaiset kyselivät, minne aion hakea opiskelemaan niin sanoin heille painokkaasti meneväni Lappeenrantaan opiskelemaan energiatekniikkaa. Aloitin opintoni siellä Teknillisen korkeakoulun energiatekniikan linjalla syksyllä 1980.

Ensimmäiset pari vuotta olivat aika teoriapainotteisia ja ehkä siitäkin syystä tuli lähdettyä kiltatoimintaan mukaan, jotta olisi jotain vaihtelua rutiineihin. Toimin kolmisen vuotta energiatekniikan opiskelijoiden killan, Armatuuri ry:n excursiomestarina ja sinä aikana tuli järjestettyä monta opintomatkaa ympäri Suomen ja käytiinpä Ruotsissakin Asea Atomin vieraana Vesteråsissa ja Forsmarkissa.

Opinnoissani suuntauduin lämpö- ja virtaustekniikkaan. Diplomityöni vuonna 1985 tein Oulun kaupungin energialaitokselle ja valmistuin diplomi-insinööriksi keväällä 1987.

Armeijaan menin kesällä 1986 Kymen jääkäripataljoonaan Haminaan. RUK:n kävin sissikomppanian tiedustelulinjalla. Kokelasajan toimin Tampereella Ilmavoimien varikolla erikoisupseerikokelaana, jolloin käytännössä tein erilaisia suunnittelutehtäviä koulutustaustaani hyödyntäen. Kertausharjoituksissa Ilmavoimissa olen ollut tähän mennessä 59 vuorokauden verran. Sotilasarvotani olen yliluutnantti.

Töihin

Aloitin varsinaisen työurani armeijan jälkeen ensimmäisenä siviilipäivänäni keväällä 1987 pienessä insinööritoimistossa Kuusankoskella. Varsin pian vaihdoin Suunnittelutoimisto Asser Vuorinen Oy:lle Kouvolaan energiainsinöörin tehtäviin, joissa olin pelkästään prosessiteollisuuden asiakkaiden kanssa tekemisissä. Keväällä 1989 muutimme Ouluun, jossa aloitin työt Insinööritoimisto Ylitalo Oy:ssä, jossa tehtäväni olivat pääsuunnittelijasta projektipäällikköön LVI- ja energiateknisessä suunnittelussa. Minulle valikoituivat pääasiassa voimalaitos- ja teollisuusasiakkaat. Isoimpia suunnitteluhankkeitani tuolta ajalta ovat Toppila 2-voimalaitoksen ja Metsäbotnian Kemian tehtaan turbiinilaitoksen LVIA-suunnittelut.

Keväällä 1996 siirryin Nokia Telecommunications'in palvelukseen jäähdytysteknologian asiantuntijaksi tukiasemien tuotekehitykseen. Pari vuotta myöhemmin minut valittiin teknologiapäällikön tehtävään, vastuualueena elektromekaniikka. Organisaatiomuutosten myötä vastuualueeni on laajentunut ja muuttunut useasti – tällä hetkellä vastaan tukiasemien HW integrointi- ja testausosastosta, jossa minulla on n. 70 työkaveria. Lisäksi vastaan HW kehitysosastolla mm. strategia- ja organisaatiokehityksestä. Työnantajani on viimevuotisen fuusion jälkeen ollut Nokia Siemens Networks Oy.

Vuodet 2005 - 2007 työskentelin Kiinassa Suzhoussa. Perustin sinne pienen tuotekehitysyksikön ja toimin samalla projektipäällikkönä siellä tehtäville hankkeille.

Perhe ja harrastukset

Tapasin tulevan vaimoni Tarjan opiskeluaikoina, syystalvella 1982. Menimme kihloihin keväällä 1985 ja naimisiin kesällä 1987. Esikoisemme, Elisa syntyi syyskuussa 1988. Lassi syntyi Tarjan 30-vuotispäivänä heinäkuussa 1992 ja Jesse toukokuussa 1996. Kaikki lapsemme ovat siis syntyneet olympiavuosina.

Harrastukset painottuvat liikuntaan. Pidän hiihtämisestä ja syksyisin toimin Hetekylän hirviporukassa ajomiehenä. Golfia olen harrastanut nyt kolmisen vuotta. Vakavimmin olen hurahtanut juoksuun ja takana on tähän mennessä jo 15 maratonia. Paras aikani on tämän vuoden syyskuulta Berliinistä 3:23:04.

Pokkitörmän jäsen olen ollut vuodesta 1993 ja presidenttinä kaudella 2002 – 03.

JUKKA SIIRA

Olen syntynyt Pudasjärvellä 40 vuotta sitten nuorimmaisena viisihenkiseen perheeseen. Lukion jälkeen muutin opiskelujen perässä Ouluun 80-luvun alkupuoliskolla. Opiskelun välissä suoritin varusmiespalvelun Pohjan Prikaatissa. Valmistuin Oulun yliopistosta diplomi-insinööriksi vuonna 91. Samoihin aikoihin pääsin töihin Nokian tukiasemayksikköön Oulun Ruskoon. Nokialla olen työskennellyt sekä tuotantoympäristössä että tuotekehityksessä. Välillä kävin perheineni Englannissa Lontoon lähellä Camberleyssä parin vuoden työkomennuksella 90-luvun lopulla. Edelleen olen Nokian palveluksessa joukkojeni vastatessa tukiasemien HW testauksesta.

Vaimoni Riitan kanssa olemme olleet naimisissa reilut 15 vuotta. Perheeseemme kuuluu lisäksi kaksi lasta, Noora 14 ja Janne 12 vuotta. Asumme Oulussa Heikkilänkankaalla omakotitalossa, joka onkin ollut pääasiallinen vapaa-ajan harrastus viimeiset 4 vuotta. Rakentaminen alkaa olla loppusuoralla, joten pian voi keskittyä remontointiin.

Lasten harrastukset vievät suurimman osan talvi-iltojen vapaa-ajasta. Kesällä yli liikenevä aika kuluu kalastuksen merkeissä ja syksyllä on hirvenmetsästyksen vuoro. Metsästyksmaat löytyvät mökin ympäristöstä Pudasjärveltä Rytingin maisemista.

